

089.95911
v 525

ปรัชญา ขัดแย้ง

327

150 5

7/16

อภินันทนาการ

จาก

พลโท อร่าม เมนะคงคา

ปัญหาขัดแย้ง

คำวิจารณ์ปัญหาขัดแย้งที่สำคัญ
ระหว่างกลุ่มประเทศโซเวียตกับโลกเสรี

หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชสีมา

พ.ศ. ๒๕๐๓

เลขที่๑๑ ๑๒.

๐๘๙.๙๕๙๗

เลขหมู่ ๒ ๕๕๕

เลขทะเบียน ๔๔๓๐ ป.๕๐๘๓๖

สารบัญ

หน้า

- หมวดที่ ๑ สัมพันธภาพระหว่าง ฝ่าย
ตะวันออกและตะวันตก ๑
- ลักษณะของการอยู่ร่วมกันโดยสันติ
การต่อสู้เพื่อจะให้ดำเนินอยู่ต่อไป—ความ
คิดเห็นของฝ่ายตะวันตก
การต่อสู้ในด้านการเมือง
ไม่มกเว้นการใช้กำลัง—หน้าที่ของพรรค
คอมมิวนิสต์ในต่างประเทศ และองค์การ
แนวหน้า
การต่อสู้ในด้านเศรษฐกิจ
ส่วนหนึ่งของ การครอบครองโลก—เอก-
สิทธิทาง การค้า — เปรียบเทียบการช่วย
เหลือและต้านการค้า
การต่อสู้ระหว่างลัทธิ
การจำกัดในเรื่อง การเผยแพร่ คำแถลง

ข่าวและความคิดเห็น—การแสตงข้อ
เท็จจริงของฝ่ายตะวันตกให้ผิดแผกไป

การโฆษณาในการสงคราม

การณรงค์ต่อต้าน ฝ่ายตะวันตก

—การขู่ขวัญด้วยนิวเคลียร์

หมวดที่ ๒ ปัญหาการลดอาวุธ ๔๘

การลดอาวุธโดยทั่วไป

แผน การใหม่ทั้ง สอง ฉบับ—

การ เปรียบเทียบข้อเสนอทั้งสองฝ่าย

การทดลองนิวเคลียร์

การเจรจาติดต่อที่เจนีวา

—ปัญหาสำคัญ ๆ

หมวดที่ ๓ เนโไทและสนธิสัญญา

วอร์ชอว์ ๗๖

การ ทอปปั้ ต่อรอง ของโซ เวียต

— การควบคุม ประเทศกลุ่ม บริวาร

—หน้าที่ขององค์การสหประชาชาติถูก
 หยาม—เขตสันติ

หมวดที่ ๔ เยอรมนีและ เบอร์ลิน ๕๕

การแบ่งแยกเยอรมนี

การละเมิด ข้อตกลง — สาธารณรัฐ

หุ่นสำหรับเชิด—นโยบายโซเวียต

เปลี่ยน—การเจรจาซึ่งไร้อผลที่เห็นว่า

ปัญหาเบอร์ลิน

สิทธิของฝ่ายตะวันตก—นครถูกแบ่ง

แยก—คำขาดของโซเวียตและการ

ปรียปรอง—สถานการณ์ขึ้นสุดท้ายที่เห็นว่า

หมวดที่ ๕ ทศนะของฝ่ายตะวันตก ๑๔๕

สัมพันธ์ภาพระหว่างตะวันออกและ

ตะวันตก—เยอรมนีและเบอร์ลิน

—การลดอาวุธ การช่วยเหลือและ

การค้า—เขตแห่งสันติ (แผนราแพ็คคี่)

หมวดที่ ๑

สัมพันธภาพ

ระหว่าง

ตะวันออก กับ ตะวันตก

พ.ศ. ๒๕๐๓

ลักษณะของการอยู่ร่วมกันโดยสันติ

บรรดาผู้นำของโซเวียตกำลังสนับสนุนการดำรง
อยู่ร่วมกันอย่างสันติ โดยมีความเห็นว่า เป็นทางที่
จะยุติสงครามเย็นได้ แนวความคิดของโซเวียตเกี่ยว
กับการอยู่ร่วมกันโดยสันตินั้นเป็นอย่างไร ?

การเปลี่ยนแปลงความคิด

เลนินและสตาลินได้ยกเอาการดำรงอยู่ร่วมกันขึ้นมา
กล่าวเพื่อจะให้เป็นที่ระแวงเลวเลวหวัหวัต่อเพื่อเปิดโอกาสให้โซ-
เวียตได้มีเวลาเสริมสร้างกำลังรบก่อนที่จะเกิดการปะทะกัน
ขึ้น ระหว่างรัฐโซเวียตและลัทธินายทุนของโลกอย่างที่จะ
หลีกเลี่ยงมิได้ (๑)

ครุสชอฟได้เปลี่ยนแปลงแนวความคิดคนเมอเลงเหิน
แล้วว่าผลซึ่งจะไต่รบหลังจากสงครามนิวเคลียร์นั้นจะมีความ
หายนะปานใด ครุสชอฟได้เลิกล้มหลักที่ว่าสงครามเป็นสิ่งที่
หลีกเลี่ยงมิได้ ในการประชุมพรรคคอมมิวนิสต์ครั้งที่ ๒๐
ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๕ (แต่ครุสชอฟก็ยังมิได้

ประณามสงครามไปเสียทั้งหมด ดู “การต่อสู้ในทางการเมือง”)

การต่อสู้เพื่อที่จะให้ดำเนินอยู่ต่อไป

ทุกวันนี้ ครุสชอฟได้อธิบายไว้ว่า “การอยู่ร่วมกันเป็นการดำเนินการต่อสู้ต่อไประหว่างระบอบสังคมนิยมสองประเภท แต่ต่อสู้กันโดยสันติวิธี เราพิจารณาเห็นว่า การต่อสู้ไม่ควรที่จะเป็นไปในด้านเศรษฐกิจ การเมืองและลัทธิแต่มีใช้ในด้านทหาร” (๒)

ดังนั้น การอยู่ร่วมกันจึงเป็นการต่อสู้ระหว่างชนสองชั้น คือ “พวกนายทุน” และพวกชนชั้นกรรมาชีพและระหว่างบรรดา “ประเทศนายทุน” และบรรดาประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์ โดยทุกวิถีทางนอกจากสงครามที่ใช้กำลังเท่านั้น

ความเกลียดชังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่มีต่อโลกเสรียังคงดำรงอยู่ บรรดาผู้นำโซเวียตยังคงเชื่อมั่นว่า ปลายทางแห่งกำลังระหว่างประเทศกำลังจะโน้มเอียงมาทางกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ กาลเวลาและประวัติศาสตร์ก็เข้าข้างฝ่าย

คนแล้ว โสเวียตยังคงถือว่าการอยู่ร่วมกันอยู่ในชั้นหัวเลี้ยว
 หวัดจะสนับสนุนคลงด้วยชัยชนะในการแผ่ลทธิคอมมิวนิสต์ให้
 ปกคลุมไปทั่วโลก จุดมุ่งหมายของฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคง
 จะส่งเสริมประเทศกลุ่มคอมมิวนิสต์ให้มันคงยืนขึ้นทั้งใน
 ด้านวัตถุ การเมือง และลัทธิ เพื่อจะกระทำให้มหาอำนาจ
 ทางฝ่ายจักรวรรดิอันแอลงและแบ่งแยกกันไป เพื่อจะพวกร
 บรรดาประเทศที่เป็นกลางและพวกอาณานิคมออกไปเสียจาก
 อิทธิพลฝ่ายตะวันตกและเตรียมทางไว้สำหรับรวบรวม
 ประเทศเหล่านั้นเข้าในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ ซึ่งถ้ากระ
 ทำเช่นนั้นได้ก็หมายความว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ได้ชัยชนะ
 แล้วทั่วโลก

การดำเนินการต่อสู้ ระหว่างชนวรรณะแสดงให้เห็นว่า
 การที่จะลดหย่อนผ่อนความตึงเครียดใด ๆ ก็ตามมิใช่จะ
 กระทำได้แต่เพียงในขอบเขตที่จำกัดเท่านั้น แต่หากจะกระ
 ทำได้ในระยะเวลาที่ไม่แน่นอนนอกด้วยเพียงแต่ความคิดเห็น
 ว่าจะต้องมีการต่อสู้ กันกเป็นการคาดหมายไว้ล่วงหน้าแล้ว
 ว่าจะต้องเกิดจลาจลหรือการตึงเครียดขึ้นอย่างเรอริง

ความคึกเห็นของสองฝ่าย

ในขณะที่สหภาพโซเวียต ถือว่าการอยู่ร่วมกันโดยสันติ เป็นวิธีที่จะดำเนินการต่อสู้ กับทางฝ่ายตะวันตกต่อไป ทางฝ่ายตะวันตกกลับมีความประสงค์ ที่จะให้สิ่งนั้นกลับกลายเป็นบทบาทในการจัดตั้งสัมพันธภาพของความไว้วางใจและความร่วมมือให้มั่นคงยิ่งขึ้น

เมื่อสหภาพโซเวียตกล่าวถึงจุดจบของสงครามเย็นนั้น สหภาพโซเวียตหมายความว่ามหาอำนาจฝ่ายตะวันตกควรระงับเลิกการวิพากษ์วิจารณ์นโยบาย และ เล่ห์เหลี่ยมของโซเวียตเสียให้สิ้น และเคลื่อนย้ายสิ่งกีดขวางในการแผ่อิทธิพลของพวกคอมมิวนิสต์ให้หมด ในขณะที่เดียวกันนั้น บรรดาผู้นำของโซเวียตยังอ้างสิทธิที่จะต่อสู้กับฝ่ายตะวันตกในก้านเศรษฐกิจ การเมืองและสิทธิอีกเช่นเคย

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกต้องการที่จะเห็นสงครามเย็นสิ้นสุดลง แต่พิจารณาเห็นว่าจะเป็นอย่างนั้นไปมิได้ ถ้าหากทางฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคงพยายามที่จะให้

มหาอำนาจฝ่ายตะวันออกอ่อนแอลงและแบ่งแยกกัน
อยู่ หรือพยายามยุบงบรรดาประเทศซึ่งด้อยความ
เจริญให้เป็นปฏิกิริยาต่อฝ่ายตะวันตก และยังคงที่จะ
แปลจุดมุ่งหมายของฝ่ายตะวันตกให้ผิดไปจากความ
เป็นจริง

สหภาพโซเวียตมีความตั้งใจ จะให้การ ต่อสู้ ใน ด้าน
เศรษฐกิจ ภูมิ และการเมืองดำเนินไปอย่างไรจะได้อันเห็นต่อ
ไป

หมายเหตุ

(๑) ศกาดินกล่าวเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๐ “สำหรับงานใน
ด้านก่อสร้างของเรา สิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับข้อที่ว่าเราจะสามารถ
เลื่อนระยะเวลาสงครามกับโลกนายทุน ซึ่งไม่มีทางหลีกเลี่ยง
ได้ ไ้หรือไม่ แต่อาจจะพอเลื่อนไปได้จนกว่าจะถึงเวลา
ที่การปฏิวัติของพวกเขาชนกรรมกรในทวีปยุโรปเจริญเติบโต
จนเต็มที่แล้ว หรือจนกระทั่งถึงเวลาที่การปฏิวัติตามบรรดา

เมืองชนเจริญเติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์หรือในที่สุดจนกว่า
พวกนายทุนจะย่อหย่นไปเกี่ยวกับเรื่องการแบ่งแยกเมืองชน”
เวอร์คส เล่ม ๑๐ (มอสโคว์) ๒๔๕๒

(๒) ครุสชอฟ, ที่โนโวซีเบอรัสค, ปราฟด้า ๑๔

ตุลาคม ๒๕๐๒

การต่อสู้ในด้านการเมือง

ในระหว่างที่มีการต่อสู้ในด้าน การ เมือง กัน อยู่
จุดมุ่งหมายของสหภาพโซเวียตมิใช่แต่จะเพียงพยายาม
ล้มเลิกเล็งสงครามนิวเคลียร์เท่านั้น แต่เพื่อจะ
ให้ทุกฝ่ายยอมรับสถานะของโซเวียตในประเด็นที่เป็น
ปัญหาระหว่างประเทศที่สำคัญ ๆ อีกด้วย^(๑) (เป็น
ต้นว่ากรณีการลดอาวุธ ประเทศเยอรมนีและ
เบอร์ลิน) เพื่อจะได้เปลี่ยนคุณภาพแห่งกำลังระหว่าง
ประเทศให้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตน

ไม่มองว่าการใช้กำลัง

กำลังมิใช่จะเป็นการก่อ กูล ต่อ การ สถาปนา ระ บอบ
คอมมิวนิสต์ในโลกเสรีขณะนี้ ดังเช่นที่นักวิชาการใช้กำลังก็
คงมีอยู่ และยังคงเป็นความมุ่งหมายในขั้นสุดท้ายอยู่
ยังคงไม่มองว่าการใช้กำลัง^(๒) ทั้งที่ครูสชอฟบอกขั้ว
สงครามนิวเคลียร์ เขาก็ยังมีได้กล่าวประมาณการปฏิบัติ

หรือสงครามกลางเมืองหรือสงคราม “ปลุกปล่อย” คือ
การล้มล้างรัฐบาลอาณานิคมด้วยการใช้กำลัง

อาวุธสำคัญของโฮเวียตในการต่อสู้ ก็คือพรรคคอม-
มิวนิสต์ในต่างประเทศและบรรดาองค์การแนวหน้าของพรรค
คอมมิวนิสต์ระหว่างประเทศ งานของแต่ละฝ่ายเป็นส่วน
ประกอบซึ่งกันและกัน

พรรคคอมมิวนิสต์ประจำชาติมีคำมั่นสัญญาว่า “จะ
สนับสนุนค่ายสังคมนิยมซึ่งมีสหภาพโซเวียตเป็นผู้นำอย่าง
จริงใจ” (๓) ในระยะสองสามเดือนมานี้พรรคคอมมิวนิสต์
ในบรรดาประเทศฝ่ายตะวันตกได้ดำเนินการให้เข้มแข็ง
ยิ่งขึ้นพรรคคอมมิวนิสต์ ๑๗ พรรคด้วยกันได้เข้าร่วมประ-
ชุมกัน ณ กรุงโรมตั้งแต่วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน จนถึงวัน
ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ และออกคำวิงวอนต่อ
“ชนชั้นกรรมาชีพและนักประชาธิปไตยทั้งมวล” ให้ช่วย
กันร่วมกำลังเพื่อกความมุ่งหมายซึ่งระบุอยู่ในคำโฆษณาชวน
เชื่อของโฮเวียตเมื่อไม่นานมานี้

คำวิงวอนมีข้อความว่าดังนี้: “พวกคอมมิวนิสต์มีความมั่นใจว่า... ประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศของเราแต่ละประเทศจะค้นพบทางและการก่อรูปของการรวมกันเพื่อกิจงานเปลี่ยนแปลงรูปสังคมไปในคำมั่นของสังคมนิยม อันเป็นการนำมาซึ่งการใช้อำนาจในทางการเมืองโดยชนชั้นกรรมาชีพ” (๔) (โดยพรรคคอมมิวนิสต์ในฐานะผู้นำของชนชั้นกรรมาชีพ)

คำวิงวอนนี้มีเคยมีผู้ใดกระทำมาแต่กาลก่อน นับแต่สมัยของพวกคอมมิวนิสต์อินเตอร์เนชันแนล (ลี้มเล็ก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๖) แต่ในระหว่างสมัยการอยู่ร่วมกันโดยสันติ การกระทำเช่นนั้นดูเหมือนว่าจะกระทำกันบ่อยครั้งจนทุกที สำหรับการกระทำดังกล่าวพวก โลก พัง มีได้เป็นฝ่าย พวกคอมมิวนิสต์ไม่มีหนทางจะโต้ตอบได้ เนื่องจากขาดแคลนผู้คัดค้านที่จะทำการตอบโต้ภายในกลุ่มประเทศของโซเวียต ความมุ่งหมายเบองตน

“การปฏิวัติเพื่อสังคมนิยม” ยังคงเป็นความมุ่งหมายเบองตนสำหรับบรรดาพรรคคอมมิวนิสต์ทั้งหมดยัง

อยู่ภายในประเทศที่มีไทเป็นคอมมิวนิสต์ (๕) ในปัจจุบันนี้
พรรคเหล่านี้ไตร่ตรองให้รวมเข้าเป็นพันธมิตรกับพรรค
สังคมนิยมขบวนการปลดปล่อยประจำชาติและขบวนการซึ่ง
มีไทเกี่ยวกับการเมือง เป็นต้นว่าการลดอาวุธนิวเคลียร์ เพื่อ
ที่จะได้รับการสนับสนุนจากชนกลุ่มใหญ่ภายในประเทศของ
ตน (๖) ถ้าหากเลห์เหลียมเหล่านี้ประสบผลสำเร็จ “การ
ปฏิวัติเพื่อสังคมนิยม” ก็จะได้รับผลโดยสันติ แต่ทั้งนี้จะ
ต้องเน้นว่า “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าภายในประเทศนายทุน
จำนวนหนึ่งนั้นการล้มล้างลัทธิเผด็จการแบบชนชั้นกลางโดย
การต่อสู้ด้วยอาวุธนั้นเป็นสิ่งซึ่งจะหลีกเลี่ยงมิได้” (๗) ตาม
แนวความคิดของโฮเวียตนั้นบรรดาประเทศที่มีไทเป็นคอม-
มิวนิสต์เป็น “ลัทธิเผด็จการแบบชนชั้นกลาง” ทั้งสิ้น (๘)

บรรดาองค์การแนวหน้า พรรค คอมมิวนิสต์ อินเตอร์-
เนชันแนล (๘) ได้เพิ่มความพยายามในอันที่จะแผ่อิทธิพล
ครอบงำประชาชาติในโลกเสรียิ่งขึ้นอีกเพื่อหาคะแนนเสียง
ให้กับฐานะของโฮเวียตในเรื่องปัญหาต่าง ๆ ระหว่าง
นานาชาติ

คณะมนตรีสันติภาพของโลก สหพันธ์ของสหประชา
 ชาติ สหประชาชาติ สหพันธ์เยาวชนนักประชาธิปไตยของโลก
 และสหประชาชาติ นักศึกษานานาชาติ ได้พากันส่งสาส์นวิง
 วอนไปยัง องค์ การสันนิบาตแห่งประชาชาติ ในกลุ่มประเทศที่มีได้ เป็น
 คอมมิวนิสต์อย่างยืดยาว เพื่อให้พยายามไม่หา จุดมุ่ง
 หมายเช่นการอยู่ร่วมกันโดยสันติ การยุติสงครามเย็น
 การลดอาวุธ เป็นต้น เมื่อ เดือน เมษายน สหพันธ์สตรี
 ประชาชาติประชาธิปไตยระหว่างชาติ ได้เปิดประชุมเพื่อเฉลิมฉลอง
 วันสตรีระหว่างชาติ ปีที่ ๕๐ ในกรุงโคเปนเฮเกน ประชา
 ชนประมาณ ๒,๐๐๐ คนได้เข้าร่วมในการประชุมนี้ และ
 ที่ประชุมคงจะมีได้ ละเลยโอกาสใน อัน ที่จะโฆษณา ความ
 มุ่งหมายของคอมมิวนิสต์นานาประการ

องค์การลทธิ คอมมิวนิสต์ ระหว่าง ประเทศ สามารถ
 กระทำให้บรรดา รัฐบาล คอมมิวนิสต์ ผูกพัน สัมพันธ์ภาพ
 กับ รัฐบาล อื่น ๆ ในโลกเสรีให้ เป็นไป อย่าง ราบเรียบ เป็น
 ปกติ ในขณะที่เดียวกันกับที่พรรคคอมมิวนิสต์ของชาติและ
 องค์การแนวหน้าอื่น ๆ เขาคอยคุมวางแผนย่นท่าลายสภา

บัน ประชาธิปไตยภายในโลกเสรี ฝ่ายโลกเสรีมิสามารถ
ที่จะกระทำการใดเป็นการตอบโต้ภายใน กลุ่ม ประเทศโซ-
เวียตได้ เนื่องจากขาดแคลนความสะดวกในอันที่จะแผ่
อิทธิพลเข้าไปครอบงำประชาชาติในประเทศนั้น ๆ

หมายเหตุ

- (๑) แอล. อิลเชฟ “การ อยู่ร่วมกันโดย สันติ และการ
ต่อสู้ระหว่างสองลัทธิ”
หนังสือ เวิร์ลด์ มาร์กซิสต์ รีวิว พฤษจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๒) “ลัทธิมาร์กซิสต์และเลนินนิสต์ มิได้พิจารณาเห็นว่า
การไม่ંગคเวนไม่ใช้กำลัง จะเป็นหนทางเดียวที่จะ
ต้องสู้ แต่ทว่ามีความเห็นว่า เป็นทางเดียวที่จะนำ
ลัทธิคอมมิวนิสต์ไปสู่ชัยชนะในขั้นสุดท้าย” แอล.
อิลเชฟ
- (๓) หนังสือ สารานุกรมโซเวียตเล่มเล็ก พิมพ์ครั้งที่สาม
เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๐๒

- (๔) หนังสือพิมพ์ ปราฟด้า ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๕) “พวกคอมมิวนิสต์ จะสามารถปล่อยให้มีการต่อสู้เพื่อลทธิเผด็จการสำหรับชนชั้นกรรมกรได้หรือไม่? ไม่ใช้อย่างแน่นอนอย่างที่เขยว.....” แอล. ฮิลเซฟ
- (๖) หนังสือ เวอร์ลด์ มาร์กซิสท์ รีวิว ฉบับ ๑๒ พ.ศ. ๒๕๐๒ คัดคัดตอนมาจากหนังสือตำรา รากฐานของลัทธิมาร์กซิสต์—เลนินนิสต์ พิมพ์ที่กรุงมอสโกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๗) เหมือนข้อ ๖.
- (๘) “รัฐใดที่อยู่ภายใต้ลัทธินายทุน คือลัทธิเผด็จการของชนชั้นกลาง” สารานุกรม โซเวียตเล่มเล็ก พิมพ์ครั้งที่สาม เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๙) องค์การ บังหนำ ระหว่าง ประเทศ ของ คอมมิวนิสต์มีอยู่ ๑๒ องค์การด้วยกันคือ:
 สภาการสันติภาพแห่งโลก (WPC)
 สหพันธ์สหภาพกรรมกรแห่งโลก (WFTU)

สหพันธ์เยาวชนประชาธิปไตยแห่งโลก (WFDY)

สหภาพนักศึกษาสากล (IUS)

สหพันธ์สตรีประชาธิปไตยสากล (WIDF)

สหพันธ์สหภาพครูแห่งโลก (FISE)

สมาคมทนายความประชาธิปไตยสากล (IDAL)

สหพันธ์ผู้ปฏิบัติงานวิทยาศาสตร์แห่งโลก (WFSW)

องค์การนักหนังสือพิมพ์สากล (IOJ)

สมาคมการแพทย์สากล (IMA)

องค์การวิทยุและโทรทัศน์สากล (OIRT)

สหพันธ์นักต่อต้านสากล (FIR)

ในขณะที่ทำที่เห็นว่าทำงานเพื่ออิสรภาพนั้น แท้จริง
แล้วเป็นการถ่ายทอดเสียงมาจากโซเวียต งานขององค์-
การเหล่านี้คือ ช่วยกระพือข่าวโฆษณาชวนเชื่อของคอม-
มิวนิสต์ พยายามโน้มน้าวถึงความดีเห็นของประชาชนให้
เข้าข้างฝ่ายคอมมิวนิสต์ เป็นสิ่งยังหน้าสำหรับการลักลอบ
พยปะของฝ่ายคอมมิวนิสต์ และในบางครั้งในแหล่งผลิต
คอมมิวนิสต์เป็นเรื่องนอกกฎหมาย องค์การเหล่านี้กระ-

ปฏิบัติการแทนพรรคคอมมิวนิสต์โดยตรงทีเดียว โดยมี
 เลขาธิการหรือนายกสมาคมเป็นผู้รับคำสั่งจากกรุงมอสโคว์
 เลขาธิการหรือนายกสมาคม จะมี หญิงชาย ซึ่งได้รับคัดเลือก
 แล้วเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่วนมากผู้ช่วยนั้นมักจะเป็นพวก
 คอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นผู้จดตงสำนักงานชน และไม่มีการ
 ใช้มติโดยคะแนนเสียงไม่ว่าจะเป็นการ คัดเลือกตัวเจ้า—
 หนาท หรือความเห็นชอบในนโยบายใดๆ แต่ทุกสิ่งทุก
 อย่างทำไปโดยใช้ “การปรบมือเห็นชอบ”

การต่อสู้ในด้านเศรษฐกิจ

บรรดาผู้นำของโซเวียตถือว่าการต่อสู้ในด้านเศรษฐกิจเป็นสาระที่สำคัญที่สุด (๑) เขามีความเชื่อมั่นอยู่ว่าในระหว่างการแข่งขันนี้ประชากรของโลกจะได้เห็นได้ว่าระบอบเศรษฐกิจของฝ่ายคอมมิวนิสต์นั้นมีประสิทธิภาพเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นอันมาก (๒) ดังนั้นชัยชนะของลัทธิคอมมิวนิสต์มักจะบรรลุผลเร็วยิ่งนัก

หน้าที่ในทางการค้า

นี่คือความแตกต่างอันสำคัญระหว่างสถานะของโซเวียตและฝ่ายตะวันตก ทางฝ่ายตะวันตกยินดีต้อนรับการร่วมมือกันในด้านเศรษฐกิจเพื่อใช้เป็นทางที่จะช่วยให้การครองชีพทั่วโลกอยู่ในระดับดีขึ้น (๓) ส่วนสหภาพโซเวียตต้องการที่จะทำสงครามเศรษฐกิจลงเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของความมุ่งหมายที่จะเป็นผู้ครองครองโลก (๔)

สหภาพโซเวียตต้องการให้ยกเลิกการห้าม ส่งสินค้า
เข้าออกใด ๆ เสียให้สิ้น โดยยืนยันว่าการค้าโดยเสรีจะ
ช่วยสร้างสรรค์ให้สัมพันธ์ภาพระหว่าง ประเทศเป็นปกติ(๕)
แต่การกระทำเช่นนั้น ย่อมทำให้เกิด ปัญหาขึ้น ถ้าหาก
การค้าระหว่างกลุ่มประเทศโซเวียตและบรรดาประเทศที่มี
ได้ เป็น คอมมิวนิสต์ สามารถจะ เป็นไปได้ อย่าง ตาม ปกติ
การเดินทางไปมาของนักธุรกิจ เพื่อการพำนักพักพิงอยู่
ในประเทศอื่นๆ หรือการติดต่อกันเป็นการส่วนตัวและการ
อยู่ร่วมกันมิใช่แต่เพียงชีวิตในถิ่นเศรษฐกิจเท่านั้น แต่
เป็นการ อยู่ร่วมกันของ ประชาชน แต่ละ ประเทศด้วยแล้ว
การค้ากันจะเป็น ส่อ สำคัญใน อันที่จะ ทำให้ สัมพันธ์ภาพ
ระหว่างประเทศดีขึ้น

แต่ทว่ารัฐบาลโซเวียต เข้าควบคุมเอกสิทธิ์ในการค้า
กับต่างประเทศไว้โดยสิ้นเชิง ปฏิเสธไม่ยอมให้นักธุรกิจ
ชาวต่างประเทศเข้าไปพักอาศัยอยู่ในสหภาพโซเวียต และ
ยังคงมิให้ประชาชนของโซเวียตมีความสัมพันธ์อย่างถาวร
กับชาวต่างประเทศอื่นๆ

กลุ่มประเทศที่สมัครตนด้วยตนเอง

เนื่องจากเหตุนี้ การที่จะเพิ่มการค้าเพื่อให้สัมพันธ์—
ภาพระหว่างประเทศเข้าอยู่ในสภาพปกติเหมือนจะอยู่ทั่ว
การค้าชนิกนั้น ๆ จะนำ ผล ประโยชน์ มาสู่ เศรษฐกิจ ของ
ประเทศนั้น ๆ โดยตรง ตามประสิทธิภาพทางการค้าของ
โซเวียตในอดีตนั้นในประเทศอุตสาหกรรมได้แสดงให้เห็น
ประจักษ์แล้วว่า สหภาพโซเวียตสนใจที่จะขอความรู้
และที่จะส่งเสริมเศรษฐกิจบางสาขาของตน ทั้ง ลำหลังอยู่
ยิ่งกว่าที่ต้องการจะ แลก เปลี่ยน สินค้าขึ้น มูลฐาน เป็นการ
ประจำและโดยกว้างขวาง

กลุ่มประเทศใน เครือโซเวียตได้ ดำเนินการ สร้าง—
สรรค์เศรษฐกิจให้สามารถพึ่งตัวเองได้ในที่สุดแล้ว ดังนั้น
จึงไม่มีความสนใจที่จะ ส่งเสริม สัมพันธ์ภาพ ทาง การค้า
กับประเทศอื่น ๆ เท่าใดนัก เว้นแต่ที่อาจหวังประโยชน์
ในทางการเมืองได้ ตัวอย่างก็คือ การค่าน้ำมัน ซึ่งเป็น
ส่วนใหญ่ใน การค้า ของ ประเทศ ยุโรป ภาค ตะวันตก และ

ตะวันออกกลาง ขณะนั้นสหภาพโซเวียตผลิตน้ำมันได้พอ
แก้ความจำเป็นที่ต้องใช้แล้วและกำลังส่งออก จำหน่ายนอก
ประเทศเป็นปริมาณมาก

แต่สำหรับประเทศอังกฤษนั้น การค้าจำเป็น
สำหรับการยังชีพ การค้ามิใช่เป็นช่องทางสำหรับการ
ก่อแค้นทำลายศัตรู แต่เป็นหนทางสำหรับเสริม
สร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่อัมพันธ์ภาพ ระหว่าง
ชาติตามมูลฐานที่ต่าง ฝ่ายต่างอำนวยประโยชน์ซึ่ง
กันและกัน

อิทธิพลทางการเมือง

กลุ่มประเทศในเครือโซเวียตได้เคยแสดงให้เห็นอยู่
เสมอแล้วว่าตนสามารถกว่า การค้าเป็นทางนำไปสู่ความ
มั่นคงในอิทธิพลทางการเมือง การที่โซเวียตซื้อขายเป็น
สินค้าเข้าเข้าไปจากประเทศอียิปต์ก็เพื่อแลกเปลี่ยนกับ อาวุธ
ยุทโธปกรณ์เป็นการมุ่งสู่จุดหมายเช่นว่า กลุ่มประเทศ
ในเครือโซเวียตยังแสดงให้เห็นอีกว่าพร้อมที่จะใช้การค้า
เพื่อความหวังในด้านการเมือง เมอ พ.ศ. ๒๔๕๗ ใน

สมัย ที่ เกิด เรือง วรรณ เพชรอฟ ขนท ออสเตรเลีย สหภาพ
โซเวียตได้ถอนตัวออกจากตลาดค้าขนสัตว์ (๘)

ในการ สร้าง สัมพันธภาพทาง การค้า ขนกับ ประเทศ
ต่าง ๆ ซึ่งกำลังก่อร่างสร้างตัวอยู่นั้น สหภาพโซเวียต
หวังไว้ว่าจะคอยชักชวนให้ประเทศเหล่านั้นเข้าไปร่วมเป็น
มิตรกับ สหภาพโซเวียตในฐานะ ที่เป็น ทั้งลูกค้าและผขาย
สหภาพโซเวียตจะได้หาโอกาสใช้ ความขี้คน ทั้งในด้านการ
การเมืองและด้านเศรษฐกิจแก่ประเทศที่เป็นผู้รับ

ในการให้ความช่วยเหลือต่อประเทศซึ่ง กำลัง ก่อร่าง
สร้างตัวอยู่นั้น สหภาพโซเวียตได้ตั้งความหวังไว้ว่าจะ
ชักชวนให้ประเทศเหล่านั้น ขอความช่วยเหลือ แนะนำ จาก
ประเทศในเครือโซเวียต และเลียนแบบภาคปฏิบัติในด้าน
เศรษฐกิจจากโซเวียต มากกว่าทาง ฝ่าย ตะวันตก พวก
ง่าย ๆ ก็คือ สหภาพโซเวียตหวังไว้ว่าจะทำให้ข้าราชการ
ของบรรดาประเทศที่ไ้รับความช่วยเหลือเกิดความเลื่อมใส
แม้จะไม่เลื่อมใสต่อลัทธิคอมมิวนิสต์ในทันที แต่กลเลื่อม-
ใสในวิธีการ กำหนดโครงการควบคุม เศรษฐกิจ ของพวก
คอมมิวนิสต์ และเพื่อกดดันให้เจ้าหน้าที่ของโซเวียตรวม

ทั้งทปรกษาซึ่งได้ รับการฝึกฝน อย่างดีมาแล้ว จากโซเวียต
ได้ เขารับ ตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ใน ประเทศ นั้น ๆ เพื่อ จะได้
อำนวยความสะดวกในด้านการเศรษฐกิจ และการเมือง ตามแบบ
ฉบับของคอมมิวนิสต์

การค้าและการช่วยเหลือ

ในปัจจุบันการค้า และ การ ช่วยเหลือ ของโซเวียตมี
มูลค่าเท่าใดแล้ว ?

สำหรับสินค้าขาเข้าประจำปีของ ประเทศ ไทย พัฒนา
ล่าหลัง อยู่ มี มูลค่า ประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้าน ปอนด์
(๓๐,๐๐๐ ล้านเหรียญ) ในจำนวนนี้กลุ่มประเทศ จีนและ
โซเวียตมีส่วน อยู่ประมาณ ๕๐๐ ล้านปอนด์ (๑,๕๐๐
ล้านเหรียญ) ซึ่งเท่ากับ ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นของทุกเพราะ
สำหรับสหภาพโซเวียต การค้าในต่างประเทศเป็นแต่
เพียงเรื่อง ปลุกย่อย มาก กว่า จะ ถือเอาเป็น สาระ สำคัญใน
นโยบายทางเศรษฐกิจ การค้าขายในต่างประเทศนี้มีมูลค่า
น้อยกว่า ๓ เปอร์เซ็นต์ของ ผลิตภัณฑ์ทั้งหมด ของสหภาพ
โซเวียต การค้าส่วนใหญ่อยู่ภายในกลุ่มประเทศในเครือ
โซเวียต

การ ค้า ของไซเวียต ภายนอก กลุ่ม ประเทศใน เครือ
ไซเวียต คึกคัก แลวมี มูลค่า ๔ ปอนด์ (๑๒ เหรียญ)
ต่อ พลเมือง หนึ่ง คนใน ระยะ ๑ ปี ของ สหรัฐอเมริกา
ประมาณ ๗๐ ปอนด์ (๒๐๐ เหรียญ) และของ ประเทศ
อังกฤษประมาณ ๑๕๐ ปอนด์ (๔๐๐ เหรียญ) ต่อ ๑ คน

การ ค้า ของเงินและไซเวียต แตกต่าง กับ การ ค้า ของ
ทางฝ่ายตะวันตก เนื่องจากเป็นสัญญา ๒ ฝ่ายและเจรจา
ติดต่อโดยผ่านองค์การการค้าซึ่งมีฐานะเท่าเทียมกับ องค์การผูก
ขาดของรัฐบาล การ ใช้วิธีนี้ทำให้ไม่มีการแข่งขันเพื่อ
ร่วมโดยเอกชน แม้จะแสดงไว้อย่างเปิดเผยว่าการ ค้า
ถูกราคาสากล ซึ่งนับว่าเป็นการยอมรับหลักการโดยชัด
แจ้งว่าการ แลกเปลี่ยน สินค้าแบบเสรี มีความ สำคัญเหนือ
กว่าประโยชน์อื่นใด แต่ราคา ที่ไซเวียตตั้งไว้ก็แปรปรวน
ไปอย่างมากเสมอ ซึ่งทำให้เป็นผลกำไรแก่ระบบผูกขาด
การค้าขาย ของไซเวียต โดย คู่สัญญา อีกฝ่ายหนึ่ง ต้อง
เป็นฝ่ายเสียหาย

การ ค้า ของเงิน—ไซเวียตอยู่ในวงจำกัดมาก เนื่องจาก
รายการ สินค้า ซึ่งเป็น ผลิตภัณฑ์ ภายใน กลุ่ม ประเทศใน

เครื่องใช้เวียตมีภายในวงแคบ ส่วนมากเป็นสินค้าโลหะ
และเครื่องมือสำหรับโรงงาน ส่วนสินค้าอื่น ๆ เช่นเครื่อง
จักรสำหรับเครื่องทอผ้า เครื่องมือใช้ในงานเกษตรกรรม
เครื่องมือใช้ในงานไฟฟ้าและขนส่งและเครื่องเวชภัณฑ์ซึ่ง
อยู่ในรายการที่กลุ่มประเทศในเครือโซเวียตจะต้องส่งออก
ไปยังบรรดาประเทศที่ กำลัง ก่อร่าง สร้างตัว อยู่ แม้แต่ เพียง
ส่วนน้อย บริษัททางฝ่ายตะวันตกก็จะต้องรับเป็นผู้ส่งส่งของ
เหล่านี้และของจำเป็นอื่น ๆ ไปทดแทน

การเลือกเฟ้นอย่างละเอียด

ภายในระยะ ๒--๓ ปีมานี้ การค้าได้รับความสะดวก
สบายขึ้นเป็นอย่างมากโดยการให้ความช่วยเหลือและกู้ยืม
เงินเป็นระยะยาวจากสาธารณชน การช่วยเหลือของ
ทางฝ่ายตะวันตกเป็นไปในรูปการให้เงินช่วยเหลือและการ
ให้กู้ยืม ซึ่งในขณะนั้นคิดเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นกว่า
๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ (๓,๐๐๐ ล้านเหรียญ) ต่อ ๑ ปี
หรือ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของการค้าทั่วโลกกับบรรดาประเทศ

เทศที่อยู่ในระยะก่อสร้างตัว เงินช่วยเหลือซึ่ง
มาจาก สาธารณชน นี้ได้ ทวีจำนวน เพิ่มขึ้น ด้วยการ
นำไปลงทุนหาเงินซึ่งเมื่อนำมารวม กับผลกำไร ที่ได้
จากจำนวนเงินที่เคยนำไปลงทุนไว้ จึงทำให้มีจำนวน
เงินช่วยเหลือสำหรับ ประเทศ ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ในระยะ
พัฒนาประเทศเพิ่มขึ้นอีก ๑,๐๐๐ ล้านปอนด์ เงินช่วย
และให้กู้ยืมของประเทศอังกฤษมีจำนวน ๑๔๐ ล้านปอนด์
ต่อปี โดยไม่นับบริการในค่านิสิตการต่าง ๆ เป็นต้นว่า
การช่วยเหลือพวกพลกษัตริย์ เป็นต้น เงินที่ประเทศอังกฤษนำ
ไปลงทุนในประเทศต่าง ๆ ก็ยังมีอีก ๑๐๐ ล้านปอนด์ต่อปี
ซึ่งนับว่าได้นำเงิน จำนวนนี้ไป สมทบกับเงินทุนซึ่งจัดขึ้นไว้
สำหรับช่วยเหลือประเทศซึ่งอยู่ในระยะพัฒนา

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ กลุ่มประเทศในเครือเงินและ
โซเวียตได้เสนอให้ การ ช่วยเหลือ เป็น จำนวนเงิน ๓๒๕
ล้านปอนด์ (๕๐๐ ล้านเหรียญ) แต่ปรากฏว่าเงินที่เสนอ
ไว้ ยังจ่ายไม่หมด ในขณะที่เท่าที่นำไปใช้แล้วคงจะมี

ราว ๑๐๐ ล้านปอนด์ (๓๐๐ เหรียญ) หรือประมาณ ๑๐
เปอร์เซ็นต์ของเงินช่วยเหลือของฝ่ายตะวันตก และเงินช่วย
เหลือของจีนและโซเวียตนี้ ผู้ทนายเงินไปใช้จะต้องนำมาใช้
คน เนื่องจากทางโซเวียตมิได้มีการลงทุนเอง

การช่วยเหลือของโซเวียตก็เช่นเดียวกัน การค้ำ
เอง คือว่าต้องมีการเลือกเฟ้นมาก เงินเครดิตส่วนใหญ่ที่
ฝ่ายคอมมิวนิสต์เสนอให้ นั้น มีประเทศในทวีปเอเชียและ
ภาคตะวันออกกลางเพียงห้าประเทศเท่านั้นที่ได้รับเงินจำ-
นวนนาคอ ประเทศอินโดนีเซีย อินเดีย ออฟกานิสถาน
อัฟกานิสถาน และซีเรีย เมื่อไม่นานมานี้ได้มีจำนวนเพิ่มขึ้นอีก
คือ ประเทศอิรัก เอธิโอเปียและคิวบา และเงินก็ยกมทนาย
ไปใช้ก็มักจะต้องหนักไปในทางโฆษณาชวนเชื่อเป็นต้นว่านำ
ไปทำโรงรถเหล็กกล้าในประเทศอินเดีย การสำรวจทาง
ภูมิศาสตร์ในประเทศซีเรีย และสนามกีฬาในประเทศพม่า
เป็นต้น

หมายเหตุ

- (๑) แอล. อิลีเชฟ “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ และการต่อสู้ระหว่างสองลัทธิ” เวอร์ลด์ มาร์กซิสท์ รีวิว พฤศจิกายน
กายน พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๒) ฝ่ายคอมมิวนิสต์ถือว่างานในกลุ่มประเทศ เครือ โซเวียตคือ “การถ่วงน้ำหนัก ผลกระทบของโลกให้หนักไปทางระบอบสังคมนิยมมากกว่าทางระบอบนายทุน” เอ. คูบีเชฟ ในหนังสือ เวอร์ลด์ มาร์กซิสท์ รีวิว กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓
- (๓) “เราบันทึกที่จะรบการแข่งขันในเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจ เราเชื่อว่าสิ่งนั้นจะเป็นผลดีต่อเรา สิ่งสำคัญก็คือเราจะต้องยกมาตรฐานของการครองชีพให้ดีขึ้น และขจัดความยากจนให้สิ้นไป” มร. แมคมิลแลน แถลงเกี่ยวกับเรื่อง ไทรทัศน์ที่กรุงมอสโก เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๔) อิลีเชฟ กล่าวไว้ว่าประชากรของโลกจะต้องหาคำ

ตอบคำถามที่ว่า “ในระบอบสองประเภทนี้ ระบอบไหนจะมีระดับมาตรฐานการครองชีพสูงกว่ากัน? ภายใต้อะระบอบใดที่มีระยะเวลาทำงานนานกว่า และระบอบใดใช้เวลาทำงานน้อยกว่า ภายใต้อะระบอบใดที่คนงานได้รับประโยชน์ในทางวัตถุและทางจิตใจมากกว่ากัน ระบอบใดที่เปิดโอกาสให้คนมีที่พักอาศัยและการศึกษาดีกว่ากัน?”

“เรามีความมั่นใจอย่างแน่นอนที่เชื่อว่า ระบอบคอมมิวนิสต์ซึ่งก้าวหน้ามากกว่าจะเป็นผู้ได้รับชัยชนะในการแข่งขันในด้านการเศรษฐกิจระหว่างสองระบอบนี้” คริสตอฟ แกลดสท็อท ประชุมสภาสูง สุต ของ โซเวียต หนังสือพิมพ์ ปร่าฟดำ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓

(๕) คริสตอฟ เขียน “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ” ในหนังสือ “ฟอเรน แอฟแฟร์ส” ของอเมริกา ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๖) “ในการพัฒนากิจการของเรา เรามีความไว้วางใจในกำลังรบบภายใน ประเทศของเราอย่างเต็ม

ที่แผนการสำหรับพัฒนาเศรษฐกิจทั้งหมดได้กำหนดไว้โดย การพิจารณาสิ่งซึ่งจะสามารถเป็นไปได้ภายในประเทศของเราโดยมีต่อนำพาว่า เราจะ ทำการค้าขายกับประเทศฝ่ายตะวันตกหรือไม่ การส่งเสริมแผนการเศรษฐกิจของเราให้มั่นคงยิ่งขึ้น จะไม่ประสบกับ อุปสรรค แม้แต่ น้อย” ครุสชอฟในเรื่อง “การอยู่ร่วมกันโดยสันติ”

“การพัฒนาของลัทธิสังคมนิยมจะนำไปสู่การจตุรูปของเศรษฐกิจสังคมสากล แต่เพียง อัน เดียว . . . ทั้งนี้จะมีขึ้นได้พร้อมกันกับชัยชนะของลัทธิคอมมิวนิสต์”
หนังสือคอมมิวนิสต์ เล่ม ๖ พ.ศ. ๒๕๐๒

(๗) : “ถ้าท่านไม่มีความประสงค์จะทำการค้ากับเรา ก็อย่ากระทำ เราจะคอยจนกว่าท่านจะมาเคาะประตูบ้านเราเอง ข้าพเจ้าขออย่าบอกว่าเราจะคอย เราไม่มีความเคียดแค้นอันใด ท่านจะนั่งคอยอยู่ใต้ตามสยายจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร เราค้าขายได้สบายอยู่แล้ว

กัมพูประเทศจีนและรัฐสังคมนิยมอื่น ๆ” ครุสชอฟ
แถลงต่อที่ประชุมนักธุรกิจชาวอเมริกัน หนังสือ
พิมพ์ ปรากฏว่า ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒

- (๘) หลังจากทออสเตอร์เลียไคปฏิเสธไม่ยอมรับ คำ เรียก
ร้องโซเวียตที่ ให้ ส่ง ตัว นัก การ ทด ชาว รัสเซีย ซอ
วลาค์เมียร์ เพทรอฟและภรรยาซึ่งได้รับอนุญาตให้
เข้าไปผ่านกอสตยอยเพอกลยทางการเมือง นาย
เอน. จี. โควาเลฟ ทดการคำประจำสถานเอกอัคร
ราชทูตรัสเซียในกรุงแคนเบอร์รา ได้ออกคำแถลง
การว่า “ตั้งแต่เดือนมกราคมมาจนถึงวันนี้ รัสเซีย
ได้ซื้อขนสัตว์จากทออสเตอร์เลียไคเป็นจำนวน ๖๐,๐๐๐
ห่อ นับแต่สัปดาห์หน้าเป็นต้นไป รัสเซียจะไม่รับ
ซื้ออีกต่อไป”

การต่อสู้ระหว่างลัทธิ

การอยู่ร่วมกันโดยสันติจะเกิดขึ้นไม่ได้ตราบดีที่
ยังมีความคิดเห็นแตกต่างกันอยู่ระหว่างสองลัทธิ (๑)
ฝ่ายสหภาพโซเวียตและพรรคพวกจะคงดำเนิน การ
การเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ภายใน โลก เสรี อยู่ต่อ
ไปในขณะเดียวกันกับที่จะกีดกันประชาชนของกลุ่ม
ประเทศในเครือโซเวียตมิให้ติดต่อกับ ฝ่าย ตะวันตก
อย่างเสรี

การห้ามของโซเวียต

สหภาพโซเวียตปฏิเสธไม่ยอมรับให้มีการส่งข่าวและ
ออกความคิดเห็นกันระหว่างฝ่ายตะวันตกและกลุ่ม ประเทศ
ในเครือโซเวียต ผลปรากฏว่าสัมพันธ์ภาพทางวัฒนธรรม
ของตะวันตกและตะวันออกได้ถูกกำหนด ให้ เป็นไปในวงจำกัด
โดยสหภาพโซเวียต เป็นต้นว่า การแลกเปลี่ยนการ
เยือนของคณะผู้แทนนักวิทยาศาสตร์ นักศิลปิน นักกีฬา

เป็นต้น โดยทางการเป็นผู้ปลง (๒) พวกรัสเซียมีความประสงค์ให้บุคคลเหล่านั้นหาทางที่จะให้ผู้อื่นเพิ่มพูนไมตรีจิตต่อสหภาพโซเวียต

ในขณะเดียวกัน ภายในกลุ่มประเทศกลุ่มโซเวียตได้มีการสั่งห้ามมิให้มีการพิมพ์จำหน่ายหนังสือพิมพ์ หนังสือหรือบทความใด ๆ โดยเสรี แม้กระทั่งการจกตงศูนย์กลางแถลงข่าวต่างประเทศ ห้องหนังสือหรือสถานอื่นใด (แม้แต่ในคอมมิวนิสต์ยโกสลาเวีย) ซึ่งจะเป็นการกระทำที่พลเมืองของโซเวียตได้ทราบถึงชีวิตการเป็นอยู่ภายในโลกเสรีที่ถูกต้อง

สิ่งอื่นใดที่นอกเหนือไปจากการแลกเปลี่ยน ของ รัฐบาลแล้วถูกกล่าวหาว่าเป็น “มาเมืองทรอยต์เต็ม ไปด้วยสิ่งสกปรกโสโครกทั้งสิ้น” (๓) ถึงกระนั้นผู้หนึ่งผู้ใดในประเทศอังกฤษก็สามารถที่จะส่งหนังสือรายบักซ์หรือหนังสือตงบรรณเพื่อจำหน่ายหนังสือของโซเวียตหรือจะเดินทางไปสหภาพโซเวียตได้อย่างสบายถ้าหากทางโซเวียตอนุญาตให้เข้า

ความแตกต่าง

สหภาพโซเวียตชี้ให้เห็นความแตกต่าง ระหว่าง การ
โฆษณาของตนเองและถ้อยแถลงของสำนักแถลง ข่าวของ
ฝ่ายตะวันตกโดยกล่าวว่า คำแถลงการณ์ของฝ่ายตะวัน-
ตกเป็น “การโฆษณาที่ใส่ร้ายป้ายสี ก่อกวน กระจายข่าว
ลือต่าง ๆ ซึ่งอาจสร้างความยุ่งยากและความไม่เรียบร้อย
มาสู่ชีวิตของสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ภายในของรัฐอื่น ๆ คำแถลงของฝ่ายตะวันตกจะ
ถูกประณามเช่นนั้นอยู่เสมอ (๔)

ถ้าเป็นไปตามนี้ ทางฝ่ายตะวันตกก็จะต้องอดกลั้นต่อ
คำวิพากษ์วิจารณ์ใด ๆ ของนโยบายภายในจาก กลุ่มประ-
เทศในเครือโซเวียตและยอมรับคำบอกเล่าของ โซเวียตใน
เรื่องปัญหาระหว่างประเทศอีกหลายเรื่อง วิธีการอยู่รวม
กันโดยสันติซึ่งเคยเป็นนโยบายต่างประเทศดั้งเดิมของโซ-
เวียตมาตั้งแต่สมัย พ.ศ. ๒๔๖๐ มิได้เป็นการข่มขู่กันมิ
ให้โซเวียตส่งคำโฆษณาไปยัง อาฟริกาใน ระยะ สอง สาม

เดือนมานี้ กล่าวประณามผู้นำคณะชาติชาวอาฟริกันที่ไม่
ยอมให้หมิ่นการกระทำทรนแรงใด ๆ พุคสัน ๆ ก็คือตาม
ความหมายของโซเวียตแล้วคำโฆษณาของโซเวียตไม่เป็น
ความผิดแม้ว่าจะเป็นการโจมตีฝ่ายตะวันตกก็ตาม แต่ถ้า
หากฝ่ายตะวันตกตอบโต้แล้วก็กลับกลายเป็นเรื่องหยาบคาย
สามหาว่าไป (๕)

การอบรมภายใน

ในการต่อสู้ระหว่างลัทธินั้น ฝ่ายคอมมิวนิสต์ยังคง
แปลความมุ่งหมายและนโยบายของ ฝ่ายตะวันตกไปในทางที่
ผิดให้แก่ประชาชนซึ่งอยู่ในกลุ่มโซเวียต อยู่ และ คง จะทวี
ความรุนแรงยิ่งขึ้นอีกเป็นแน่แท้

ทั้งนี้จะเป็นได้จากกฤษฎีกาของคณะ กรรม การ กลาง
พรรคคอมมิวนิสต์โซเวียตซึ่งกล่าวว่า “ในงานการศึกษา
ลัทธินั้นได้มีคำอธิบายถึงประโยชน์ของลัทธิ สังคมนิยมไว้
อย่างอ่อนมากและในบางครั้งอย่างโง่เง่า” กฤษฎีกานั้น
เน้นว่า “การต่อสู้ทางการเมืองทหารจะต้องเป็นไปอย่างเข้มแข็ง

มากในการต่อสู้กับลทธิของชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นศัตรูต่อ
ลทธิมาร์กซ์สึมและเลนินสึม และเพื่อต่อสู้กับคณะสังคมนิ
ยมบักขวาและนักเผยแพร่ลทธินั้น การระแวงระวังใน
งานการเมืองของประชาชนชาวโซเวียตจะต้องเพิ่มขึ้นอย่าง
ไม่หยุดยั้ง (๖)

เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการเป็นพิเศษ สำหรับชน
รุ่นเยาว์ จึงจะได้มีการตั้งชั้นเรียนชั้นสูงเรียกว่า “พื้นฐาน
ความรู้ทางการเมือง” ขึ้นตามโรงเรียนชั้นมัธยม และ
ตามสถานการศึกษาระดับสูง สำหรับปีการศึกษา ๒๕๐๔—
๒๕๐๕ (๗)

การกระจายเสียงถูกวิพากษ์วิจารณ์

บริการวิทยุกระจายเสียงของโซเวียตได้เคยถูกตำหนิ
จากคณะกรรมการกลางว่า การโฆษณาทางการเมืองอ่อน
ไป “การกระจายเสียงของสถานวิทยุจะต้องบอกกล่าวถึง
คุณประโยชน์ของลัทธิสังคมนิยมว่า อยู่เหนือลัทธินายทุน

อย่างไร จะต้องถอดหน้ากาก ความขบถ มคเทจ ของคำ
โฆษณาของพวกจักรวรรดินิยมและ ควรให้ประชาชนชาว
โซเวียตได้ศึกษาถึงเจตนาในอัน ที่จะไม่ มีการ ผ่อนปรนต่อ
ลัทธิของชนชั้นกลาง.....” (๘)

สรุปแล้ว การต่อสู้กันทางลัทธิตามแนวความคิดของ
สหภาพโซเวียตนั้นยินยอมให้สหภาพโซเวียต แสวงหาผล
ประโยชน์จากอิสรภาพต่าง ๆ ซึ่งฝัง ฝัง อยู่ใน สังคม ตะวัน
ตกได้โดยเสรี แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ยินยอมที่จะปล่อย
ให้โลกเสรีเสนอข้อความใด ๆ ซึ่งเป็นข้อ เปรียบเทียบภายใน
ในกลุ่มประเทศ ใน เครือโซเวียต เนื่องจาก รัฐเจ้า ควบคุม
ศูนย์กลางแถลงข่าวที่ในนั้นเสียโดยสิ้นเชิง

หมายเหตุ

(๑) ครุสชอฟได้เคยแถลงว่า “ในเรื่องเกี่ยวกับสัมพันธ-
ภาพระหว่างลัทธิสังคมนิยมและชนชั้นกลางนั้นไม่มี ทางที่

จะอยู่ร่วมกันโดยสันติได้ และเรามีได้ที่ยังความจริง
 ในข้อนี้” หนังสือพิมพ์ปรากฏว่า ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.
 ๒๕๐๒ อิลยเซฟ เน็น ขอความนี้ ยิ่งกว่าโดยกล่าวว่า

“การอยู่ร่วมกันโดยสันติ ระหว่าง สองลัทธิ นั้นไม่มี
 ทางที่จะเป็นไปได้เช่นเดียวกับการที่จะร่วมความสว่าง
 และความมืด เข้าด้วยกัน” เวอร์ลด์ มาร์กซิสต์ รีวิว
 พฤษจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒) ครุสชอฟได้เคยแถลงว่า “ใน ระหว่าง การ ร่วม
 สันทนากัน พวกผู้แทนชาวอเมริกันบางคนมักจะกล่าวถึง
 การปลุกฝังความคิดอย่างเสรี เขาเหล่านั้นพยายามที่จะ
 ชักชวนให้ข้าพเจ้าเล็งเห็น ถึงการ ที่จะเผยแพร่ หนังสือและ
 ภาพยนตร์ซึ่งเขาคัดเลือกแล้วภายในประเทศของเรา และ
 อยากจะให้เรายินยอมให้ เขา ทำการ กระจายเสียงได้โดย
 เสรีด้วย เขาต้องการที่จะทะยยะโสโครกมาให้เราเพื่อจะ
 ได้หว่านยาพิษลงในจิตใจของประชาชนชาวโซเวียต เรา
 จะยอมให้เขากระทำเช่นนั้นได้หรือไม่? ไม่ได้อย่างแน่นอน

ประชาชน ของ เราไม่ ต้อง การรับ เอาอาหารที่เสียมมาใช้อา
หารที่เจอไปควยยาพิษของ ความคิดเห็น ของชนชั้นกลาง”

ปราฟดำ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๓) จี. ชูคอฟ ประธานคณะกรรมการแห่งรัฐ สำหรับ
สัมพันธภาพ ทาง วัฒนธรรม กับ ต่าง ประเทศ หนังสือ
ชีวิตสากล พ.ศ. ๒๕๐๒ เล่ม ๑๑

(๔) “การต่อสู้ ระหว่างความคิดเห็น ข้อพิพาทระหว่าง
แนวความคิดและการ คาคคะเนถึงวิ ธีปฏิบัติต่าง ๆ และสิ่ง
ซึ่ง ปรากฏใน ชีวิตและ แนวทาง ที่จะ บรรลุถึง อุทิศ คติซึ่ง
มนุษย์ส่วนมากยึดถือ และผลประโยชน์ กำไรในระบอบ
สังคมแต่ละระบอบเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนการโฆษณาแบบมุ่ง
ร้ายหมายขวัญ การก่อวิน การปล่อยข่าวนินทาว่าร้าย
ซึ่งอาจจะ นำความ ยุ่งยากและ ความไม่ สงบมา สู่ชีวิตของ
สังคมเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถึงหากว่ามันจะมีส่วนเกี่ยวของ
กับปัญหาในเรื่องลัทธิก็ตาม การโฆษณาแบบเช่นว่านม

ใช้เป็น การต่อสู้กันทางลัทธิ แต่ทว่าเป็นเรื่อง การกระทำ
ทางบ่อนทำลายมากกว่า และเป็นการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ
เหตุการณ์ภายในของ รัฐอื่น ๆ ด้วย

“อย่างไรก็ตาม การต่อสู้กันทางลัทธิ อย่างที่พวก
เราชาวคอมมิวนิสต์เข้าใจกันนั้น มิใช่โดยการใช้สงคราม
เย็น สงครามเย็นเป็นนโยบายที่จะเผชิญหน้ากับการใช้
เครื่องมือทุกชนิดรวมทั้งการใช้วิธีโฆษณาด้วย เพื่อตระ—
เตรียมและใส่เชื้อไฟ เพื่อ สงครามที่แท้จริง คือสงคราม
‘ร้อน’ รวมทั้งการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในของ
ประเทศอื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อบุกมุ่งหมายที่จะพยายา
มล้มล้างระบอบอื่นใดซึ่งมีอยู่ใน ประเทศ นั้นๆ การ
อยู่ร่วมกันโดยสันติมีความประสงค์ตรงกันข้ามกับเช่นที่ว่า
นี้” หนังสือคอมมิวนิสต์ เล่ม ๑๖ พ.ศ. ๒๕๐๒

(๕) ในระหว่างการเยือนทวีปเอเชียภาคตะวันออกเฉียงใต้
ของ ครุสชอฟ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ครุสชอฟกล่าวให้ ร้าย
ป้ายสี บุกมุ่งหมายต่าง ๆ ซึ่งอยู่เบื้องหลัง การให้ความช่วยเหลือ

เหลือของฝ่ายตะวันตก เขากล่าวที่กรุงจารกาตาเมอวันที่
๑๘ กุมภาพันธ์ว่า

“ชาวอาณานิคมบางคน.....กล่าวว่า ข้าพเจ้ามองไม่
เห็นว่าพวกเขาได้กระทำให้ความเจริญต่อบ้านเมือง
ในการยกตัวอย่างในเรื่องนี้เขาพูด ถึงการก่อสร้างถนนใน
อาณานิคม ข้าพเจ้าบอกกับเขาว่าแต่ท่านสร้างถนนขึ้นมิใช่
เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเหล่านั้น ท่านสร้าง
ขึ้นเพื่อนำเอาทรัพยากรสมบัติซึ่งหาได้จากประเทศ ซึ่งเป็นทาส
ของท่านออกไปตามถนนซึ่งสร้างไว้ อย่างดีแล้ว เช่นนี้เป็น
การปล้นบรรดาประชาชนซึ่งไต่รับความขบขันโดยตรง

“แม้หลังจากที่ไต่รับความปราชัยมาแล้ว พวกนัก
ล่าอาณานิคมก็ยังพยายามที่จะ แยก กำลังรบ ของชาติออกจากกัน
เพื่อจะทำลายจิตใจของประชาชนเหล่านั้น เพื่อ
จะยึดประชาชนไว้ให้เป็นทาส ถึงแม้ว่าจะมิใช่ในทางการ
เมืองก็ตาม เพราะนโยบายการมีอาณานิคมเป็นเรื่องพน

สมัยไปแล้ว แต่กยงยกให้เป็นทายในคานเครมธุกิจ เขา
ยังต้องการที่จะปล้นบุคคลเหล่านั้นอยู่” หนังสือพิมพ์
ปรากฏคำ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

คำวิจารณ์ของ บ.บ.ช. ต่อการที่ถูกโจมตีเช่นนั้นได้รบ
การวิพากษ์วิจารณ์จาก สถานีวิทยุ ประจำกรุงมอสโคว์ใน
การกระจายเสียงภาคภาษาอังกฤษจากวิทยุแห่งนั้น เมื่อ
วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ สถานีวิทยุประจำกรุงมอสโคว์ได้
อ้างว่าสถานีวิทยุ บ.บ.ช. “พูดอย่างมีความมั่งร้าย” ต่อ
การเดินทางไปเยือนของนายครุสชอฟ และอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อวันที่ ๘ มีนาคม สถานีวิทยุกรุงมอสโคว์ ได้กล่าวว่า
รายงานข่าว การเดินทาง ของ นายครุสชอฟ โดย บ.บ.ช.
เต็มไปด้วย “คำพูดที่หยาบคายสามหาและไร้ไคล” แท้
จริง คำวิจารณ์ของ บ.บ.ช. นั้นเป็นคำวิจารณ์ที่เรียบง่าย
ตามธรรมดา

เป็นต้นว่าสถานีวิทยุ กรุงมอสโคว์ กล่าวเมื่อวันที่
๑๒ กุมภาพันธ์ว่า “การแข่งขันกันให้ความช่วยเหลือ

ต่อแถบที่ยังคอยความเจริญ กระทำให้ เกิด ผลคชน ทั้งสิ้น
แต่ขออย่าให้ เรามามัวทะเลาะกันใน เรื่อง จุดมุ่งหมาย ของ
แต่ละฝ่ายเลย” กฎของโซเวียตนั้นดูเหมือนว่าในขณะที่
พวกโซเวียตเองสามารถที่จะพดทำให้ผิดแปลกไปจากความ
จริงได้ คำวิจารณ์คำพูดเหล่านั้นกลับเป็นวาทที่หยาบคาย
สามหาวิไป

- (๖) ปราฟด้า วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓
 - (๗) เหมือนข้อ ๖
 - (๘) พิมพ์โฆษณาใน ชีวิตพรรค เล่ม ๔ พ.ศ. ๒๕๐๓
-

การโฆษณาสงคราม

รัฐบาลไซเวียตได้เคยกล่าวหาว่าทางฝ่ายตะวันตกเป็นฝ่ายชอบกาวร้ายอยู่เสมอ แต่ตนเองนั้นกลับใช้ที่ท่าแสดงความกาวร้ายเสียเอง

การกล่าวโทษยังคงดำเนินต่อไป

พร้อมกับการกล่าวโทษการคุกคามของฝ่ายตะวันตก ทางฝ่ายไซเวียตก็ขู่ว่า จะตอบโต้ ด้วย พลัง นิวเคลียร์ การกระทำเช่นนั้นน่าจะเพื่อก่อกวนให้ประชาชนชาวไซเวียตได้เล็งเห็นว่าการขบขังคับต่าง ๆ ซึ่งตนต้องทนอยู่ในขณะนี้ เป็นการสมควรเหตุผลแล้ว และเพื่อจะกระทำให้ความตั้งใจของบรรดาประเทศ ซึ่งมีได้เป็น คอมมิวนิสต์ในอื่นที่จะป้องกันประเทศของตนต้องอ่อนแอลงไป และเพื่อทำให้วิธีการสำหรับการรวมกลุ่มป้องกันกันยุ่งเหยิงกันขึ้น

การกล่าวโทษมหาอำนาจฝ่าย ตะวันตก ยังคงดำเนินต่อไป โดยอ้างว่า “พวกจักรวรรดินิยมทำการล่าหาผล

กำไร์ อาณานิคม ขอบเขตของอิทธิพล บ่อเกิดแห่งวัตถุกิเลสและตลาดค้า” ซึ่งเคยเป็นต้นเหตุของ สงครามมาแล้ว ๆ มา (๑) ทกวันนั้น ในประเทศฝ่ายตะวันตก “ยังคงมีกลุ่มอิทธิพล ที่เล็งเห็นผล กำไร์ เพื่อ ตนเองใน การที่จะรักษาและเพิ่มความตึงเครียดระหว่างนานาชาติ” (๒) และ “บุคคลเหล่านี้สมควรจะถูกนำมาเปิดเผย ควรจะต้องนำบุคคลเหล่านี้มาใส่กระทะทอดกเสียให้สาสม” (๓) คำกล่าวเช่นนั้นยังไม่สู้จะ เช่นแต่ก่อน เมื่อสองปีครึ่งที่แล้วมาฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกถูกกล่าวหาว่า “กำลังสร้างสมอาวุธ และหาแผนการที่จะ ทำสงครามเพื่อกู้ฐานะบรรดาประเทศสังคมนิยม” (๔)

ข้อตกเตือน ไหระวังนิวเคลียร์

คำกล่าวหาเหล่านี้มออยู่เสมอ พร้อมกันข้อตกเตือนสติอยู่ว่าสหภาพโซเวียตสามารถที่จะตั้งระเบิดนิวเคลียร์ไปทำการไต่อย่างสะดวกสบายแล้ว ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ประเทศฝรั่งเศส และประเทศอื่น ๆ ในทวีปยุโรป

ไตรยการตกเตือนว่าถ้าหากเกิดสงครามขึ้นแล้ว ขอบเขต
 ของตน “จะอยู่ภายในรั้วของอาวุธปรมาณูและไฮโดร-
 เจน” กองทัพบกของโซเวียต “มีอาวุธและพลังมหาศาล
 อย่างที่ไม่เคยอยู่ในครอบครองของกองทัพบกใด ๆ มาเลย
 (และ) เราสามารถที่จะทำการกวาดล้าง ประเทศหนึ่ง
 ประเทศใดหรือหลาย ๆ ประเทศ ซึ่งเป็นฝ่ายโจมตี เราออกไป
 จากพื้นโลกได้อย่างเด็ดขาด” (๕)

โซเวียตอ้างว่าถ้าหากเกิด สงครามขึ้น ฝ่าย ตะวันตก
 จะต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างหนัก “ผู้ใดที่มีความสุขุม
 รอบคอบจะต้องเข้าใจได้ ว่าอาวุธ ปรมาณูและไฮโดรเจนมี
 ประสิทธิภาพพลเมืองอย่างหนาแน่นเหล่านั้น แต่ผลสุดท้าย
 อำนาจที่จะข่มขู่ประเทศทุกประเทศจะต้องไตรยความ ทกซ์
 ธรรมดาไม่ว่า สถานใด สถานหนึ่ง..... เราก็คง จะไตรย
 ความเสียหายอย่างมากเช่นกัน แต่ที่เราจะเป็นฝ่ายมีชีวิต
 อยู่สืบไป..... (แต่) ฝ่ายตะวันตกนั้นแหละจะเป็นฝ่ายเสีย
 หายอย่างใหญ่หลวง” หรืออีกนัยหนึ่ง “ถ้าหากฝ่ายที่

เป็นผู้รุกรานจะเริ่มสงครามขึ้นอีก ไม่เพียงแต่ว่าสงคราม
 ครั้งที่จะเกิดขึ้นจะเป็นสงครามครั้งสุดท้ายเท่านั้น แต่
 จะเป็นการล่มสลายของลัทธินาซีโดยแท้จริง” (๖)

ความยุติธรรม

การที่สหภาพโซเวียตมีอาวุธเพื่อทำลายอยู่ในครอบ
 ครอบอย่างมหากาลเช่นนั้น เป็นการถูกต้องด้วยเหตุผลแล้ว
 เพราะโซเวียตอ้างว่า “เป็นความสำคัญอย่างยิ่งยวดเพื่อ
 การดำรงไว้ซึ่งสันติภาพ” ยิ่งไปกว่านั้น การมีอาวุธเช่นนั้น
 ไว้ได้ยังมีภัยให้ “พวกโจรที่ชอบรุกรานและปล้นอาณานิคม
 ประพฤติตนผิดแผกไปจากที่ที่เคยประพฤติมา” ใน
 ขณะเดียวกันกับที่ สหภาพโซเวียตได้ปฏิเสธ คำอ้างที่ว่า
 “ความมุ่งหมายที่จะให้ผลประโยชน์เหล่านั้น เป็นความ
 ประสงค์ที่จะบังการ” (๗) แต่ในการตกเอนประเทศ
 อื่น เช่นเดียวกับที่ที่เคยตกเอนประเทศอื่น ๆ อีกหลาย
 ประเทศที่ในทวีปยุโรปมาแล้วว่ามีให้ยินยอมให้ฝ่ายตะวันออก-

ตกตั้งฐานทัพภายในประเทศ ของตนแต่ สหภาพโซเวียตก็
ไม่เคยที่จะละเลยโอกาสที่จะคว่ำหน้าคนที่มีจรวดยืนใน ครอบ-
ครองอย่างมาก “ทุกคนก็จะทราบอยู่แล้วว่าถ้าหาก
มีการรุกรานเกิดขึ้นเมื่อใด จะต้องมีการต่อสู้เพื่อเป็นการ
ตอบโต้ต่อฐานทัพปรมาณูและจรวดยขององค์การเนโทไม่ว่า
ฐานทัพนั้นจะอยู่ที่ใดก็ตาม” (๘)

คำกล่าวหาของโซเวียตว่าหนังสือพิมพ์ของฝ่ายตะวันตก
ตกขอบการรำนนมักจะ เกยวกับเรื่องอาการแสดงมากกว่า
สาเหตุของการตึงเครียด ต้นเหตุของความตึงเครียดยัง
ก็ค อยู่ใน หลัก คำสั่ง สอน ของ การ อยู่ร่วมกันโดย สันติ
(หนังสือ “ธรรมชาติแห่งการอยู่ร่วมกันโดยสันติ”)

หมายเหตุ

(๑) “การอยู่ร่วมกันโดยสันติและสงครามลัทธิ” หนังสือ-
สือคอมมิวนิสต์ เล่ม ๑๖ พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒) ครุสชอฟพูดที่สัระบายา หนังสือพิมพ์ปราฟดา วันที่
๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

- (๓) ครุสซอพฟุตที่กรุงมอสโคว์ หลังจากกักขังการเยือน
สหรัฐอเมริกา วิทยุกระจายเสียงกรุงมอสโคว์ วันที่
๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๔) ครุสซอพฟุตแถลงต่อสภาสูงสุดของสหภาพโซเวียต
หนังสือพิมพ์ ปราก์ดา วันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๐
- (๕) ครุสซอพฟุตแถลงต่อสภาสูงสุดของสหภาพโซเวียต
สถานวิทยุกรุงมอสโคว์ วันที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๓
- (๖) เหมือนข้อ ๕
- (๗) ครุสซอพฟุตแถลงต่อที่ประชุมนักการศึกษาของอินโดนีเซีย
หนังสือพิมพ์ ปราก์ดา วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓
- (๘) วิธีที่จะรักษาระดับสันติภาพในแหลมบอลข่าน
หนังสือพิมพ์ ปราก์ดา วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

หมวดที่ ๒

ปัญหาการลดอาชญา

การลดอาวุธโดยทั่วไป

(หมวดพิจารณาถึงฐานะ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๓)

นับแต่สงครามโลกครั้งที่สองได้สิ้นสุดลง ปัญหา การ ลด อาวุธ เป็น เรื่อง หนึ่ง ซึ่ง อยู่ใน แผน การ หลายๆอย่าง เป็นข้อเสนอตอบโต้กันไปมาอย่างน่าเห็นใจเห็นอย แต่เป็นการอภิปรายเป็นส่วนใหญ่ที่ได้ผลระหว่างสหราชอาณาจักร ประเทศฝรั่งเศส และสหรัฐอเมริกาฝ่ายหนึ่ง และสหภาพโซเวียตอีกฝ่ายหนึ่ง แต่อุปสรรคอันสำคัญในการที่จะจัดรูปข้อสัญญาใด ๆ เป็นเรื่องการไม่ยินยอมของทางสหภาพโซเวียตที่จะรับรองการควบคุมและสำรวจอย่างแน่นหนาใด ๆ ทั้งสิ้น

แผนการใหม่

ในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๓ คณะกรรมการลดอาวุธของ ๑๐ มหาอำนาจคณะใหม่ (๑) ได้เริ่มเปิดอภิปราย

ในเรื่องร่างของแผนการลดอาวุธ ๒ ฉบับด้วยกัน ฉบับหนึ่ง
นั้นฝ่ายมหาอำนาจห้าประเทศเป็นผู้เสนอ อีกฉบับหนึ่ง
นั้นเสนอโดย สหภาพโซเวียต รูปของแผนการเหล่านี้เปิด
เผยให้เห็นความคิดเห็นของทั้งสองฝ่ายว่าใกล้เคียงกันมาก
ที่สุดในเรื่องปัญหา ที่เกี่ยวข้อง กันมากกว่าสมัยใดที่ทั้งสอง
ผ่านมาแล้วในอดีต

เมื่อวันที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒ รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย องคมนตรี
เชล วิน ลอยด์ ได้ว่าทศเค้าโครงการของประเทศไทย
กฤษฎาที่ประชุมสมัชชาใหญ่ องค์การสหประชาชาติในอัน
ที่จะจัดให้มีการลดอาวุธได้บรรลุผลไว้สามขั้นด้วยกัน ที่ประ-
ชุมในวันรุ่งขึ้น นายคริสตอฟ นายกรัฐมนตรีของโซเวียต
ได้เสนอแผนการสำหรับการลดอาวุธโดยสิ้นเชิงอย่างทั่วไป
ของรัฐบาลของตนสามขั้นเช่นเดียวกัน

เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ที่ประชุมสมัชชาใหญ่
องค์การสหประชาชาติได้พากัน ลงนามรับรอง เพอ เสนอ

ญัตติโดยพร้อมเพรียงกัน เป็นเอกฉันท์ (๒) โดยกล่าวถึง
ข้อเสนอการลดอาวุธอื่น ๆ ต่อคณะกรรมการลดอาวุธ ของ
๑๐ มหาอำนาจ (ไม่ได้เกี่ยวกับองค์การสหประชาชาติ)
ซึ่งประชุมกันเป็นครั้งแรกที่นครเจนีวาเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม
พ.ศ. ๒๕๐๓ (๓) ว่าจะถึงเวลาที่ คณะกรรมการ จะเข้า
ประชุมกัน แผนการของประเทศอังกฤษได้ถูกแก้ไขให้ค
งและขยายใจความให้กว้างขึ้นเพื่อเสนอความคิดเห็นของ
ประเทศมหาอำนาจฝ่าย ตะวันตก อื่น ๆ ซึ่งมีผู้ แทน ที่ นคร
เจนีวา

เอกสารที่ปรากฏ ผล เป็น แผน การลด อาวุธของ ฝ่าย
ตะวันตกฉบับแรก ที่ได้มีการ ตกลงกันตาม หลักเกณฑ์ของ
มหาอำนาจทั้งห้า แผนการฝ่ายตะวันตกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐
(ตกลงกันระหว่างประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ประเทศ
ฝรั่งเศส และ แคนาดา) เป็นเรื่องสำหรับการลดอาวุธ
แต่เพียงส่วนหนึ่ง แต่เดิมนั้นเคยมีแต่แผนการระหว่าง
ประเทศอังกฤษ และ ฝรั่งเศส เท่านั้นที่จะให้มีการลดอาวุธ

โดยสิ้นเชิง เมื่อลองสำรวจดูสถานการณ์ของกันและกันและภูมิ-
 ศาสตร์ ของบรรดาประเทศฝ่าย ตะวันตกที่มี ส่วนเกี่ยวข้องของ
 ตแล้ว แผนการใหม่^๕นั้นแสดงให้เห็นว่าได้ก้าวหน้าไปอีก
 หนึ่งขั้นแล้ว

การควบคุมขีปนาวุธ

แผนการของฝ่ายตะวันตกหาทางให้มีการควบคุมดาว
 เทียมภายในอวกาศได้เข้มแข็งยิ่งขึ้น และป้องกัน^๕การมี
 ให้มีการบรรทุกอาวุธขีปนาวุธและการขนส่งอาวุธชนิดอื่นที่
 มีอำนาจในทางทำลาย และในที่สุดอาวุธชนิดนี้จะสูญสิ้น
 ไปเอง

การควบคุม^๕นั้นเป็นการตัดปัญหาข้อสงสัยของโซเวียต
 ในเรื่องการสำรวจไปด้วย ถ้ากระทำกันตามแผนการใหม่^๕
 นัซาวีสเซียจะไม่สามารถที่จะโต้เถียงได้เลยว่าฝ่ายตะวัน-
 ตกเป็นฝ่ายต้องการที่จะเริ่มกระทำจารกรรม ก่อน การลด
 อาวุธ การควบคุม^๕นี้จะลงรอยกัน^๕ได้กับการลด อาวุธเป็น
 ชั้น ๆ แต่ละระยะไป

แผนการใหม่แตกต่างกับแผนการเดิมของฝ่ายตะวันตก เนื่องจากมิใช่เป็นการตกลงแบบรวบยอด ฝ่ายตะวันตกหวังไว้ว่าเมื่อตกลงกันแล้วก็จะดำเนินแผนการให้ก้าวหน้าไปทั้งคน แต่ปล่อยให้มีการยักหย่นล่วงหน้าไว้ก่อน เป็นที่น่าในระบะที่หนึ่งไม่จำเป็นจะต้องสำเร็จรูป ก่อนที่จะเริ่มระบะที่สอง ในระบะที่สามซึ่งเป็นการวางเค้าโครงจุดหมายชนสุดท้ายจะต้องเป็น เรื่องที่ยุ่งยาก ที่สุด อย่างไม่มีปัญหาและ เป็น ตัวอย่างของ ลักษณะแผนการที่ สามารถจะปฏิบัติได้ชนิดที่จะกำหนดเวลาให้ แน่นนอนลงไปไม่ได้ว่าเป้าหมายทั้งหมดจะสำเร็จลงเมื่อใด แผนการของโซเวียตมีกำหนดเวลา ๔ ปี ซึ่งไม่มีทางจะ เป็นไปได้ ภายใน สถานการณ์เช่นปัจจุบัน

แผนการของฝ่าย ตะวันตก สามารถที่จะ อำนวยความก้าวหน้าได้เป็นระบะ ๆ เริ่มด้วยการควบคุมอย่างง่าย ๆ และค่อยทวนขึ้นไปเป็นลำดับจนถึงการ ลดอาวุธในเมื่อสามารถที่จะสร้างความมั่นใจได้ และการควบคุมบรรลุผลสำเร็จ การลดอาวุธแบบนิวเคลียร์และแบบธรรมดาต้องมีส่วนร่วม—

พันธกิจของกองนี้จะกระทำให้คลอบคลุมทางทหารคงรักษา
ระคับไว้ได้ เป็นการให้ความมั่นคงต่อ มหาอำนาจทุก
ประเทศเท่ากันหมดเป็นขั้น ๆ ไป

ผิดกับข้อเสนอของฝ่ายตะวันตกทั้งหลายมา แผนการ
ครั้งนี้ไม่มีข้อตกลงทางการเมือง ประนีประนอมด้วยเลย แต่
เช่นกบฏนายแม่คิมิลเลน ได้เคย แผลงไว้ใน สภาสามัญ
เมอวนท์ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ว่า “บรรดา
ประเทศต่าง ๆ คงจะไม่ยอมรับหรือได้บรรลุผลสำเร็จในวิธี
การของ การลกดาวุธ ถ้าหากมิได้มี การตกลง กันในปัญหา
ทางการเมืองที่สำคัญ ๆ ไว้ก่อนแล้ว”

ต่อไปนี้เป็น การ เปรียบเทียบ ระหว่าง ข้อเสนอใหญ่ ๆ
ของแผนการลกดาวุธทั้งสองแบบ

องค์การการลกดาวุธ

แผนการของฝ่ายมหาอำนาจตะวันตก
ในขั้นแรกนั้น เสนอให้จัดตั้งองค์การลกดาวุธ
ระหว่างชาติขึ้น (IDO) โดยการดำเนินงานเป็น

ขึ้น ๆ ไป พูดยกกันอย่างย่อ ๆ ก็ถือว่าองค์การนั้นจะ
 ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกและสอบสวนวิธีการลดอา-
 วุธแบบธรรมดา รับทราบคำแถลงกิจการจาก
 ประเทศทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความเคลื่อนไหว
 ของ อาวุธ อวกาศ และงบประมาณ ทาง การ ทหาร
 และในขั้นที่สอง รับทราบถึงคำแถลงการเกี่ยวกับการ
 การส่งขีปนาวุธไปในอากาศ หลังจากที่ได้มีการ
 พัฒนาต่อไปแล้วในขั้นสาม องค์การการลดอาวุธ
 ระหว่างชาติจะได้รับการมอบให้ ภาระ ทำหน้าที่ สำรอง
 และควบคุมในเรื่องเกี่ยวกับการลด อาวุธโดยทั่ว
 ไปซึ่งใน ระยะ นั้นคง จะได้ตกลง เห็นชอบ ที่จะให้
 องค์การทำเช่นนั้นแล้ว

สหภาพโซเวียต ไม่เสนอให้จัดตั้งองค์การเช่น
 วน ขน จนกว่า แผนการ จะเข้า ระยะ ขั้นสาม ซึ่งระบุว่า
 “เพื่อเจตจำนง ที่ จะ อำนวยความสะดวก สนับสนุน วิธีการ ลด

อาวุธโดยทั่วไปและสนธิสัญญา^๒ ซึ่ง^๓ ควรจะ^๔ จัดตั้ง^๕ องค์^๖ การ^๗ ควบคุม^๘-
 คุมระหว่าง^๙ ชาติชน^{๑๐} ส่วน^{๑๑} ขอบเขต^{๑๒} ของการ^{๑๓} ควบคุม^{๑๔} และ
 ตำรา^{๑๕} จะ^{๑๖} ต้อง^{๑๗} มี^{๑๘} ส่วน^{๑๙} สัมพันธ์^{๒๐} กับ^{๒๑} ระยะเวลา^{๒๒} ที่^{๒๓} กำหนด^{๒๔} ไว้^{๒๕} ตาม^{๒๖} ยุค^{๒๗} ของ
 การ^{๒๘} ลด^{๒๙} อาวุธ^{๓๐} ตาม^{๓๑} รัฐ^{๓๒} ต่าง^{๓๓} ๆ^{๓๔}”

การลดอาวุธแบบธรรมดา

การลดอาวุธแบบ^๑ นของ^๒ มหาอำนาจ^๓ ฝ่าย
 ตะวันตก^๔ ขึ้น^๕ ที่^๖ หนังสือ^๗ เสนอ^๘ มี^๙ การ^{๑๐} จำกัด^{๑๑} กำลัง^{๑๒} รบ^{๑๓} และ
 แบบ^{๑๔} ธรรมดา^{๑๕} ให้^{๑๖} ประสาน^{๑๗} กัน^{๑๘} ตาม^{๑๙} การ^{๒๐} สอบ^{๒๑} สวน^{๒๒} โดย
 องค์^{๒๓} การ^{๒๔} ลด^{๒๕} อาวุธ^{๒๖} ระหว่าง^{๒๗} ชาติ^{๒๘} ขีด^{๒๙} สูง^{๓๐} สุด^{๓๑} ใน^{๓๒} ชั้น^{๓๓}—
 แรก^{๓๔} สำหรับ^{๓๕} สหภาพ^{๓๖} โซเวียต^{๓๗} และ^{๓๘} สหรัฐ^{๓๙} อเมริกา^{๔๐} คือ
 ๒.๕ ล้าน^{๔๑} คน^{๔๒} ส่วน^{๔๓} สำหรับ^{๔๔} รัฐ^{๔๕} อื่น^{๔๖} บาง^{๔๗} รัฐ^{๔๘} มี^{๔๙} กำหนด^{๕๐}
 ตาม^{๕๑} ที่^{๕๒} จะ^{๕๓} ตกลง^{๕๔} กัน^{๕๕} (ขีด^{๕๖} สูง^{๕๗} สุด^{๕๘} คือ^{๕๙} ๒.๕ ล้าน^{๖๐} คน^{๖๑} เป็น^{๖๒}
 การ^{๖๓} ย่น^{๖๔} ย้น^{๖๕} ระดับ^{๖๖} ของ^{๖๗} สหรัฐ^{๖๘} อเมริกา^{๖๙} ใน^{๗๐} ปัจจุบัน^{๗๑} และ
 ระดับ^{๗๒} ของ^{๗๓} สหภาพ^{๗๔} โซเวียต^{๗๕} ใน^{๗๖} ภายหน้า^{๗๗} แต่^{๗๘} มหา

อำนาจฝ่ายตะวันตกเชื่อว่าทั้งนี้ เป็นการเหมาะสม
แล้วสำหรับขั้นแรกเริ่มในเมื่อยังไม่สมควรที่จะมี
การควบคุมอย่างเข้มงวดเกินไป)

แต่รัฐซึ่งมีส่วนร่วมในข้อตกลงจะต้อง อยู่
ภายใต้การอำนวยความสะดวกของการลดอาวุธระหว่าง
ชาติ ขอมอบตกลงในประเภทและจำนวนของ
อาวุธธรรมดาที่เกี่ยวข้องกับระดับที่ได้ตกลงไว้แล้วใน
ระยะสอง ขีดสูงสุดของกำลังรบสำหรับรัฐ ที่มีกำลัง
รบและวิธีการสำรวจและสอบสวน ควร จะนำ
มาใช้ให้ได้ผลพร้อมกับขีดสูงสุดขนาด ๒.๑ ล้าน
ของสหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต

∴ ในขณะเดียวกันรัฐที่ เข้าร่วม จะต้อง ยินยอม
เก็บอาวุธประเภทและจำนวนที่ได้ตกลงไว้แล้วให้
ตรงกับกำลังรบขีดสูงสุดของตน

การลดกำลังพลรบ และ อาวุธใน บั้นปลายให้
ถึงระดับซึ่งเป็นความต้องการ ของความมั่นคงภายใน
ในแต่ละตรงตามกฎหมาย บังคับของกฎบัตรสหประชา

ชาติ “จุดจบที่จะไม่มีประเทศหนึ่งประเทศใดหรือ
กลุ่มประเทศใดที่จะคัดค้านการ บังคับใช้กฎหมาย
ระหว่างประเทศได้เป็นผลสำเร็จ” จะนำมาใช้ใน
ระยะที่สาม

แผนการของฝ่ายตะวันตก เสนอการ ขยายข้อ
ตกลงการลดอาวุธใด ๆ ซึ่งรวมรัฐอื่น ๆ ที่มีความ
สามารถในด้านการทหารเพื่อว่าจะได้มีการประชุม
ลดอาวุธกันในระหว่างระยะที่สอง

สหภาพโซเวียต เสนอว่าในระยะที่หนึ่งนั้นระดับ
กำลังรบของสหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และประเทศ
อื่นควรจะลดลงถึง ๑.๗ ล้านคน และสำหรับประเทศอังกฤษ
และฝรั่งเศส ๖๕๐,๐๐๐ เมื่อถึงระยะที่สอง กำลังรบ
ทางทหารทั้งหมดควรจะล้มเลิกไป การตัดทอนอาวุธแบบ
ธรรมดาควรจะกระทำให้ประสานกัน กับการตัด ระดับกำลัง

รบ การติดต่อร่ำรวยของรัฐบาลอื่น ๆ ควรจะตกลงกันใน
สมัยวาระ ประชุม พิเศษในที่ ประชุม สมัชชาใหญ่ องค์การ
สหประชาชาติหรือในการประชุมลคอาวูชแห่งโลก

การลคอาวูชนิวเคลียร์

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตก เรียกร้องให้มีการ
การพิจารณาร่วมกันใน ระยะ ขั้นที่ หนึ่ง ใน เรื่องวิธี
การที่จะยับยั้งการผลิตวัตถุปรมาณูเพื่อทำเป็นอา—
วูช . และใน เรื่อง เคลื่อนย้ายวัตถุผลิตภัณฑ์ปรมาณู
ของเดิมมาใช้ประโยชน์ที่มีใช้การทำอาวูช ตาม
ระบอบการควบคุมและอำนาจการตามติดตกลงกัน
นั้น วิธีดำเนินการตั้ง จะนำมาใช้ใน ระยะที่สอง
พร้อมกับการ หยุดพักทำ ผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับ วัตถุ
ปรมาณู ถ้าหากการลคอาวูชแบบธรรมดาได้รับ
ผลอันน่าพึงพอใจ

ในที่สุดเพื่อให้ต้องกัน กับการ บังคับใช้ กฎ-
 หมายระหว่างชาติเพื่อรักษา สันติภาพ ของโลกไว้
 และการขยายอำนาจขององค์การลดอาวุธระหว่าง
 ชาติเพื่อให้มีการ ควบคุมที่ จำเป็นจน ระยะเวลา ที่สาม
 ควรจะเป็นการสั่งห้ามการผลิตอาวุธ เกี่ยวกับ นิว-
 เคลียร์เคมี่ ชีววิทยา และอาวุธชนิดอื่น ๆ ซึ่งใช้
 ไปในทำลายเป็นจำนวนมาก การลดอาวุธชนิดดัง
 กล่าวที่สะสมไว้ให้น้อยลงไป (รวมทั้งการเปลี่ยน
 แปลงวัตถุปรมาณูมาใช้ในทางสันติ) และการหา
 ทางที่จะล้มล้างการใช้อาวุธชนิดนี้โดยสิ้นเชิง การ
 ควบคุมผลิตภัณฑ์อาวุธขีปนาวุธทางการทหารประ
 เภทที่ตกลงไว้ และลดจำนวนอาวุธที่สะสมไว้
 จนในที่สุดล้มเลิกการผลิตอาวุธชนิดนี้โดยสิ้นเชิง

แผนการของสหภาพโซเวียต มิได้เรียก
 ร้อง ให้มีการลดอาวุธนิวเคลียร์จนกว่าจะถึงระยะที่สาม เมื่อ
 ถึงยุคสุดท้ายจะมีการทำลาย อาวุธนิวเคลียร์ และ ขีปนาวุธ

ทั้งหมดพร้อมกัน จะมีการสั่งห้ามใช้ผลิตภัณฑ์อาวุธทาง
เคมีและ เชื้อจุลินทรีย์ในการสงคราม และจะให้โยก
ย้ายและทำลายที่สะสมอาวุธเหล่านั้น โดย กอง ควบคุม
ระหว่างชาติ แผนการนี้แถลงไว้ว่า “ในการที่จะการ
ลดอาวุธโดยทั่วไปและสันติวิธีสัมฤทธิ์ผล องค์การควบ
คุมระหว่างชาติจะต้อง ทำการ ควบคุมอาวุธทุก ชนิดได้โดย
เสรี องค์การควบคุมอาจจะสามารถตั้งระบอบสังเกตการ
ทางอากาศ และการถ่ายภาพภายในเขตแดน ของรัฐ
ต่าง ๆ ได้”

วิธีการโจมตีทางอากาศและการจู่โจม

อย่างไม่ให้อีกฝ่ายหนึ่งรู้ตัว

แผนการลดอาวุธบน ท้องฟ้า ของมหา-

อำนาจตะวันตก เสนอให้จัด ระบอบที่ จะต้อง
แจ้งให้องค์การลดอาวุธระหว่าง ชาติ ทราบ ถึงการ
นำยานพาหนะใด ๆ ขึ้นสู่อวกาศ และการจัดตระ

เตรียมให้องค์การลดอาวุธ ระหว่างชาติได้ติดตาม
สำรวจคดี ในขณะเดียวกันควรจะให้มีการ
ศึกษาร่วมกันถึงวิธีการที่จะทำให้เกิดความมั่นใจ
ว่าไม่มีชาติใดส่งอาวุธในทางทำลายขึ้นสู่วงโคจร
หรือตั้งสถานอาวุธในทางทำลายขึ้นใน อวกาศชั้น
นอก ควรจะแจ้งให้องค์การลดอาวุธระหว่างชาติ
ทราบเสียก่อนถึงการที่จะนำ ขีปนาวุธขึ้นสู่อวกาศ
และประกาศให้องค์การลดอาวุธระหว่างชาติทราบ
ถึงสถานที่ ๆ จะยิงอาวุธชนิดนั้นขึ้นสู่อวกาศ และ
แหล่งที่ประดิษฐ์อาวุธชนิดดังกล่าวด้วย วิธีการที่
จะรับรองการใช้ อวกาศภายนอก เพื่อประโยชน์ใน
ทางสันติจะนำมาใช้ในระบะที่สาม

กรณีที่จะต้องมีการ พิจารณาร่วมกัน โดยรีบ
ด่วนก็คือ “วิธีการที่จะอำนวยให้รัฐที่เข้าร่วมใน
แผนการนี้ได้รับการป้องกันต่อการจู่โจม อย่างไม่รู้
ตัวโดยการตรวจสอบที่เป็นผล” วิธีการนี้จะนำ
มาใช้ในระบะที่สอง

แผนการของสหภาพโซเวียต ไม่ยุ่งเกี่ยว
 กับเรื่องของอวกาศ นอกจากเรียกร้องให้ยุติการผลิต
 ชนิกันโดยสันติและให้ทำลายอาวุธจรวดให้สิ้นใน ระยะที่
 สาม และกล่าวถึงวิธีการป้องกัน การ จู่โจม อย่างไม่รู้ตัว
 แต่ในส่วนหนึ่งของแผนการลดอาวุธ ซึ่งอาจจะ เปลี่ยนแปลง
 ได้เท่านั้น (ครุสชอฟเป็นผู้เสนอในคำสุนทรพจน์ในที่
 ประชุมสมัชชาใหญ่องค์การสหประชาชาติ) ซึ่งเพียงแต่
 กล่าวว่า “การสรุปข้อตกลงป้องกันการ จู่โจม โดยไม่รู้ตัว
 ระหว่าง ประเทศ หนึ่งกับอีกประเทศหนึ่ง” (ได้มีการประ-
 ชุมกันวิชาการในปัญหาเรื่องนี้ที่นครเจนีวาตั้งแต่วันที่ ๒๑
 ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ถึงวันที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๒
 แต่ปรากฏว่าไม่เป็นที่ตกลงกัน)

องค์การรักษาสันติภาพระหว่างชาติ

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตก เสนอให้พิ-
 จารณาร่วมกันเสียแต่เนิ่น ๆ ในระหว่างระยะที่หนึ่ง

ในวิธีที่จะหาทางป้องกันการรุกราน และ ดำรงไว้ซึ่ง
สันติภาพและความมั่นคงของโลกในขณะที่มีการลด
อาวุธของแต่ละชาติลงไปโดยองค์การระหว่างชาติซึ่ง
เป็นองค์การของหรือเกี่ยวขององค์การสหประชาชาติ
ในระยะที่สองจะได้มีการริเริ่มจัดตั้งองค์การ ระหว่าง
ชาติเพื่อรักษาสันติภาพของโลกและการจัดตั้งองค์การ
ที่ว่าจะสำเร็จเรียบร้อยลงในระยะที่สาม

แผนการของสหภาพโซเวียต เป็นแต่
แถลงไว้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการละเมิดข้อตกลงใด ๆ ในเรื่อง
เกี่ยวกับการลดอาวุธโดยทั่วไปและสันติเชิง “จะได้ยื่นเสนอ
ต่อคณะมนตรีความมั่นคงหรือที่ประชุมสมัชชาใหญ่องค์
การสหประชาชาติโดยทันทีตามขอบเขตของความสามารถ
ของคณะมนตรีความมั่นคงหรือที่ประชุม”

หมายเหตุ

- (๑) มหาอำนาจฝ่ายตะวันออก ทก ทง ห้า คือ ประเทศ
อังกฤษ สหรัฐอเมริกา ประเทศแคนาดา ประเทศฝรั่งเศส

และประเทศอิตาลี ทางฝ่ายประเทศคอมมิวนิสต์ คือ
สหภาพโซเวียต บุลกาเรีย โปแลนด์ ภูเมเนียและเชคโก-
สโลวาเกีย

(๒) ญัตติของที่ประชุมสมัชชาใหญ่ ในเรื่องรายงาน
ของคณะกรรมการชุดแรก (A/4265) 1378 (XIV)

การลดกำลังอาวุธโดยทั่วไป และอย่างสมบูรณ์ (พิมพ์
โฆษณาโดยองค์การสหประชาชาติ) วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

(๓) คณะกรรมการจะไต่รายงานต่อไปยัง คณะกรรมาธิ-
การลดอาวุธประจำองค์การสหประชาชาติ ในเวลาอันสม
ควร

(๔) แผนการของฝ่ายตะวันตกที่พิมพ์อยู่ในหนังสือราย
สัปดาห์

เดอะ ไทมส์ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๓

และแผนการของโซเวียตที่พิมพ์ในหนังสือพิมพ์ปรัฟด้า
เมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ขอความทศดต

ทอนจากแผนการของไซเวียตเป็นข้อความจาก “แถลง
 การณ์ของรัฐบาลไซเวียตเกี่ยวกับการลศกำลังอาวุธโดยทั่ว
 ไปและอย่างสมบูรณ์” (พิมพ์โดยองค์การสหประชาชาติ)
 A/4219 วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒

การทดลองนิวเคลียร์

(หมวดนี้วิจารณ์สถานการณ์เมื่อวันที่ ๑ เมษายน

พ.ศ. ๒๕๐๓)

การประชุมที่นครเจนีวาในเรื่องการสั่งห้ามทดลองอาวุธนิวเคลียร์เริ่มขึ้นในการประชุมระหว่างผู้เชี่ยวชาญที่เจนีวาซึ่งเปิดประชุมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ โดยความตกลงกัน ระหว่าง รัฐบาล ของ ประเทศ อังกฤษ สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตเพื่อปรึกษาหารือในด้านวิชาการว่าจะมีทางเป็นไปได้หรือไม่ที่จะสอบสวนและพิสูจน์การทดลองระเบิดอาวุธนิวเคลียร์

การยอมรับของฝ่ายตะวันตก

การประชุมเปิดเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ และได้ออกรายงานตามตกลงกันเมื่อวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ รายงานนี้กำหนดวิธีต่าง ๆ ในด้านวิชาการ

ที่จะสอบสวนการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ในบรรยากาศ ได้นาบนอากาศระดับสูง และภายใต้พื้นดิน และมีข้อเสนอแนะการใช้เครื่องมือสำหรับการควบคุมซึ่งจะเป็นเครื่องประกันข้อสังเกตการณ์การห้ามการทดลองนิวเคลียร์

ประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกายอมรับคำแนะนำของที่ประชุมนี้ทันทีและเสนอให้สหภาพโซเวียตเปิดประชุมในด้านการเมืองโดยด่วนเพื่อเจรจาติดต่อในเรื่องข้อตกลงที่จะให้ยุติการทดลองใด ๆ เกี่ยวกับนิวเคลียร์โดยสิ้นเชิง ได้มีการประชุมทางด้านการเมืองเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ และแต่นั้นมาการประชุมนี้ยังคงดำเนินอยู่เป็นระยะ ๆ อยู่เรื่อย ในขณะที่ได้มีการประชุมมาแล้ว ๒๐๐ ครั้ง ทั้งที่ในบางครั้งความก้าวหน้าในการประชุมอาจจะล่าช้าไปบ้าง แต่ทว่าก็ได้ร่างสนธิสัญญาสำเร็จลงไปแล้ว ๑๗ เรื่องด้วยกัน ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงเห็นชอบทั้งในบทความของสนธิสัญญาและภาคผนวกและสำหรับปัญหาอื่น ๆ ซึ่ง

ยังมีได้มีการตกลงกันก็ให้มีการอธิบายอย่างถ้วนและได้
 รัชผลประโยชน์เป็นอันมาก

ได้มีการตกลงกันในเรื่องวางเค้าโครงโดยทั่วไป
 สำหรับระบอบควบคุม ซึ่งจัดไว้เพื่อเป็นประกัน
 ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดซึ่งร่วมอยู่ในสนับสัญญาการสั่ง
 ห้ามทดลองระเบิดนิวเคลียร์จะละเมิดข้อตกลงมิ
 ได้ ระบอบควบคุมจะจัดตั้งหน่วยควบคุมขึ้นทั่วโลกเป็น
 จำนวน ๑๗๐ แห่งด้วยกันพร้อมด้วยเครื่องมอทางวิทยา-
 ศาสตร์ซึ่งใครบแนะนำจากที่ประชุมคณะผู้เชี่ยวชาญ ในปี
 พ.ศ. ๒๕๐๑ นอกเหนือไปจากนั้นจะได้จัดหน่วยควบคุมขึ้น
 ตามเรือด้วย และองค์การควบคุมสามารถที่จะส่งเครื่องบิน
 ออกตระเวนสำรวจได้ด้วย

ปัญหาเรื่องการจัดตั้งเจ้าหน้าที่

ยังจะต้องมีการตกลงกันในเรื่องรายละเอียดที่สำคัญ ๆ
 บางประการในระบอบควบคุมอีก ข้อตกลงขั้นสุดท้ายระหว่าง
 สหประชาชาติซึ่งกำลังทำการเจรจาติดต่อกันอยู่ยังไม่

บรรลุลผลในเรื่องการประกอบคณะเจ้าหน้าที่ ตาม หน่วย ควบ
 คุมต่าง ๆ ซึ่งจะจักให้ใหม่ชนทั่วโลก มหาอำนาจฝ่าย
 ตะวันตกได้เสนอแนะว่าเจ้าหน้าที่ตามแต่ละหน่วย
 ควร จะมีบุคคลสัญชาติ โซ เวียต ฝ่ายตะวัน ตก
 (อังกฤษและอเมริกัน) และบุคคลสัญชาติอื่น ๆ
 อีกในจำนวน ๑ ใน ๓ ของแต่ละประเทศ ส่วนทาง
 ฝ่ายโซเวียตมีความเห็นว่าสหภาพโซเวียตควรจะมีเจ้าหน้าที่
 ที่ของตนส่งออกไปตามหน่วยควบคุมซึ่ง อยู่ใน อาณัติ ของ
 อังกฤษและสหรัฐอเมริกาควรจะมีบุคคล สัญชาติอังกฤษ
 และอเมริกาเป็นเจ้าหน้าที่สองในสามของจำนวนเจ้าหน้าที่
 ทั้งหมด อย่างไรก็ตามในขณะนี้ รัฐบาลของโซเวียตจะเริ่มจะ
 โยนข้อเข้ามาหาความคืบหน้าของอังกฤษและอเมริกาจน
 บ้างแล้ว

แต่เดิมคณะผู้แทนของ โซ เวียต เรียก ร้อง ว่า สำหรับ
 ปัญหาที่ซับซ้อนกว้างขวางนั้นควรจะให้คณะกรรมาธิ-
 การควบคุมมีสิทธิไม่ยอมอนุมัติได้ คณะกรรมาธิการชุด

นี้ประกอบด้วยผู้แทนของประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา
และสหภาพโซเวียต และผู้แทนจากประเทศอื่น ๆ ซึ่งจะ
ได้ทำการคัดเลือกทุก ๆ ปี เนื่องจากมีการเจรจาต่อรองกัน
กับโซเวียตมาด้วยก็ จึงสามารถกระทำให้การเรียกร้อง
ของโซเวียตลดน้อยลงไปและต่อไปในภายหน้าอาจจะลดล้าง
สิทธิไม่ยอมอนุวัติของคณะกรรมาธิการควบคุมให้หมดสิ้น
ไปได้

ปัญหาสำคัญซึ่งยังไม่สามารถตกลงกันได้ก็คือความ
ลำบากในการตรวจสอบการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ ที่ดิน
ชนิกย่อย ๆ เพราะเป็นการยากที่จะบอกได้ว่าเป็นเรื่องแผ่น
ดินไหวหรือเป็นการทดลองนิวเคลียร์ ในการที่จะพยายาม
ตกลงกันในหลักวิชาการอันยุ่งยากเหล่านี้ ผู้เชี่ยวชาญจาก
ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียตได้
ร่วมประชุมกันในเดือนพฤศจิกายนและธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
เพื่อพิจารณาหาทางที่จะตรวจสอบการระเบิด ภายใต้พื้นดิน
ชนิกย่อย ๆ ด้วยระบอบควบคุมซึ่งที่ประชุมผู้เชี่ยวชาญได้
เสนอแนะไว้ใน พ.ศ. ๒๕๐๑

หลักฐานที่คณะผู้แทนของสหรัฐอเมริกาได้นำมา
แสดงข้อให้เห็นว่าปัญหาที่คุณจะยุ่งยากกว่าที่เคยคิดใน
พ.ศ. ๒๕๐๑ แต่ที่ว่าคณะผู้แทนของโซเวียตไม่ยอมรับคำ
สรุปจากหลักฐานของคณะผู้แทนของสหรัฐอเมริกา ทั้ง
นั้นการอภิปรายในทำเนียบราชการจึงสิ้นสุดลงไปโดยมิได้มีการ
ตกลงใด ๆ เกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญ ๆ

ในที่สุดเมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓
คณะผู้แทนของสหรัฐอเมริกาทนเคืองใจว่าด้วยการสนับสนุน
จากฝ่ายประเทศอังกฤษได้ยื่นเสนอขอให้มีการเซ็น
สนธิสัญญาสั่งห้ามการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ตามท้อง
ทะเลภายในบรรยากาศและในอวกาศส่วนนอกกระชั้นขนาด
ที่จะมีการควบคุมได้ เมื่อตรวจสอบผลของการอภิปรายใน
ทำเนียบราชการต่าง ๆ คุแล้ว ข้อเสนอของสหรัฐอเมริกาก็
ได้เรียกร้องให้สั่งห้ามการทดลองภายใต้พื้นดินซึ่งสามารถ
ตรวจสอบและพิสูจน์ได้ด้วยความรู้ในทำเนียบวิทยาศาสตร์ใน
อนที่จะหาวิธีทางวิทยาศาสตร์ที่จะตรวจสอบการทดลองทั้ง

กล่าว ถ้าหากใช้วิธีเช่นนี้แล้วเป็นท่วงไถ่ว่าจะขยายการ
ห้ามทดลองระเบิดนิวเคลียร์ภายใต้พันคนได้อย่างเด็ดขาด
ผู้แทนของโซเวียตได้ยื่นข้อเสนอเมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม
ว่าการทดลองเหนือพันคน ซึ่ง เสนอ โดย คณะ ผู้ แทน ของ
สหรัฐอเมริกา (ตามข้อตกลงว่าการทดลองนี้จะใช้ตรวจสอบ
โดยวิธีแผนที่มีอยู่แล้ว) ควรจะล้มเลิกอย่างถาวร และ
การวิจัยร่วมกันจะดำเนินไปต่อเมื่อมหาอำนาจทั้งสามจะตกลง
กันไถ่ว่าจะไม่มีการทดลองใด ๆ ในระหว่างที่มีการวิจัย
ร่วมกันอยู่น

นายแมคมิลแลนและประธานาธิบดี ไอ เซน-
ฮาร์วได้พบกันในแคมป์เดวิด เมื่อวันที่ ๒๔ และ
๒๕ เพื่อปรึกษาหารือกันถึงข้อ เสนอ อัน ใหม่ ของ
โซเวียต และได้ตกลงกันว่าเมื่อได้ลงนามกันใน
สนธิสัญญาทดลองระเบิดนิวเคลียร์และดำเนินงาน
ตามโครงการวิจัย ร่วม กัน เพื่อ เจต จานง ที่ จะ ให้
วิธีการควบคุมการทดลองก้าวหน้าแล้ว ท่านทั้ง

สองจึงจะพร้อมที่จะตกลงกันได้ว่าจะจัดประกาศ
กำหนดเวลาในเรื่องการทดลองอาวุธนิวเคลียร์
ชนิดเล็กเมื่อใดโดยการประกาศร่วมกันของมหา-
อำนาจทั้งสาม

มหาอำนาจทั้งสามตกลงกันว่า จะ เชื้อเชิญให้
รัฐบาลโซเวียตเข้าร่วมจัดการในเรื่องโครงการวิจัย
ร่วมกันและนำมาปฏิบัติการ ทั้ง อังกฤษ และ
อเมริกาได้กล่าวยืนยันว่า รัฐบาลของตนมีความ
ประสงค์ที่จะให้นานาประเทศเช่นข้อตกลงกันในการ
การสั่งห้ามการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ภายใต้กฎ
ควบคุมของนานาชาติโดยสิ้นเชิง รัฐบาลโซเวียต
ได้รับแจ้งถึงการตัดสินใจในครั้งนั้นแล้ว และการ
เจรจาในที่ประชุมทดลองนิวเคลียร์ก็ได้รับแรงกระ
ตุ้นจากการตัดสินใจในครั้งนั้นด้วย

ประเทศอังกฤษได้แสดงความจำนงที่จะ
ปฏิบัติงานต่อไปจนสุดความสามารถที่จะให้มีการ

เช่น ข้อตกลงการยุติทดลองอาวุธ นิวเคลียร์ภายใต้
 การควบคุมที่สัมฤทธิ์ผลที่นครเจนีวา ข้อตกลงนี้จะ
 ให้ความมั่นใจได้ว่าการทดลองดังกล่าวจะไม่ดำเนิน
 ต่อไปอย่างซ่อนเร้น ประเทศอังกฤษได้แสดงให้เห็น
 อย่างแจ่มชัดแล้วซ้ำอีกว่า ประเทศอังกฤษ
 ไม่ประสงค์ที่จะทำการทดลองอาวุธนิวเคลียร์ทราบ
 ใดที่ยังคงมีการอภิปรายที่เกิดประโยชน์ ณ นคร
 เจนีวา

หมวดที่ ๓

เนโด้และสนธิสัญญาอาร์ซอร์

เนโตและสนธิสัญญาออร์ซอร์

ถึงแม้จะได้ทราบกันอยู่แล้วว่าเงื่อนไขต่างๆ ใน
สนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (๑) และสนธิสัญญา
ออร์ซอร์ (๒) ระหว่างสหภาพโซเวียตและบรรดาประ
เทศกลุ่มบริวารในทวีปยุโรปตะวันออกจะเหมือนกัน
ก็ตาม จุดมุ่งหมายของสนธิสัญญาทั้งสองฉบับมิได้
มีอะไรคล้ายคลึงกันเลย ประเทศที่ลงนามในสนธิ
สัญญาเนโต เป็นสมาคมของกลุ่มประเทศที่มีอิสระ
เสรี ซึ่งมีเจตจำนงที่จะทำการป้องกันรักษาประเทศ
ร่วมกัน ส่วนประเทศซึ่งร่วมอยู่ในสนธิสัญญาออร์
ซอร์ไม่มีทางเลือกทางใด นอกจากจะต้องยอมลง
นามในสนธิสัญญาดังนั้น นับแต่ได้จัดตั้งองค์การ
เนโตเป็นต้นมา นโยบายของฝ่ายคอมมิวนิสต์จึงมุ่ง
ไปในทางทำลายองค์การนี้อยู่เสมอ เครื่องมือชั้น
ใหม่^{๕๘๔} นกคอ ข้อเสนอที่จะให้จัดตั้ง “เขตสันติ”
ชน

การตอบโต้ด้วยการก่อเรื่อง

ในเมื่อได้ภาพของค์การ เน โต้ไว้ว่าเป็นพันธมิตร
 ทางทหารที่คิดแต่จะรุกราน ซึ่งเป็นการคุกคามต่อ
 ความมั่นคงของกลุ่มประเทศในเครือโซเวียตแล้ว สหภาพ
 โซเวียตจึง สามารถ จัดตั้ง สนิธิ สัญญาออร์ชอว์ขึ้น มาได้
 สำเร็จ แสดงให้เห็นว่าสนธิสัญญาออร์ชอว์นั้นเพื่อจะเอา
 ภัยอันองค์การเนโต้เพื่อให้สมคัลยกัน ทั้งนยงมเหตุผล
 อื่น ๆ อีก ตามสนธิสัญญาออร์ชอว์ สหภาพโซเวียต
 สามารถที่จะตั้งกองทหารภายในประเทศยังการและรูเมเนีย
 ได้ ทั้ง ๆ ที่โตเชินสนธิสัญญาสันติภาพไว้ กับประเทศทั้ง
 สองประเทศนั้นแล้ว ตามสนธิสัญญาสันติภาพฉบับนั้นมียู
 ว่า สหภาพโซเวียตควรจะต้องถอนกองทหารออกจากสอง
 ประเทศนั้น ในเมื่อประเทศอังกฤษ อเมริกาและโซเวียต
 ถอนกำลังรบที่เข้ายึดครองออกจากประเทศ ออสเตเรีย แล้ว
 สำหรับเหตุการณ์ในอนาคตนั้น สหภาพโซเวียต ถือเอา
 ว่า สนธิสัญญาออร์ชอว์เป็นวิธีที่จะล้มล้างองค์การเนโต้ได้

ในเมื่อการควบคุมทางการเมืองการทหารของโซเวียตภายในทวีปยุโรปตะวันออกขึ้นอยู่กับข้อตกลงต่าง ๆ^(๓) และการปฏิบัติ^(๔) ซึ่งมีอยู่ในสมัยก่อนที่จะมีสนธิสัญญาว่าด้วยความร่วมมือทางทหาร โซเวียตจึงไม่มีทางที่จะขาดทุนเลย ถึงแม้ว่าโซเวียตจะฉกสนธิสัญญาว่าด้วยความร่วมมือทางการเมืองที่จะทำให้องค์การเนโทต้องสลายตัวไป

ทั้งที่สนธิสัญญาเดิมระหว่างสหภาพโซเวียตกับกลุ่มประเทศบริวารจะยินยอมให้สหภาพโซเวียตรักษากองทหารไว้ในประเทศเหล่านั้น สนธิสัญญาว่าด้วยความร่วมมือทางทหารที่จะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าการพิทักษ์ในทางการเมืองการทหารเป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับ และยังคงต้องตามกฎหมายอีกด้วย เนื่องจากการจัดตั้งกองบัญชาการร่วมกันสำหรับกองทัพต่าง ๆ ด้วย ผู้บัญชาการของกองบัญชาการร่วมกันเป็นชาวรัสเซีย คือ จอมพล ไอ. เอส. โคเนเยฟ กองบัญชาการตั้งอยู่ในกรุงมอสโก ตามสนธิสัญญาฉบับนี้ สถานต่าง ๆ จะจัดตั้งกองทัพภายในเขตแดนของบรรดาประเทศซึ่งเข้าร่วมในสนธิสัญญาจะต้องตัด

สิ้นกันตามข้อตกลงระหว่างประเทศเหล่านั้น มีประเทศ
โปแลนด์ประเทศเดียวที่โต้แย้งให้เห็นว่ามีความต้องการ
ที่จะเป็นอิสระ (๕) และแม้กระนั้นโปแลนด์ก็ยังต้องยินยอม
ทนให้โซเวียตมาจัดตั้งกองทหารขนทกกองทหารเหล่านั้น
ไม่เป็นที่พึงประสงค์ของชาวโปแลนด์เลยก็ตาม

หน้าที่ขององค์การสหประชาชาติถูกห้าม

การใช้สนธิสัญญา เป็นเครื่องมือในการควบคุมได้
โต้แย้งให้เห็นเป็นตัวอย่าง ๆ แจ่มชัดในเมื่อถูกทฤษฎีให้
ตัดสินการกระทำของโซเวียตที่เข้าไปยุ่ง เกยว ปราย ปราม
กบฏภายใน ที่ในประเทศ ฮังการี ในเดือน ตุลาคม พ.ศ.
๒๔๙๕ (๖) สนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ และเวอร์ซอว์
กำหนดไว้ว่า ให้มีการปฏิบัติการร่วมกันในเมื่อประเทศหนึ่ง
ประเทศใดที่ร่วมเซ็นสัญญาถูกโจมตี สนธิสัญญาทั้งสอง
ฉบับแถลงไว้ด้วยว่า กฎหมายในยามฉุกเฉินจะสิ้นสุดลง
ทันที ทักษะมนตรีความมั่นคงขององค์การสหประชาชาติ
เข้ารีบปฏิบัติการ และจะต้องรายงานวิธีปฏิบัติการดัง

กล่าวต่อคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อให้ต้องตามกฎหมายของ
กฎบัตรองค์การสหประชาชาติ (๓)

ทั้งสหภาพโซเวียตได้อ้างสนธิสัญญาแวร์ซาย์ในกรณี
ที่ตนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในประเทศอังกฤษ แต่
สหภาพโซเวียตก็มีไต่รายงานการกระทำต่าง ๆ ของตนต่อ
คณะมนตรีความมั่นคง และต่อมาได้ลงคะแนนเสียงห้ามมิ
ให้คณะมนตรีความมั่นคงเข้าอภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์
ภายในประเทศอังกฤษ (๔) และไม่เอาใจใส่ต่อญัตติสองสาม
ประการของที่ประชุมสมัชชาใหญ่ที่เรียกร้องให้ยับยั้ง การ
เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับภายในประเทศอังกฤษอีกด้วย

เขตสันติ

ข้อเสนอของฝ่ายคอมมิวนิสต์บาง ประการ ที่ขอ
ให้จัดตั้ง “เขตสันติ” ขึ้นภายในทวีปยุโรปจะก่อให้เกิด
เกิดความกระทบกระทั่งกันต่อสนธิสัญญาเนโทเนื่อง
จากขอให้เลิกล้มการจัดตั้งฐานทัพของสหรัฐอเมริกา
ในทวีปยุโรปเสีย และให้มีการแบ่งแยกประเทศ

เยอรมนีอยู่ตลอดกาล เป็นการก่อให้เกิดความตึง
เครียดภายในทวีปยุโรปขึ้น (๕) มีอยู่บ่อยครั้งที่ข้อ
เสนอนั้นแรกมักจะทำในนามของประเทศกลุ่มบริวาร
แต่เป็นที่น่าสนใจที่จะต้องมี การสนับสนุน ของ โซ-
เวียตติดตามมาภายหลัง

แผนการมตงน :

แผนราแพคคิ (๑๐) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่าง
ประเทศของประเทศโปแลนด์ เสนอเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ.
๒๕๐๐ ว่าควรจะสั่งห้ามใช้ผลิตภัณฑ์และอาวุธปรมาณูที่
สะสมไว้ และอาวุธเฮอร์ไมนิวเคลียร์ภายในประเทศเยอรม
นีทั้งสองแห่ง รวมทั้งประเทศโปแลนด์ด้วย แผนการนี้
เกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๑ (๑๑) เพื่อให้
กำจัดอาวุธนิวเคลียร์ และทางที่จะส่งอาวุธออกจากเขตแดน
ของประเทศเหล่านั้นและประเทศเชคโกสโลวาเกีย พร้อม
ทั้งการจำกัดกระบวนควบคุมอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ได้มีการ
ยื่นขอเสนอเหล่านั้นขึ้นใหม่อีกในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ.
๒๕๐๑ (๑๒) สำหรับการปฏิบัติในสองระยะ (ก) การ

สั่งห้ามผลิตอาวุธนิวเคลียร์ภายในแถบรวม ทั้งการสั่งห้าม
การติดตั้งกองทัพอากาศด้วยอาวุธนิวเคลียร์ และ การ ติ ด ทัง
อาวุธนิวเคลียร์ต่อไปอีกด้วย (ข) การลดอาวุธธรรมดาและ
การเลิกผลิตอาวุธนิวเคลียร์อย่างพร้อมเพรียงกัน

ทะเลบอลติกแห่งสันติ (๑๓) เสนอโดยเยอรมัน
ตะวันตกและประเทศโปแลนด์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ จะจัดให้
แหลมแบล็กนติเนเวียและประเทศแถบทะเลบอลติก เป็นแถบ
เสรีปลอดอาวุธนิวเคลียร์และฐานทัพจรวด มีการ
พิจารณาการขยายตัวออกไปในทวีปยุโรปกลาง และ แหลม
บอลข่านด้วย แต่มีไครวมถึงเขตแดนของโซเวียต (๑๔)

แผนการแหลมบอลข่านและเอเดรียติก ข้อเสนอของ
โซเวียตเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๕) เพื่อ “จัดตั้งแถบ
ที่ปลอดปรมาณู ภายใน แหลม บอล ข่าน และ บริเวณ แถบ
เอเดรียติก” รับรองโดยมหาอำนาจทั้งสี่ ให้ประเทศซึ่งอยู่
บริเวณนี้ปฏิเสธ “ไม่ยอมให้จัดตั้งฐานทัพปรมาณูและ
จรวดภายในเขตแดนของตน”

ไม่เอาใจใส่ต่อการรวมของเยอรมัน

ข้อเสนอแต่ละข้อมุ่งที่จะโจมตีรูปการณ บางประการขององค์การป้องกันของฝ่ายตะวันตก แผนการราแพคค์ ไม่เพียงแต่จะไ้หาการโยกย้ายฐานทัพของเนโ้ตจากแหล่งของโซเวียตภายในเยอรมันตะวันตกเท่านั้น แต่กลับกล่าวถึงเยอรมันทั้งสองประเทศ โดยไม่คำนึงถึงว่าอาจจะมีการรวมประเทศเยอรมนีเข้าด้วยกันได้

นายเซลวิน ลอยด์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของประเทศอังกฤษ แถลงต่อสภาสามัญในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒^(๑๖) ว่าการโยกย้ายอาวุธนิวเคลียร์โดยสันเชิง ซึ่งมีอยู่ในแผนการจะเป็นการ “ไม่เพียงแต่จะต้องพัวพันกับสหรััฐอเมริกา ในการที่จะต้องออกจากประเทศเยอรมนีเท่านั้น แต่อเมริกาจะต้องออกจากทวีปยุโรปด้วย” การถอนฐานทัพของอเมริกาออกไปจะ

อำนาจให้สหภาพโซเวียตปลอดภัยจากการโจมตี
ด้วยอาวุธนิวเคลียร์เพื่อตอบโต้ไปจนถึงพรมแดน
ของประเทศฝรั่งเศส และประเทศที่อยู่ต่ำลงมา
เมื่อรูปการเป็นเช่นนั้น ก็จะกลับเพิ่มความตึงเครียด
ภายในทวีปยุโรปมากขึ้นไปอีกแทนที่จะผ่อนคลาย
ลง

ความเห็นของฝ่ายตะวันตกที่ว่าความตึงเครียดในทวีป
ยุโรปไม่มีทางที่จะผ่อนคลายลงไปได้ ทั่วรายใดที่ประเทศ
เยอรมันยังคงแบ่งแยกอยู่ แต่ที่ว่าชาวรัสเซียมีได้คำนึงถึง
ข้อนี้ และขอเสนอให้จัดทำ “แถบแห่งสันติภาพ”
ที่มีได้เตรียมสำหรับการรวมของเยอรมันไว้เลย แผน
การอันใหม่อยู่ในรายการของที่ประชุม รัฐมนตรีต่างประเทศ
ประเทศเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ทนकरเงินว่า ขณะพิจารณา
ความคิดเห็นซึ่งรัฐบาลโซเวียตได้แสดงออกมานั้น ได้ทบท
ลองว่าสภาพถึงความก้าวหน้าของการรวมเยอรมันเข้า
ด้วยกันและแผนการป้องกันของทวีปยุโรปขนานไปด้วยกัน

แต่ผู้แทนของไซเวียตได้ปฏิเสธไม่ยอมรับทันที ดู “การ
แบ่งแยกของเยอรมัน”

การโจมตีขนาบข้าง

แผนการอีก สองแผน เป็น ความ มุ่งหมาย ที่จะโจมตี
องค์การเนโตขนาบข้างทั้งทางทิศเหนือและใต้โดยตรงที่—
เดิวย และมุ่งที่จะชักชวนประชาชนภายในบริเวณนั้นข้าม
ห้วงรัฐบาลของประเทศเหล่านั้นไป

การ ถอนตัว ตามแนว ข้อเสนอของไซเวียตที่
จะให้จัดตั้ง “เขตสันติ” จะ อำนวยให้ สหภาพ
ไซเวียตได้รับประโยชน์ในการที่จะทำให้การนำกำลัง
ของสหรัฐอเมริกากลับ เข้าไปใน ทวีป ยุโรป
อีกในยามฉุกเฉิน จะต้องยากยิ่งกว่าที่จะนำกำลัง
ของไซเวียตกลับเข้าไปมากถ้าได้มีการตกลงกัน
ตามนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากบวกร่วมเข้ากับการ
แบ่งแยกเยอรมันสืบไปแล้ว ก็คงจะทำให้ความ
เป็นปึกแผ่นของกลุ่มประเทศบริวารของคอมมิว—
นิสต์มั่นคงยิ่งขึ้นไปอีก

ขอเสนอที่จะให้ มีเขตสันติที่ใน ทวีป อาเซียบ ซึ่ง มีใจ
 ความว่า “จะให้เป็นที่ ๗ ปราศจากอาวุธนิวเคลียร์
 หรือจรวด” นั้น ได้มีการเสนอเป็นครั้งแรกเมื่อเดือนมีนา-
 คม พ.ศ. ๒๕๐๑ (๑๓) คริสตอฟ แกลงท็อท ประชุมพรรค
 คอมมิวนิสต์ครั้งที่ ๒๑ (๑๔) ว่าภายในปีต่อไป เขตทั้ง
 กล่าวนั้น “จะต้องเกิดขึ้นใน ภาคตะวันออกไกลและบริเวณ
 มหาสมุทรแปซิฟิกทั้งแถบ” คริสตอฟ ได้กล่าวขอความ
 ซ้ำอกในบันทึกเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๕) ที่
 ส่งไปยังรัฐบาลญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการกล่าวเตือนถึงภัยอันตราย
 ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นถ้าหากญี่ปุ่นยังจะ อนุมัติให้มีการแพร่ขยาย
 อาวุธนิวเคลียร์อยู่ใน ประเทศ ทั้งนี้หมายความว่าไซ-
 เวียตประสงค์จะกำจัด กำลังรบของ สหรัฐ อเมริกา
 ออกจาก บริเวณ นั้นและ ทำให้ องค์การ บ้องกัน
 ทวีป อาเซียบ อาคเนย์ภายในโลกเสรี ต้องเกิด แยก
 แยกขึ้น

ในที่ประชุมการ ร่วมกันระหว่างแอฟริกา และ เอเชีย ที่
 กรุงไคโร (ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐—มกราคม พ.ศ.

๒๕๐๑) ซึ่งพวกคอมมิวนิสต์เป็นผู้สนับสนุน ไท๋ยิ่นซ้อ
 เสนอที่จะมีเขตของสันติภาพปลอดนิวเคลียร์ชน แต่สห-
 ภาพโซเวียตมิได้ติดตามข้อเสนอนี้ สำนักข่าวทาสส์ออก
 คำแถลงการณ์ใน เรื่อง เกียว กับคณะ มนตรี กติกา สัญญา
 แยกแยะ (ขณะนั้นเรียกว่าองค์การสนธิสัญญากลาง) และ
 ไท๋น๋ำออกทางวิทยุกระจายเสียง เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม
 แนะนำให้จัดตั้งเขตปลอดนิวเคลียร์ชนในภาคตะวันออกกลาง
 (๒๐) แต่ มิได้ กล่าว ถึง ทวีปเอเชีย หรือ ส่วน อื่น ๆ ของ
 อาฟริกา

หมายเหตุ

- (๑) มีหลายพรรค ที่เกือบจะเป็น การ แปลโดยตรง ที่เกี่ยว
 สนธิสัญญา แอตแลนติก เหนือเช่นกันเมื่อวันที่ ๑๔
 เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ประเทศภาคีสมาชิก คือ
 เบลเยียม คานาดา เดนมาร์ค ฝรั่งเศส กรซ อิตาลี
 ไชซ์แลนด์ ลักเซมเบิร์ก นอร์เวย์ โปรตุเกส ตุรกี
 สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา และ เยอรมัน
 ตะวันตก

- (๒) สันนิสัญญา วอร์ชอว์มีผลปรากฏใช้ เมื่อวันท ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๘ ประเทศภาคีสมาชิกมี อิตาเลียน บุลกาเรีย เชคโกสโลวาเกีย เยอรมัน ตะวันออก ฮังการี โปแลนด์ รุเมเนีย และสหภาพ โซเวียต
- (๓) ต่อไปนี้คือวันที่ ๆ สหภาพโซเวียตเซ็นสนิสนัญญา กับประเทศกลุ่มบริวารคือ เชคโกสโลวาเกีย วันที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ คณะกรรมการชาติ ของโปแลนด์ (ลี้ลีน) วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๘ รุเมเนีย วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ ฮังการี วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ บุลกาเรีย วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ เยอรมัน ตะวันออก วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๘ แต่ นั้นมายังไ้เซ็นสนิสนัญญาใหม่อีกกับเยอรมันตะวันออก รุเมเนีย โปแลนด์และฮังการีอีก
- (๔) ผู้นำของประเทศกลุ่มบริวารส่วนมากได้รับการฝึกฝน จากกรุงมอสโคว์ และถูกตั้งให้เป็นใหญ่ตามประเทศ

ต่าง ๆ โดยสหภาพโซเวียต กลุ่มประเทศบริวาร
มีผู้นำเป็นชาวโซเวียตเพื่อเป็นประกันว่า ทุกสิ่ง
ทุกอย่างจะดำเนินไป ตามแผนการ ของ Kremlin ตาม
กลุ่มประเทศบริวาร ส่วนมาก ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ทาง
การ ทหาร ที่ สำคัญ ๆ ใน กองทัพ มักจะ เป็นชาว—
โซเวียต

- (๕) จอมพล โรคอสซอฟสกีของโซเวียต ดำรงตำแหน่ง
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมอยู่จนถึงตอนปฏิวัติ
โคมุลก้า ในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๕
- (๖) วิทญูกระจายเสียงยูทาเพสต์แกลงเมื่อ วันที่ ๒๔ ตล
คม พ.ศ. ๒๔๙๕ ว่า “การโจมตีด้วยอาวุธอย่าง
ทารุณและซบถของพรรคพวกต่อต้านการปฏิวัติใน
ระหว่างตอนกลางคืน” ได้ก่อให้เกิดสถานการณ์
รุนแรงขึ้น สำนักงานต่าง ๆ ของรัฐบาลมิได้ตระ-
เตรียมต้อนรับการโจมตีนี้ไว้ “ดังนั้นจึงต้องขอความ
ช่วยเหลือ จากขบวนการของโซเวียต ซึ่ง ตั้งอยู่ภายใน

ประเทศยังการตามสนธิสัญญาออร์ซอว์ เพื่อสนอง
ตาม คำขอรองของรัฐบาล ขบวนการของโซเวียตจึง
เข้าร่วมในอัน ที่จะนำ ความ เป็น ระบอบ เรียบร้อยให้
กลับคืนมาอีก”

นายครุสชอฟตอบ คำถามของนาย อาร์. คอนชตัน
นิกหนังสือพิมพ์ชาวอเมริกันว่า “รัฐบาล ของ ประเทศยัง—
การไต่รอง ขอความ ช่วยเหลือจาก รัฐบาลโซเวียตให้ ช่วย
ปราบปรามพวกต่อต้านการปฏิวัติ เพื่อให้ถูกต้องตามหน้า
ที่ๆ เช่นไว้ใน สนธิสัญญา และเพื่อให้ต้อง ตาม หลัก การที่
ประเทศสังคมนิยมจะต้องช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน
รัฐบาลโซเวียตจึงได้ ยินยอมเข้าไป ช่วย เหลือ ตาม คำขอ
รอง” หนังสือพิมพ์/กราฟต้า วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๐

(๗) ประโยคนี้มีแต่ในสนธิสัญญาออร์ซอว์เท่านั้น

(๘) เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๕

(๙) คำวิงวอนดังกล่าวจึงแตกต่างกับคำว่า “ถอนตัว”

อันเป็นข้อ เสนอซึ่ง ทั้งสองฝ่ายจะ ต้องตกลง กันว่าจะ
ถอนออกจากพรมแดนร่วมกัน

- (๑๐) รัฐบาลของประเทศโปแลนด์ เสนอแผนการ ราแพคคิ
ในที่ประชุม สมัชชาใหญ่องค์การ สหประชาชาติเมื่อ
วันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ และตีพิมพ์ในหนังสือ
ตีพิมพ์ทริบีวนา ลุด ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรค
ของประเทศโปแลนด์ เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ.

๒๕๐๐

- (๑๑) หนังสือพิมพ์ ทริบีวนา ลุด วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๐๑

- (๑๒) หนังสือพิมพ์ ทริบีวนา ลุด วันที่ ๕ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๕๐๑

- (๑๓) คำประกาศร่วมกัน ระหว่าง เยอรมัน ตะวันออก และ
โปแลนด์โดยสำนักแถลงข่าว เอคเอน ของเยอรมัน
ตะวันออก วันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

- (๑๔) หนังสือพิมพ์ ปราฟด้า วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ.
๒๕๐๒

(๑๕) หนังสือพิมพ์ ปร้าฟด้า วันที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.

๒๕๐๒

(๑๖) หนังสือ แฮนสาร์ด พฤษหัยคิ วันที่ ๔ ธันวาคม

พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๗) สำนักข่าว ทาสส์ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๘) หนังสือพิมพ์ ปร้าฟด้า วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ.

๒๕๐๒

(๑๙) สำนักข่าว ทาสส์ ภาคภาษาอังกฤษ วันที่ ๕ พฤษ

ภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๒๐) สำนักข่าว ทาสส์ กล่าวว่า “สมควรที่จะจัดให้

ภาคตะวันออกกลางเป็นแถบ ของสันติภาพ ปราศจาก
อาวุธนิวเคลียร์และจรวค เป็นแถบที่มีสัมพันธไมตรี
และความร่วมมืออันกระหว่างรัฐ เพื่อนบ้าน ผู้ก่อการ
ใน เรืองกติกาสัญญาแยกแศคพยายาม ที่จะบ้องกันมิ
ให้เป็นไปตามนั้นได้ โดยใช้ที่ประชุมคณะมนตรีกติก—
กาสัญญาแยกแศคในกรุงแองการาลงความเห็น”

หมวดที่ ๔

เยอรมนี กับ เบลีลิน

การแบ่งแยกเยอรมนี

มหาอำนาจตะวันตกได้ยึดมั่นอยู่ในหลักที่สำคัญยิ่งในข้อตกลงปอตสدامอยู่เสมอ หลักนั้นคือ “เตรียมสำหรับการก่อตั้งชีวิตทางการเมืองของประเทศเยอรมนีขึ้นใหม่ให้เป็นไปตามรากฐานของประชาธิปไตย” ส่วนสหภาพโซเวียตกลับปฏิเสธไม่ยอมกระทำตามข้อสัญญานี้ เพราะการรวมประเทศเยอรมนีเข้าไว้ด้วยกันมีการเลือกตั้งโดยเสรีนั้น จะทำให้การปิดครองเยอรมันตะวันออกของสหภาพโซเวียตต้องอ่อนลงไป เป็นการป้องกันมิให้มีการปกครอง แบบ ลัทธิ คอมมิวนิสต์ ทั่วทั้งประเทศเยอรมนี

การละเมิดข้อตกลงปอตสدام

ข้อตกลงปอตสدام (๑) เตรียมที่จะปฏิบัติต่อประเทศเยอรมนีในฐานะหน่วยเศรษฐกิจ ในขณะที่ประเทศเยอรมนีเองยังคงอยู่ภายใต้การควบคุมของมหาประเทศทั้งสี่ (๒)

ข้อตกลงฉบับยกกำหนดให้มีการจำหน่ายสินค้าที่จำเป็นตาม
 ส่วนเท่า ๆ กันระหว่าง เขตต่าง ๆ เพื่อให้ เกิด คุลย ภาพใน
 ด้านเศรษฐกิจและลดจำนวนสินค้าขาเข้าให้น้อยลง ส่วน
 สินค้าขาเข้าที่ จำเป็น จะได้รับค่าชดใช้ เป็น ผลกระทบและ
 คลังสินค้า ก่อนที่จะหักค่าใช้จ่ายเงินค่าทำขวัญสง-
 คราม (๓)

สหภาพโซเวียตได้ละเมิดข้อกำหนดต่าง ๆ เหล่านี้ใน
 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ สหภาพโซเวียตได้ปฏิเสธ
 ไม่ยอมให้มหาอำนาจซึ่งทำการยึดครองอยู่โดยย่ำค่าชด
 ใช้ประจำเขต ของตน ออก จาก ผลกระทบ และ คลัง สินค้า
 สหภาพ โซเวียต ยังคงรัย เอาค่าชดใช้ โดยไม่คำนึง ถึงว่า
 เยอรมันต้องการความสมดุลย์ในทาง เศรษฐกิจซึ่ง เป็นการ
 ขัดกันกับข้อตกลงปอตสدام ส่วนการค้าขายในต่างประเทศ—
 เทศของแถบโซเวียตดำเนินไปเฉพาะตน และไม่มี แผน
 การที่จะดำเนินงานร่วมกับสินค้าขาออกและขาเข้าของ ประ-
 เทศเยอรมันทั่วทั้งประเทศเลย (๔)

ข้อตกลงปอตสดัมรับรองในเสรีภาพทางการเมืองและ
 ของบุคคล (๕) แต่ถึงกระนั้นก็ยังถูกละเมิดโดยชาว
 รัสเซีย ประชาชนนับเป็นพัน ๆ ภายในเขตของโซเวียตถูก
 จับกุมตัว บ้างก็ถูกเนรเทศเข้าไปในสหภาพโซเวียต หรือ
 ถูกส่งตัวไปยังค่ายกักกัน ระบอบกฎหมายมีลักษณะเช่น
 เดียวกับที่ในสหภาพโซเวียต คือทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับ
 การเมือง เสรีภาพทางค่านิยมสื่อพิมพ์ไม่มีเลยการศึกษา
 อยู่ภายใต้ อำนาจ ของจุดมุ่งหมาย ทาง ค่าน การเมือง ของ
 กลุ่มสังคมนิยมซึ่งมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด (พรรคคอมมิวนิ
 สต์ เอสอี) (๖)

พรรคการเมืองอื่น ๆ ซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับ พรรค
 เอสอี ถูกตัดทอนอำนาจมิให้ดำเนินบทบาทของพรรคการเมืองอิสระ
 และถูกขบขังคับให้ยอมรับระบอบการเลือก
 ตั้งตามแต่เพียงพรรคเดียว ซึ่งในที่สุดไม่ว่าจะมีการเลือกตั้ง
 คณะรัฐสภาขึ้นครั้งใด พรรค เอสอี และผู้สนับสนุนก็จะ
 ได้รับอำนาจทุกครั้ง

การเจรจาติดต่อกันในเรื่องกรณีปัญหาที่สำคัญๆ ใน
ประเทศเยอรมนีต้องหยุดชะงักลงในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี
ต่างประเทศของ ประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อเดือน
ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๐ เป็นผลให้กิจการการควบคุมของ
สมหาอานาจ ต้องพลอย ล้มเหลวลงไปด้วยใน เมื่อ สมาชิก
ฝ่ายโซเวียตถอนตัวออกจากคณะ มন্ত্রควบคุมของพันธ-
มิตรเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคมพ.ศ. ๒๔๕๑ ปัญหาสำคัญ
คือการที่รัฐบาลโซเวียตไม่สามารถที่จะรักษายกยัญญูตทั้ง
ทางการเมืองและด้านเศรษฐกิจตามข้อตกลงปอตสدام
ไว้ได้

การใช้การปิดล้อม

เมื่อข้อตกลงระหว่างสมหาอานาจได้ล้มเหลว
ไปสมหาอานาจฝ่ายตะวันตกได้รวมเขต ของ ตนเข้า
ด้วยใน พ.ศ. ๒๔๕๐ เพื่อเผชิญกับความ คับขัน
ทางด้านเศรษฐกิจและเพื่อเร่งการ พัฒนาขึ้น ข้อแตก
ต่างในแง่การบริหารประเทศเยอรมนีระหว่าง ฝ่ายตะวันออก
และตะวันตก เขาช่นรุนแรงใน ระหว่าง หกเดือน แรก ของปี

พ.ศ. ๒๔๕๑ ในเมื่อฝ่ายรัสเซียปฏิเสธไม่ยอมร่วมมือปฏิ-
รูปเกี่ยวกับการเงินซึ่งจะต้องกระทำกันอย่างรีบด่วน และ
ยอมเข้ามายุ่งเกี่ยวในเรื่องการจราจรของรถไฟ ถนนและ
เรือระหว่าง เบอร์ลิน และ เขต ของฝ่าย ตะวันตก จนในที่สุด
เมื่อ วันที่ ๒๓ มิถุนายน จึงกำหนดให้ยุติการคมนาคมโดย
สิ้นเชิง

สหพันธสาธารณรัฐเยอรมันในปัจจุบัน ตั้งขึ้นใน เดือน
กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๑ หลังจากที่มีการเลือกตั้งทั่วไป
โดยเสรีเป็นครั้งแรกใน พ.ศ. ๒๔๓๕ สหภาพโซเวียต
แสดง ปฏิกริยาโดย อำนาจการจับตั้งรัฐบาลหุ่นซึ่งเรียกว่า
“ สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน ” ขึ้นในแถบตะวันออก—
ออกของตนในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๑ คณะรัฐบาล
ที่ใดคงไว้แล้ว ไตร่ขานอำนาจโดยการเลือกตั้งภายหลังจาก
นั้น ๑ ข้อนเป็นการเลือกตั้งที่ไม่มีการแข่งขัน

ท่าทีใหม่

เมื่อจตุตถรัฐบาลหุ่นขึ้นไวเซคแล้วสหภาพโซเวียตได้เริ่ม
ปฏิเสธไม่ยอมรับความรับผิดชอบของ สมหา อำนาจในอันที่

จะให้มีการรวมเยอรมันเข้าด้วยกัน โดยอ้างว่าการบริหาร
ของประเทศเยอรมนีในขณะนี้ มีอยู่ทั้งในแถบตะวันออก
และตะวันตกแล้ว การรวมประเทศเยอรมนีจึงเป็นปัญหาที่
รัฐเยอรมันทั้งสองควรจะขบคิดกันเองโดยเจรจาติดต่อแลกเปลี่ยน
เงื่อนไขเงื่อนไขตามฐานะเท่าเทียมกัน (๗)

ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๓ สหภาพโซเวียต
ได้เสนอให้จักรพรรดิสภาภายใต้ระบอบรัฐธรรมนูญ ขึ้นโดย
ประกอบด้วยสมาชิกจากรัฐสภาเยอรมัน ทั้งทาง ตะวันออก
และตะวันตกในจำนวนเท่า ๆ กัน (โดยมีได้คำนึงถึงว่า
เยอรมันตะวันออกมีพลเมืองเพียงหนึ่งใน สามของ สหพันธ์
สาธารณรัฐ) เพื่อเลือกตั้งรัฐบาลกลางขึ้น

ต่อแต่นั้นมาสหภาพโซเวียตได้โต้แย้งว่าจะต้องจัดตั้ง
รัฐบาลเยอรมันเสียก่อนที่จะมีการเลือกตั้งขึ้น

มหาอำนาจตะวันตก ยังคงยืนยันว่าจะต้องมี
การเลือกตั้งโดยเสรีก่อนการจัดตั้งรัฐบาล และ
ปฏิเสธไม่ยอมรับรองสิทธิที่ รัฐบาลเยอรมัน ตะวัน

ออกเรียกร้องให้เปิดการเจรจาแทนประชาชนภายในแถบตะวันออก โดยชี้ให้เห็นว่ามีได้เคยมีการเลือกตั้งโดยอิสระเสรีเลย

ในที่ประชุมกรุงเบอร์ลิน (วันที่ ๒๕ มกราคมถึงวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๗) สหภาพโซเวียตได้ยื่นข้อเสนอให้มีสัญญา การป้องกันร่วมกันกำหนด ๕๐ ปี สำหรับบรรดาประเทศในทวีปยุโรป เท่านั้น โดยมีเยอรมันตะวันออกและตะวันตกร่วมด้วยและให้มีการถอนกองทหารซึ่งเข้าไปยึดครองทุกชนิดเหลือไว้แต่เพียงส่วนน้อยจนกว่าจะมีการรวมประเทศเยอรมันเข้าด้วยกัน

นายบิโดลท์ รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของฝรั่งเศสชี้ให้เห็นว่าทั้งนี้เป็นความพยายามของสหภาพโซเวียตที่จะจัดให้กำลังรบของประเทศอังกฤษและฝรั่งเศสถอนตัวออกไป เสียจากทวีปยุโรป ในขณะที่กำลังรบของโซเวียตเอง เพียงแต่ถอยออกไปหลังพรมแดนเยอรมันตะวันออกแต่เพียง๒-

๓ กิโลเมตรเท่านั้น กระทำให้ทวีปยุโรปตกอยู่ใน
เงอมนมือของสหภาพโซเวียต

แผนการสมาพันธ์

การ ประชุม ประมุข ของ รัฐบาล ที่ เจนีวา เมื่อ พ.ศ.
๒๔๕๘ และการประชุมรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศในชั้น
สุดท้าย มิได้มีผลก้าวหน้าประการใด ถึงแม้ว่า ทางฝ่าย
ตะวันตกจะได้เสนอให้มีสัญญาป้องกันร่วมกันใน ทวีปยุโรป
เพื่อขจัดความเกรงกลัวของโซเวียตว่าประเทศเยอรมันรวม
จะเข้าร่วมอยู่ในองค์การเนโท เป็นที่เห็นได้ชัดชัดเจน
แล้วว่าสหภาพโซเวียตยังคงไม่เห็นด้วยกับการ รวมเยอรมัน
โดยวิธีเลือกตั้งโดยเสรี (๘)

หลังจาก การ อภิปราย ระหว่างโซเวียตกับเยอรมัน
ตะวันออกใน กรุงมอสโคว์ ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ถึง ๒๐
กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๘ แล้ว จึงได้มีการเซ็นสนธิสัญญา
ให้ความเป็นเอกราชต่อเยอรมันตะวันออก และเลิกล้มการ
แต่งตั้งข้าหลวงใหญ่โซเวียต

นับแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๔๕๕ เป็นต้นมา ระบอบการปกครอง ของเยอรมันตะวันออกได้เริ่มเผยแพร่ความคิดเห็นที่จะให้มีการรวม ประเทศ เยอรมัน โดย จัดตั้ง สมาพันธ์ระหว่างรัฐเยอรมันทั้งสองชน โดยมีโซเวียตเป็นผู้หนุนหลัง (๙) แผนการสมาพันธ์ นั้นเสนอเป็น ครั้งแรก ในระดับนานาชาติในคำประกาศของเยอรมันตะวันออก (๑๐) ซึ่งส่งเป็นหนังสือเวียนไปตาม ผู้แทนทางการทูตในประเทศเยอรมันตะวันออก และตามเมืองหลวงต่าง ๆ ของประเทศในทวีปยุโรป สอง สาม ประเทศ ที่ เป็น พันธมิตร กับ ประเทศเยอรมันตะวันออก

คำประกาศฉบับ นอออกก่อน คำประกาศ ๑๒ ข้อ ของสหพันธ์สาธารณรัฐ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกาซึ่งแถลงนโยบายร่วมกันและยังถึงการเสนอให้เซ็น สัญญาป้องกัน ร่วมกันต่อ สหภาพโซเวียต อีก ครั้งหนึ่งเป็นเวลา ๒ วันเท่านั้น

สำนักงานแถลงข่าว ทาสส์ กล่าวถึงคำประกาศฉบับนี้ว่า “เป็นเอกสารที่ออกแผ่นหนังสือเพิ่มเติมอยู่ใน เอกสาร

เรื่องปัญหาเกี่ยวกับเยอรมัน” คำวิจารณ์ซึ่งเป็นการสรุปที่
ทำของโซเวียตที่มีต่อข้อเสนอนี้ในทาง ก่อ ของฝ่ายตะวันตก
เป็นเวลานานหลายปีแล้ว

เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ สหภาพโซ-
เวียตประกาศว่า (๑๑) พร้อมแล้วที่จะรวมระเบียบวาระประ-
ชุมเรื่องปัญหาการเตรียมและผล สรุปของ สนธิสัญญา
สันติภาพของเยอรมันไว้สำหรับการประชุมขั้นสุดท้าย ถ้า
หากประเทศเยอรมันทั้งสอง จะยินยอมส่ง ผู้แทนมาลงนาม
ตามลำดับ สหภาพโซเวียตยังคงกล่าวยืนยันความเห็น
ชอบในแผนการสมานฉันท์และการปฏิเสธไม่ยอมรับพิจารณา
ปัญหาการรวมเยอรมันเข้าด้วยกันในที่ประชุมขั้นสุดท้าย

การแลกเปลี่ยนทางการทูตกันในระดับต่างๆ (๑๒) ใน
ระหว่างฤดูร้อน พ.ศ. ๒๕๐๑ ได้แสดงให้เห็นว่าทั้ง
สองฝ่ายยังคงรักษากฎเกณฑ์เดิมของตนอยู่ ทาง สหภาพ
โซเวียตยังคงยืนยันที่จะไม่ยอมรับนำปัญหา การรวมประเทศ
เยอรมันเข้ามาพิจารณาในการประชุมขั้นสูงสุด

ฝ่ายตะวันตกถูกปรักปรำ

คำกล่าวในสุนทรพจน์ของ ครุสชอฟใน กรุงมอสโคว์
เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ เป็นการเปิด
ศักราชใหม่สำหรับการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่อง
ปัญหาเยอรมัน ครุสชอฟอ้างว่า มหาอำนาจฝ่ายตะวัน
ตกละเมิดข้อตกลงปอตสدام ขณะนี้ไม่มีทางที่จะทำอะไร
ได้นอกจากจะต้องล้มเลิกการควบคุมของสี่มหาอำนาจที่ใน
เบอร์ลิน ตาม “ระบบการยึดครอง” เสีย ครุสชอฟแถลง
ต่อไปว่า รัฐบาลโซเวียตมุ่งหมายที่จะเวนคืนกิจการของตน
ที่ในเบอร์ลินให้แก่ “สาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน
ซึ่งเป็นเอกราช” และถ้าทางฝ่ายตะวันตกมีปัญหาอันใด
ที่จะต้องถามเกี่ยวกับเบอร์ลินก็ควรจะต้องปรึกษากับรัฐบาลเยอรมัน
ตะวันออกโดยตรง (๑๔)

หลังจากนั้นโซเวียตได้ส่งบันทึกยื่นคำขาดเรื่องเบอร์ลิน
ตะวันตกอย่างรีบด่วน (ดู ปัญหาเบอร์ลิน) แต่ฝ่ายมหา
อำนาจตะวันตกปฏิเสธไม่ยอมรับพิจารณาจึงเป็นเหตุให้เกิด

การประชุมรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศชน ทนครเจนวาเมื่อ
 พ.ศ. ๒๕๐๒ เพื่อเป็นการชั่วคราว ในบันทึกซึ่งสหภาพ
 โซเวียตส่งไปยังมหาอำนาจฝ่ายตะวันตก เมื่อ วันที่ ๑๐
 มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๕) สหภาพโซเวียตได้เสนอ
 ให้ที่ประชุมหาทางที่จะเสนอสนธิสัญญาสันติภาพกับประเทศ
 เยอรมันทั้งสองหรือสมาพันธ์เยอรมัน และในขณะเดียวกัน
 ก็ได้เสนอร่างสนธิสัญญาด้วย

ข้อกติกาศงสนธิสัญญา

ร่างสนธิสัญญา ซึ่ง กำหนดให้เซ็น กับประเทศ
 เยอรมัน ทั้งสอง หรือกับ สมาพันธ์ ซึ่งจะ เป็นผลให้
 การแบ่ง แยก ประเทศ เยอรมัน มันคงยัง ขึ้นไป อีก
 ทั้งร่างสนธิสัญญาและ บันทึก ซึ่งแนบมา ด้วย มิได้
 กล่าวถึงการเลือกตั้งโดยเสรีทั่วทั้งประเทศเยอรมัน
 และกล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การรวมเยอรมันเข้า
 ด้วยกันเป็นเรื่องทีประเทศ เยอรมัน ทั้งสองจะ ต้อง
 ตกลงกันเอง

ร่างสนธิสัญญาตั้งขึ้น กำหนดข้อจำกัด เกี่ยวกับ
 เรื่องภายในประเทศ องค์การป้องกันและสัมพันธ-
 ภาพทางการทูตของประเทศ (หรือสองประเทศ)
 เยอรมันในอนาคต ซึ่งมีความหมายเท่ากับกำหนด
 การเซ็นสัญญาสันติภาพโดยปราศจากเงื่อนไข ที่
 เดียวและยังมีอนุประโยค เพื่อเปิดโอกาสให้สห-
 พันธสาธารณรัฐ และ เยอรมัน ตะวัน ออก ถอน ตัว
 ออกจากองค์การ เนโตและ วอร์ชอว์ ได้ตาม ลำดับ
 และให้กองทัพ ของต่าง ประเทศ ถอนออก จากเขต
 แดนประเทศเยอรมันภายในหนึ่ง ปีนับแต่สนธิสัญญา
 มีผลบังคับใช้ (๑๖)

ข้อเสนอของโซเวียต เหล่านี้จะ กระทำให้การ
 ทหารของฝ่ายตะวันตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ และ
 เป็นการ ทำลายดุลยภาพ ทาง การ ทหารใน ปัจจุบัน
 องค์การเนโตจะต้องสลายลง เนื่องจากการถอนตัว
 ออกของเยอรมันตะวันตก แต่ความกระทบกระ-
 เทือนจากการถอนตัว ออกจากสนธิสัญญาวอร์ชอว์

ของเยอรมันตะวันออกจะไม่มีอะไรนัก เนื่อง
 จากอาณาเขตของของสหพันธสาธารณรัฐมีจำนวน
 มากกว่าสองเท่าของเยอรมันตะวันออก เนโตร์ค
 จะเสีย กำลัง บ้างกันในส่วนเล็กใน ขณะเดียว กับที่
 กำลังรบอันมหาศาลของสหภาพยังคงตั้ง อยู่ได้ตาม
 ใน ทวีปยุโรป ตะวันออกจะ สามารถ แปร ขววนได้
 อย่างไม่จำกัดจำนวน และอยู่ภายในระยะที่จะเข้า
 จู่โจมเยอรมันตะวันตกได้โดยง่าย ยิ่งไปกว่านั้นสห
 ภาพโซเวียต จะยัง สามารถ รักษา อำนาจตาม แถบ
 บริเวณที่ตน ครอบครองไว้ได้ทั้งหมดโดย การ ควบคุม
 ระบอบการปกครองในด้านการเมืองอีกด้วย
 การเจรจาเกี่ยวกับขอเสนอ

ตามบันทึกเมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ (๑๓)
 มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกได้เสนอต่อที่ประชุมคณะรัฐมนตรี
 ต่างประเทศของสหประชาชาติให้ “จัดการกบฏของ
 เยอรมันทุกแห่งทุกมุมและทุกนัยซึ่ง ที่ ได้ มี อยู่ ใน การ แลก

เปลี่ยนขอยันทกเมื่อเร็ว ๆ นี้” ภายในปลายเดือนนั้นเอง นายแมคมิลเลน นายกรัฐมนตรีของประเทศอังกฤษ ได้ทำการเจรจากับคริสตอฟ ที่กรุง มอส โคว์ แต่ไม่สามารถจะ “ตกลงกันได้ในเรื่องเกี่ยวกับในค่านกฎหมายและการเมือง” ของปัญหาเยอรมันบางประการ แต่บุคคลทั้งสอง “ได้เล็งเห็นว่าควรจะต้องมีการเจรจาทักต่อกันเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อตั้งรากฐานสำหรับการที่จะตกลงกันในเรื่องความคิดเห็นที่ขัดกัน.....”(๑๘)

ทั้ง ๆ ที่คริสตอฟเองเป็นฝ่ายโจมตีข้อเสนอต่อที่ประชุมรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศและแนะนำให้มีการประชุมขึ้นสุดยอกแทนในระหว่างที่นายแมคมิลเลนไปเยือนสหภาพโซเวียต (๑๙) แต่การเจรจาก็ได้สิ้นสุดลงด้วยการยินยอมว่าให้มีการแลกเปลี่ยนขอยันทกกันอีก

คำแถลงของคริสตอฟก่อนที่จะออกคำแถลงการณ์ที่เจนีวาฉบับหนึ่งสำคัญมาก ในที่ประชุมผู้สื่อข่าวในกรุงมอส โคว์ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม คริสตอฟกล่าวว่าถ้าหากมหาอำนาจฝ่ายตะวันตกไม่ต้องการที่จะเซ็นสนธิสัญญาสัน-

ติภาพกับเยอรมันแล้วสหภาพโซเวียตจะเซ็นสนธิสัญญา
กับเยอรมันตะวันออกแต่เขามีข้อเสนอแนะให้แยกสนธิสัญญา
สนธิภาพฉบับนี้ และเสริมว่า “..... กำลังรบของเรา
จะคงอยู่ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน และจะถอน
ตัวออกจากการตกลงกันโดยทั่วไปว่าจะถอนทัพของ
ต่างประเทศออกจากแผ่นดินของชนต่างชาติให้หมด”

ระยะของการตกลง

เมื่อรัฐมนตรีต่างประเทศ ทั้ง สี่ ได้ ประชุมกันที่นคร
เจนีวาในเดือนพฤษภาคม (๒๐) พร้อมด้วยคณะผู้แทนที่
ปรึกษาของเยอรมัน นายกรอมิโค ผู้แทนของโซเวียต
ได้กำหนดให้จำกัดการเปิดเผยรายละเอียดให้อยู่เพียงเรื่องปัญหา
เบอร์ลินและสนธิสัญญาสนธิภาพซึ่งรัฐบาลของเขาร่างขึ้น
ไว้เท่านั้น

ในไม่ช้าก็ปรากฏให้เห็นเป็นที่แจ่มชัดว่าจุดมุ่ง
หมายของโซเวียตมีอยู่เพียงว่าจะกีดกันมหาอำนาจ
ฝ่ายตะวันตกให้ออกไปเสียจากเบอร์ลิน ตะวันตก

บีบบังคับให้รับรองเยอรมันตะวันตก ออก และ ยึด เชื้อ
การแบ่งแยกประเทศเยอรมนีให้เนิ่นนานขึ้น ไปอีก
มหาอำนาจตะวันตกยังคงยืนยันว่า จะ ไม่มี ทาง แก้
ปัญหาเบอร์ลินได้เลยถ้าหากไม่แก้ปัญหา การ แบ่ง
แยกประเทศเยอรมนีเสียก่อน ยิ่งกว่านั้น การรวม
ประเทศเยอรมนีเข้าด้วยกันจะต้องได้รับการพิจารณา
ตามเกี่ยวกับปัญหาการป้องกันและการลดอาวุธ
ในทวีปยุโรปด้วย

โดยได้มี การ คิด คำ นึง ถึง ข้อนี้ แผน การ
สันติภาพของฝ่ายตะวันตก (๒๑) จึงได้เสนอญัตติใน
สมัยประชุมครั้งที่ ๕ ของการประชุมมีอันขอเสนอสำ-
หรับโครงการที่จะตกลงในปัญหา การ รวม ประ เทศ
เยอรมันและการป้องกันทวีปยุโรปเป็นขั้น ๆ ไป
โดยกำหนดให้มีการก้าวหน้าขนานกันไปเป็นขั้น ๆ
ในกิจการทั้งสองด้านพร้อม ๆ กัน สำหรับปัญหา
การรวมประเทศเยอรมนีแผนการมีอยู่ว่าจะให้รวม
เบอร์ลินในระยะแรกทั้งนี้ จะกระทำโดยการเลือกตั้ง

โดยเสรีทั่วทั้งนครภายใต้การอำนวยการของประเทศ
 เทศทั้งสี่หรือองค์การสหประชาชาติ หลังจากนั้นใน
 ระยะที่สองจะได้จัดตั้งคณะกรรมการชนชาติเยอรมัน
 ทั้งสองฝ่ายรวมกัน งานที่สำคัญที่สุดคือการ
 ร่างกฎหมายการเลือกตั้งเพื่อเตรียมให้มีการเลือก
 ตั้งโดยเสรีสำหรับเยอรมันโดยทั่ว ๆ ไปในระยะที่
 สาม สำหรับระยะที่สี่จะเป็นการตกลงทางสันติภาพ
 ขั้นสุดท้ายกับเยอรมันซึ่งกว่าจะถึงระยะนั้นคงจะ
 สามารถตกลงกันได้ในเรื่องการป้องกันและการลด
 อาวุธในทวีปยุโรป

โฉมหน้าใหม่

รัฐบาลโซเวียตได้แสดงความคิดเห็นในโฉมหน้า
 ใหม่ ๆ ของแผนการนี้เป็นอย่างดีว่า

การเลือกตั้งโดยเสรีทั่วทั้งประเทศเยอรมันจะเกิดขึ้น
 ได้ก็ต่อเมื่อไคเซอร์ระยะหัวเลี้ยวหัวต่อไปแล้วเป็นเวลาสองปี
 ครึ่ง

การพยายามที่จะเชื่อมโยงประเทศเยอรมันตะวันออก
และตะวันตกเข้าด้วยกันก่อนที่จะมีการเลือกตั้งประ
เทศเยอรมันทั้งประเทศขึ้นโดยคณะกรรมการ การชนชาติ
เยอรมันทั้งสองฝ่ายรวมกันดังกล่าวนี้จะต้องมีสมาชิกจาก
สหพันธ์สาธารณรัฐ ๒๕ นาย (พลเมืองของสหพันธ์
สาธารณรัฐมีจำนวนกว่า ๕๐ ล้านคน) และสมาชิกจาก
เยอรมันตะวันออก ๑๐ นาย (พลเมืองของเยอรมันตะวันออก
มี ๑๗ ล้านคน) แต่เรื่องจะบอกกันมิให้ทางฝ่ายเยอรมัน
ตะวันออกต้องพ่ายแพ้ในการออกเสียง ข้อตกลงใด ๆ จะ
ต้องใช้คะแนนเสียงข้างมากเพียงสามในสี่เท่านั้น งานของ
คณะกรรมการนั้นนอกเหนือไปจากการร่างกฎหมายเลือกตั้ง
แล้ว จะต้องจัดทำข้อเสนอให้มีการติดต่อในค่านิยมการระ
หว่างประเทศเยอรมันทั้งสองด้วยและเป็นประกันให้มีเสถ
ภาพในการเคลื่อนไหวและเคารพในสิทธิมนุษยชนทั่วทั้ง
ประเทศอีกด้วย

แผนการรวมข้อเสนอนี้ขึ้นสูงไว้อย่างที่มีได้
เคยมีมาแต่ก่อน ครอบคลุมไปจนถึงการวางแผนของการ
รวมประเทศเยอรมันทุกด้านไว้ด้วย

จากภายนอก ในการหาตลาดภาพทางเศรษฐกิจของ
ประเทศเยอรมันนั้นสิ่งที่จะต้องทำเป็นที่สุดก็คือจะต้องหาเงิน
มาชดใช้สินค้าขาเข้าซึ่งคณะมนตรีการควบคุมในประเทศ
เยอรมันจะต้องลงมติเห็นชอบด้วย เงินรายได้จาก
สินค้าขาออกของผลิตภัณฑ์และสินค้าที่สะสมภายใน
ประเทศจะต้องเอามาจ่ายเป็นค่าสินค้าขาเข้าเสียก่อน”

- (๔) เมื่อวันที่ ๔ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ตามคำสั่งของ
คณะมนตรีการควบคุมฝ่ายเศรษฐกิจ สหภาพโซเวียต
แถลงว่าแต่ละเขตควรจะรับผิดชอบในการค้าของตน
เอง นับแต่นั้นมาสหภาพโซเวียตจึงได้ปฏิเสธ ไม่ยอม
กระทำการแผนการสินค้าเข้า-ออกร่วมกันโดยเสนอแผน
การแต่เฉพาะเขตของตนทั้งที่คณะมนตรีควบคุมได้
ลงมติเห็นชอบให้จัดตั้งโครงการร่วมกัน เมื่อวันที่
๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๘

- (๕) ตามข้อตกลงปอตสدام หลักการเมือง มาตรา ๔ สั่ง
ให้เลิกล้มกฎหมายซึ่ง “ก่อให้เกิดการแบ่งแยกใน
ระหว่างเชื้อชาติ ศาสนาหรือความคิดเห็นในทางการเมือง

เมือง” มาตรา ๗ กำหนดไว้ว่า “การศึกษาของ
 เยอรมันจะถูกรวบคุมโดยสิ้นเชิงเพื่อ จะลด ว่าง ลัทธิ
 นาซีและลัทธิทหารให้สิ้นไปและเพื่อให้ประสพ สำ เร็จ
 ในด้านพัฒนาความคิดเห็นในหลัก ประ ชาธิปไตย”
 มาตรา ๘ สั่งให้มีการจัดระบอบพิ พาก ษาเสีย ใหม่
 “ให้เข้ากับหลักต่าง ๆ ของประชาธิปไตย ความยุติ
 ธรรมภายใต้กฎหมายและสิทธิ ที่ เสมอภาค ของ พล
 เมืองทั้งหมดโดยไม่คำนึงถึง เชื้อ ชาติ หรือ คาส ณะ”
 มาตรา ๕ (๑๑) แถลงว่า “จะยินยอมและส่งเสริม
 ให้มี พรพการเมืองของระบอบประชาธิปไตย พร้อม
 ด้วยเอกสิทธิในรัฐสภาและเปิดให้มีการอภิ ปรายในที่
 สาธารณะทั่วทั้งประเทศเยอรมนี” มาตรา ๑๐ เปิด
 ให้มีเสรีภาพในการพูด หนังสือพิมพ์ และการศาสนา
 และการจัดตั้งสหพันธการค่าใดโดยเสรี

- (๖) ในเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ ชาวยุโรปยังคง
 ให้พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย (เอสพีดี) เข้าร่วม
 กับพรรครวมสังคมนิยม คอมมิวนิสต์ (เอสอีดี) ภายใต้

ในแถบของ โซ เวียต ใน การ เลือก ทิ้ง ที่ แล่นต์ และ
เคลียส เมื่อ เดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ปรากฏว่า
พรรคเอสโอก ได้รับเลือกทิ้งน้อยกว่า ๕๐ เปอร์เซ็นต์
ของคะแนนเสียงทั้งหมด

(๗) ในสมัยแรก ๆ ของการปกครองของสัมหะธานา
สหภาพโซเวียตต้องการรัฐกลางที่ มั่น คง แข็ง แรง
(ด้วยความหวังว่าจะกลายเป็นคอมมิวนิสต์) และยืนยัน
ย่น่าสนใจที่สัญญาสันติภาพควรจะเป็นเรื่องที่ มหาอำ
นาจอthersจะต้องตัดสินใจเอง

(๘) ในวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๘ เมื่อโมโล
ตอฟกล่าวถึง “แผนการจอมปลอม” ของฝ่ายตะวัน
ตก เพื่อ “การรวมเยอรมันทั้งสองเข้าด้วยกัน โดย
สิ่งซึ่งเรียกว่าการเลือกทิ้งโดยเสรี” โมโลตอฟได้
กล่าวว่า การกระทำที่นั้นผลอาจจะปรากฏว่า “เป็น
การละเมิดผลประโยชน์สำคัญยิ่งของชนชั้นกรร
มาชีพในสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน” เขา
กล่าวว่าการรวมเยอรมันเข้าด้วยกันจะไม่ยัง เกิด ผล

ออกไปเสียจากว่า โดยการตกลงร่วมกันระหว่าง
รัฐเยอรมันทั้งสอง

- (๕) อุลบริค เลขาธิการคนหนึ่งที่ เป็นผู้วางเค้าโครง
แผนการในหนังสือ นิวส. ดอยชแลนด์ เมื่อวันที่
๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ และเขาได้นำเสนอ
ต่อการประชุมคณะกรรมการกลางเอสโตครันท์ ๓๐
ในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐ หลังจากที่ได้เปิด
การอภิปรายในกรุงมอสโคว์ เมื่อตอนต้นปี นิวส.
ดอยชแลนด์ วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๐
แผนการของเขาเปิดโอกาส ให้มีการ เลือก ตั้ง คณะ
มนตรีชาวเยอรมันทั้ง คณะ ประกอบ ด้วยผู้ แทนจาก
เยอรมันตะวันออกและตะวันตกในจำนวนเท่า ๆ กัน
(โดยไม่คำนึงถึงความจริงที่ว่า จำนวนพลเมืองของ
เยอรมันตะวันออกมี เพียง หนึ่งใน สาม ของ จำนวน
พลเมืองสหพันธ์สาธารณรัฐ) และให้เลือกตั้งขึ้นตาม
กฎหมายเลือกตั้งซึ่งมีอยู่แล้ว

- (๑๐) วันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ คณะมนตรี

ซึ่งประกอบด้ว ยชาวเยอรมันทั้งหมดจะกระทำงานใน
 หน้าที่ของรัฐบาลของสมาพันธ์เยอรมัน และจะเป็น
 ผู้กระเตรียมการจัดตั้งคณะบริหารซึ่งเป็นชาวเยอรมัน
 ทั้งหมด และการเลือกตั้งโดยทั่วไปสำหรับรัฐสภา
 ด้วย

คำประกาศเป็นทางการ ของ รัฐบาล เยอรมัน ตะวัน
 ออก เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม เป็นการบอกกล่าวกำหนด
 ขอบบังคับของสมาพันธ์ไวกอง

(ก) ห้ามการสะสมหรือประติษฐิระเบิด และ อาวุธ
 ใด ๆ ทั้งสิ้นภายในพื้นแผ่นดินของเยอรมัน และห้ามมิ
 ให้ทำการโฆษณาเกี่ยวกับระเบิดปรมาณู

(ข) ให้รัฐเยอรมันทั้งสองถอนตัวออก จากเน โติ
 และสัญญาออร์ซอว์ตามลำดับ ล้มเลิกการเกณฑ์ทหาร
 และขอตกลงเรื่องจำนวนของกองทหาร

(ค) รัฐของเยอรมันทั้งสองจะต้องย่นค่าครองให้
 กองทหารต่างประเทศค่อยๆ ถอนตัวออกจากประเทศเยอรมัน

มันให้หมดโดยเร็ว ทั้งจะย่นการลงรวมกันก็ได้ หรือ
อาจจะย่นแยกกันก็ได้

ในการให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.
๒๕๐๑ ต่อ นิสิต คอยชลันต์ วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์
อุบลวิทย์ได้เสนอเงื่อนไขสำหรับการจัดทำสมาพันธ์ไว้ในชั้น
ต่ำ ว่าเยอรมันตะวันตกจะต้องเลิกการสั่งห้ามมิให้มิดพรอค
คอมมิวนิสต์และองค์การเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์ใด ๆ ทั้งสิ้น

(๑๑) บันทึกที่รัฐบาลไซเวียตส่งไปยังรัฐบาลของสหพันธ์
เยอรมัน รายงานข่าวโดยสถานวิทยุกระจายเสียง
มอสโคว์

(๑๒) รวมทั้งการพบปะระหว่างบรรดาเอกอัครราชทูตฝ่าย
ตะวันตกในกรุงมอสโคว์และนายกรอมิโค รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศ ของไซเวียต เป็น
รายๆ ด้วย กรอมิโคได้ปฏิเสธไม่ยอมเข้าประชุม
ร่วมกับเอกอัครราชทูตเหล่านั้นเป็นคะแนนกว่าจะ ได้
รับความเสมอภาคทั่วกัน โดยจะให้เอกอัครราชทูต
ไปแลนด์และเชคโกสโลวาเกียเข้าร่วมด้วย

- (๑๓) ครุสซอพไท้เขียนจดหมายไปยังมหาอำนาจตะวันตก
สามประเทศ เมื่อวันที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๑
แถลงว่าการ รวม ประเทศ เยอรมัน เข้า ด้วย กัน เป็น
“ปัญหาซึ่งไม่จำเป็นจะต้อง เข้า ในที่ ประชุม ระหว่าง
ชาติ” เป็นเรื่อง “ระหว่างรัฐเอกราชสองรัฐซึ่งปัจ-
บันนีอยู่ภายในเขตแดนของประเทศเยอรมัน” ปรำฟ
ดำ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๑
- (๑๔) หนังสือพิมพ์ ปรำฟดำ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ.
๒๕๐๑
- (๑๕) เอกสารกรณีนาคตของเยอรมัน (รวมทั้งเบอร์-
ลินด้วย) Comnd ๖๗๐ (HMSO) กุมภาพันธ์ พ.ศ.
๒๕๐๒
- (๑๖) ภายใต้เงื่อนไขของมาตราใด ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ
พรรคการเมืองและองค์การอื่น ๆ แล้ว จะอนุญาต
ให้มีพรรคคอมมิวนิสต์ แต่หากพรรคการเมือง
ใดหรือองค์การใดที่พรรคคอมมิวนิสต์ ไม่ เห็น ชอบ

ด้วยแล้ว พรกระการเมืองหรือองค์การนั้นอาจจะถูก
สั่งห้ามได้

เงื่อนไขสำคัญ ๒ ข้อ ของการร่างสนธิสัญญาเป็น
เครื่องหมายของการปลดปล่อยของมหาอำนาจฝ่ายตะวันตก
และสหภาพโซเวียตซึ่งไม่เท่ากัน

(๑) สหพันธ์สาธารณรัฐและ จักรวรรดิ หรือ สมาพันธ์
ในอนาคตจะต้องออกจากเนโทและสัญญาออร์ซอว์ตามลำ
พัง และรักษาความเป็นกลาง จะเข้าไปร่วมเป็นพันธมิตร
ใด ๆ ที่สหภาพโซเวียตและมหาอำนาจทั้งสามมิได้เข้าร่วม
ด้วยไม่ได้เป็นอันขาด

(๒) สหพันธ์สาธารณรัฐและ จักรวรรดิ รวมทั้ง
สมาพันธ์ในอนาคตจะไม่ได้ยินยอมอนุญาตให้มีอาวุธปรมาณูและ
อาวุธส่วนมากที่จำเป็นสำหรับการป้องกันสำหรับสถานการณ์
ในปัจจุบัน

(เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๗ สหพันธ์สาธารณรัฐได้สัญญาไว้
เป็นทางการว่าจะไม่ผลิตอาวุธนิวเคลียร์และเช่นเดียวกับมหา
อำนาจเนโทในทวีปยุโรปอื่น ๆ สหพันธ์สาธารณรัฐไม่มีหัว

รบนิวเคลียร์หรือระเบิดนิวเคลียร์อื่นใดอยู่ในครอบครองเลย)

(๑๗) เอกสารกรณีอนาคตกของเยอรมนี (รวมทั้งเบอร์ลิน
ด้วย) Comnd. ๖๗๐ (HMSO) กุมภาพันธ์ พ.ศ.
๒๕๐๒

(๑๘) คำแถลงร่วมกันฉบับสุดท้าย แถลงเมื่อวันที่ ๓
มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ หนังสือพิมพ์ดาว วันที่ ๔
มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

(๑๙) ครุสชอฟกล่าวว่า การประชุมคณะรัฐมนตริต่างประ
เทศของสหภาพโซเวียตจะใหม่ขึ้น ได้มองข้าม
สิทธิของประเทศ เช่นเช็กโกสโลวาเกียและโปแลนด์
มิให้เข้าร่วมด้วย เขาเสริมต่อไปว่า “ไม่จำเป็นจะต้อง
กล่าวอีกไม่ว่าฉันมีสิทธิเสนอปัญหาแบบเป็นการเป็น
งานเลย และเราจะยอมตกลงตามนั้นไม่ได้ นอก
เหนือไปจากนั้นการที่เสนอแนะให้มีการประชุม รัฐ
มนตรีต่างประเทศกันนั้น ทางฝ่ายมหาอำนาจตะวันตก
ตกต้องการที่จะให้เราเข้าไปร่วมอยู่ในการเจรจา
ทางการที่ตึงเครียดเพียงเพื่อจะถ่วงให้ตกลงไปในโคลน
อย่างแน่แท้.....” ต่อมาครุสชอฟกล่าวว่า “ถ้าหาก

ได้เคยอธิบายถึงปัญหาอันยุ่งยากเหล่านั้นอย่างไรผล
เป็นเวลานานมาแล้ว โดยอาศัยวิถีทางการทบท
ควรวินิจฉัยควรจะให้เสนอกณะ รัฐมนตรี ต่าง ประเทศ
พิจารณาอย่าง ขำพเจ้าเกรงว่าจะกลายเป็นเพิ่มความ
ตึงเครียดจนแทนที่จะลดน้อยลง” สำนักรัฐบาล
เสียงมอสโคว์ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๑

(๒๐) การประชุมที่เจนีวา เมื่อเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๕๐๑ และหยุดพักประชุมเมื่อวันที่ ๒๐
มิถุนายน เปิดใหม่อีกเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม และ
หยุดพักประชุมอีก เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม

(๒๑) เสนอเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ การ
ประชุมคณะ รัฐมนตรี ต่าง ประเทศที่ นคร เจนีวา
Comnd ๗๕๗ (HMSO) กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

(๒๒) คำแถลงการณ์ฉบับสุดท้าย วันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ.
๒๕๐๑ การประชุมคณะรัฐมนตรีต่างประเทศที่นคร
เจนีวา Comnd. ๘๒๕ (HMSO) กรกฎาคม พ.ศ.
๒๕๐๑

(๒๓) หนังสือพิมพ์ ปราฟต้า วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ.
๒๕๐๑

ปัญหาเบอร์ลิน

มหาอำนาจฝ่ายตะวันตกมีสิทธิเต็มที่ ๆ จะอยู่ในเบอร์ลินตะวันตก สิทธิอันนี้ เพียงแต่สหภาพโซเวียตข้างเดียวไม่สามารถที่จะลบล้างไปได้ ตามนัยแห่งข้อตกลงของคณะกรรมาธิการที่ปรึกษาในทวีปยุโรป (EAC) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ (๑) นับแต่การยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไขของประเทศเยอรมนีเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ และการเข้ายึดครองอำนาจสูงสุดของมหาอำนาจในประเทศเยอรมนีเป็นต้นมา

บริเวณพิเศษ

ข้อตกลงของคณะกรรมาธิการที่ปรึกษาในทวีปยุโรป (EAC) ได้กำหนดเขตแดนของแถบยึดครองภายในอนาคตไว้ และกำหนดไว้ว่าจะต้องมีบริเวณส่วนใหญ่ส่วนหนึ่งในเบอร์ลินเป็นพิเศษซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของพันธมิตรร่วมกัน รัฐบาลโซเวียตในฐานะที่เป็นผู้ลงนามด้วยคนหนึ่ง ได้

ตกลงยินยอมแล้วว่าบริเวณนี้จะไม่นับเป็นส่วนหนึ่งของโซ-
เวียต หรือของแถบยัคครองอินโด และบริเวณนี้จะถูก
แบ่งแยกออกเป็นส่วนๆ แต่ละส่วนจะอยู่ในการปกครองของ
แต่ละมหาอำนาจฝ่ายพันธมิตร

ข้อตกลงได้จัดทำให้สภาพันธมิตรร่วมกัน เพื่อกิจงาน
บริหารบริเวณเบอร์ลินส่วนใหญ่ซึ่งมีชื่อเรียกว่า คอมมูน
ดาทรา ในเมื่อมหาอำนาจตะวันตกได้เข้ายึดครองส่วน
ต่าง ๆ ตามที่ตกลงกันไว้ในเบอร์ลิน มหาอำนาจตะวันตก
ได้ปฏิบัติตามข้อตกลงไว้โดยถอนกองทัพซึ่งได้ยึดตามกอง
ทัพเยอรมันเข้าไปในเยอรมัน ตะวันออก ตาม แถบ เขต แคน
ของส่วนโซเวียต

ในปัจจุบันนี้ส่วนทางคานท์ตะวันออกยังคง ตก อยู่ใน
เงอมนมือของโซเวียต ส่วนทางเบอร์ลินตะวันตก ยังคงมี
กองทหารอเมริกัน อังกฤษและฝรั่งเศสอยู่แต่เพียงส่วน
น้อย กองทหารทั้งหมดนี้ มิได้เป็นตัวแทนของการประชุม
ทางการทหารต่อฝ่ายรัสเซียแต่ประการใดเลย เจตจำนงมี
อยู่แต่เพียงว่าจะไว้คอยคุ้มครองป้องกันชาว เบอร์ลิน ตะวัน

ตกโดยแท้จริง จำนวนทหารเหล่านี้มีเพียง ๑๑,๐๐๐ คน
 และถูกล้อมรอบโดยชาวรัสเซียประมาณ ๓๕๐,๐๐๐ คน
 และหน่วยทหารของเยอรมันตะวันออกอีกประมาณ ๒๐๐,
 ๐๐๐ คน รวมทั้งพวกทหารกองหนุนในเยอรมันตะวันออก
 อีกด้วย

การปิดล้อมลมเหลว

การสังขยัตถมกรงเบอรลนเมอ พ.ศ. ๒๔๕๑—

๒๔๕๒ เป็นการชิมลางขั้นแรกของโซเวียตที่จะไล่มหา-
 อำนาจตะวันตกให้ออกไปเสียจากเบอรลน การคมนาคม
 ถูกสังขยัตถมโดยสนเชง เมอวันที่ ๒๓ มิถุนายน หลังจาก
 นั้นเป็นระยะเวลาหนึ่งทศมพนธภาพ ระหว่างสหภาพโซ-
 เวียตและมหาอำนาจตะวันตกก็ไคเสอมทราม ลง เป็น ลำคัย
 หลังจากการถอนตัวออกของผแทนโซเวียตจากคณะ มนตร
 ควบคุมของพนธมิตร เมอวันที่ ๒๐ มีนาคม และจาก
 คอมมานดาทรา ซึ่งเป็นองค์การควบคุมพิเศษในกรงเบอร-
 ลนเมอวันที่ ๑๖ มิถุนายนแล้ว อำนาจบริหารของสห-
 อำนาจก็เกอขะสนสฤกลงทเคียว

ที่ในเบอร์ลิน การแบ่งแยกนครไคเซินไปอย่างสมบูรณ์
ระหว่างฤดูร้อนของปี พ.ศ. ๒๔๕๑ ในเมื่อกลุ่มก่อกวน
ซึ่งฝ่ายคอมมิวนิสต์เป็นผู้อำนวยการได้กระทำให้เป็นสิ่งสุ
กวิสัยที่จะดำเนินงานภายในรัฐสภาของนครไค(ซึ่งจนถึงขณะ
นั้นยังประชุมกันในส่วนของโซเวียต) เมื่อวันที่ ๓๐
พฤศจิกายน จึงได้มีการแบ่งแยกกิจการบริหารงานทาง
เทศบาลภายในส่วนของฝ่ายตะวันตกชน

การจัดตั้งหน่วยลำเลียงของทางอากาศ^(๒) ซึ่งกระทำ
กันเมื่อมีการเปิดเส้นทางคมนาคมใหม่ ๆ เป็นเหตุให้
โซเวียตต้องประสบความล้มเหลวในเจตจำนงที่จะ ขย บังคับ
ให้ทางฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกต้องออกไปจาก ส่วน ของตน
และสหภาพโซเวียตได้เซ็นสัญญากับมหาอำนาจตะวันตกที่
นครนิวยอร์กและปารีส เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม และวันที่
๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๑ ^(๓) ให้คำมั่นสัญญาว่าจะ
“ร่วมมือกันในการที่จะดำเนินงานไปตามปกติ” ในด้าน
คมนาคมระหว่างเบอร์ลินตะวันตกกับเขตตะวันออก

หลังจากนั้นมาเป็นเวลา ๕ ปี มิได้มีเหตุการณ์ชั้น
ร้ายแรงอันไคระหว่างมหาอำนาจตะวันตกและเจ้าหน้าที่ฝ่าย
โซเวียตอีกจนกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ “คำขาด” ในเรื่อง
เบอร์ลินขึ้นในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ ทั้งที่ใน
ระหว่างนั้นเจ้าหน้าที่ทางเยอรมันตะวันตก ได้ คอย ชัดขวาง
การจราจรทางรถไฟบนทางหลวง และการประปาอยู่ครั้ง
แล้วครั้งเล่า

บันทึก “คำขาด”

คริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ได้กล่าวสุนทรพจน์เป็นปฏิญญาครั้งใหม่ในกรุง
มอสโคว์ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ (๔)
ซึ่งเข้่าอ้างว่า มหาอำนาจตะวันตกได้เป็นฝ่ายละเมิดข้อตกลง
ลงปอตสدامและบางคนมิได้มีอะไรเหลืออยู่อีกแล้วในข้อตกลง
นั้นเว้นไว้แต่การบริหารของสหภาพในเยอรมัน และ
“ระบบการยึดครอง” นี้ ก็ควรจะล้มเลิกไปเสียด้วย เขา
กล่าวว่าสหภาพโซเวียตขอเสนอให้มอบการดำเนินกิจการคืน
รัฐบาลเยอรมันตะวันออกไป และมหาอำนาจตะวันตกก็ควร

จะติดต่อกับรัฐบาลนั้นเอง ถ้าหากยังคงมีความสนใจอย่าง
 ไตในเบอร์ลินต่อไปอีก

มหาอำนาจตะวันตกได้รับทราบถึง ท่าที อัน ใหม่ ของ
 โซเวียตในบันทึก “คำขาด” เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน
 ยน (๕) ในบันทึกนั้นทางรัฐบาลโซเวียตกล่าวหาว่ามหา
 อำนาจตะวันตกกำลังใช้เบอร์ลินตะวันตกเป็นฐานทัพสำหรับ
 กิจกรรมอันทำลายต่อกลุ่มประเทศในเครือโซเวียต และ
 การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิการปกครอง ของ ตนเองที่
 ในเบอร์ลิน รัฐบาลโซเวียตเสนอว่าควรจะให้เบอร์ลิน
 ตะวันตกเป็นเมืองปลอดทหารโดยมี ส.มหาอำนาจ หรือ รัฐบาล
 เยอรมันทั้งสอง หรือองค์การสหประชาชาติเป็นผู้รับประกัน
 ในความเป็นเอกราช

บันทึกนั้นยังท้วงติงว่ารัฐบาลโซเวียต เห็นว่า ข้อตกลง
 EAC ซึ่งกำหนดวิธีการปกครองไว้นั้นไม่มีผลใช้บังคับต่อไป
 แล้ว ในที่สุดจึงมาถึงขั้น “คำขาด” ซึ่งกำหนดว่าสิทธิของ
 ทางฝ่ายตะวันตกจะไม่ได้ได้รับความกระทบกระเทือนเป็นเวลา
 ๖ เดือน(จนถึงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑) แต่ถ้า

หากภายในระยะนั้นยังมีสามารถที่จะตกลงกันได้ อย่างเหมาะสม สหภาพโซเวียตจะได้ “จัดหาวิธีการ” เพื่อยับยั้ง “ระบบการปกครอง” ภายในเบอร์ลินตะวันออก ด้วยการตกลงกับรัฐบาลเยอรมันตะวันออก โดยตั้งข้อวินิจฉัยว่า สิทธิของฝ่ายตะวันตกนั้นต้องขึ้นอยู่กับระบอบการปกครองของเยอรมันตะวันออก

บันทึกนั้นแถลงไว้ด้วยว่า ถ้าหากทาง มหาอำนาจ ฝ่ายตะวันตก ไม่ยอมรับข้อเสนอนี้ที่จะให้จัตเสร์นครปลดทหารแล้ว “ก็ไม่มีเรื่องใดที่จะต้องเจรจากันระหว่างมหาอำนาจที่เคยยึดครองมาในอดีตในเรื่องปัญหาของเบอร์ลิน”

การยืนยันในสิทธิ

คำตอบของฝ่ายตะวันตกตาม บันทึก เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม (๖) ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับข้อเสนอนี้นครปลดทหารไป . และยืนยันในสิทธิของตะวันตกตามข้อตกลงที่มีอยู่แล้ว ทางสหภาพโซเวียต แต่ฝ่ายเดียวไม่สามารถที่จะบอกเลิกได้ พร้อมทั้ง

กล่าวซ้ำอีกด้วยว่า ทางฝ่ายตะวันตกจะไม่ยอม
 เจริญติดต่อด้วยการผูกขั้บังคับ แต่พร้อมที่จะ
 ปรึกษาหารือในเรื่องปัญหาเบอร์ลิน ถ้าหากจะมีการ
 เจริญติดต่อกันได้ อย่าง กว้าง ขวาง เพื่อหา ทาง แก้
 ปัญหาของการรวมเยอรมันเข้าด้วยกัน และโครง
 การป้องกันทวีปยุโรป

สหภาพโซเวียตจึงเสนอแนะให้เปิดประชุมสำหรับสนธิ
 สัญญาสันติภาพของเยอรมันชน (ค “การแบ่งแยกเยอรมัน”) พร้อมทั้งเสริมว่า ข้อเสนอสำหรับ “เสรีนคร” มิได้
 กำหนดไว้ว่าจะมิให้มีการเพิ่มเติมหรือแก้ไข ถ้าหากข้อ
 เสนอดังกล่าวมุ่งหน้าที่จะล้มเลิกระบอบการยึดครองในเบอร์-
 ลินตะวันตกและกระทำให้สันติภาพในทวีปยุโรป มั่นคงแข็งแรงยิ่งขึ้น (๑)

ในที่สุดการแลกเปลี่ยนบันทึกซึ่งกันและกันนี้
 ได้เป็นเหตุที่ปัญหาเบอร์ลินได้ถูกนำเข้ามาเสนอใน
 ที่ประชุมที่นครเจนีวา ในเดือนพฤศจิกายน และ
 มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ในบันทึกของฝ่ายตะวันตก

เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ ได้เสนอ
 แนะนำให้เปิดการเจรจาซึ่งเป็นการยืนยัน ในสิทธิของ
 ฝ่ายตะวันตกที่จะยังคง เปิด การ คมนาคม กับ แถบ
 ของตนในเบอร์ลินโดยวิถีทางที่เหมาะสม (๘) ใน
 ปลายเดือนนั้น นายแม็กมิลเลนได้ ไปเยือนกรุง
 มอสโคว และหลังจากที่การเยือนของท่านได้สิ้นสุด
 สดลงไป ๒ วัน ครุสชอฟได้กล่าวที่ไลพ์ซิกว่า ที่กำหนด
 ไว้ว่าวันที่ ๒๗ พฤษภาคม เป็นวันขุดเส้นทางสำหรับ
 เบอร์ลินนั้นจะยกเวลาออกมาได้จนถึงวันที่ ๒๗ มิถุนายน
 หรือกรกฎาคม แต่อย่างไรก็ตามจะต้องขบขันปัญหาเบอร์ลิน
 ตะวันตกและปัญหาสนธิสัญญาสันติภาพ เยอรมัน ให้จึงได้
 โชเวียตยอมรับ

ได้มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในคำเรียกร้อง ของโช
 เวียตเรื่องกรณีเบอร์ลิน ที่การชุมนุมในเบอร์ลินตะวันออก
 เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ครุสชอฟได้เสนอแนะว่าอาจจะยอม
 ให้หมอกองทัพของฝ่ายตะวันตกและโชเวียต หรือกำลังรบของ

ประเทศที่รักษาความเป็นกลางได้ในเบอร์ลินตะวันตก ทั้งนี้
เพื่อไว้คอยดูแลรักษาสภาพของ “เสรีนคร” ให้คงอยู่ใน
ระบอบนั้น และองค์การสหประชาชาติอาจจะมีส่วนร่วมใน
หลักประกันดังกล่าว (๑๐)

ต่อมาในที่ประชุมให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ใน กรุงมอส
โคว์ เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม คริสตอฟกล่าวว่า “เส้น
ตาย” ซึ่งกำหนดไว้แต่เดิมคือเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม
มิใช่เป็นวันซึ่งกำหนดไว้แน่นอนเสียทีเดียว แต่เป็นการโดย
ประมาณเขายอมรับว่ามหาอำนาจตะวันตกมีสิทธิซึ่งถูกต้อง
ตามกฎหมายที่จะคงอยู่ในเบอร์ลินหลังจากที่เยอรมันยอม
แพ้ แต่ยักเวลาไต่ผ่านพ้นมา ๑๔ ปีแล้ว จึงไม่มีความ
จำเป็นที่จะทำการยกเลิกครองเบอร์ลินตะวันตกอีกต่อไปอีก เขา
ย้ำกว่าสหภาพโซเวียตขอเสนอให้ลงมติเช่น สนธิสัญญา
สันติภาพกับเยอรมันตะวันออกเสียที

บันทึกของโซเวียตฉบับวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ.
๒๕๐๑ (๑๑) ยอมรับข้อเสนอแนะของฝ่ายตะวันตกที่จะ
ให้เปิดประชุมคณะรัฐมนตรีต่างประเทศที่นคร เจนีวา ในวันที่

ที่ ๑๑ พฤษภาคม โดยให้เหตุผลในเจตนารมณ์ของการ
 เกรงว่าดังนี้ :— “.....เพื่อตรวจสอบปัญหาเกี่ยวกับ
 เยอรมัน รวมทั้งสนธิสัญญาสันติภาพกับเยอรมันและปัญ-
 หาเยอรมันด้วย.....” ส่วนปัญหาอื่น ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับ
 ความแน่นอนในคำแถลงการณ์ของไซเวียต หลังจากการ
 ยื่น “คำขาด” เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๑ ใน
 กรณีซึ่งมีส่วนสัมพันธ์กับปัญหาเยอรมันและความต้องการที่
 จะให้มีสนธิสัญญาสันติภาพของไซเวียต ขณะนั้นมองเห็นได้
 อย่างแจ่มแจ้งแล้ว สำหรับทางด้านไซเวียต ความก้าว
 หน้าในข้อตกลงเกี่ยวกับเยอรมันจะขึ้นอยู่กับ ความเต็มใจ
 ของฝ่ายตะวันตกในอนาคตที่จะจัดการกับปัญหาเยอรมัน ไปตาม
 แนวของสนธิสัญญาสันติภาพที่มีเงื่อนไขหลาย อย่าง ซึ่ง
 มหาอำนาจตะวันตกไม่สามารถจะยอมรับได้ รวมทั้งการ
 รับรองระบอบการปกครองของเยอรมัน ตะวัน ออก ใน ที่ สุด
 ด้วย

แผนการของตะวันตกถูกปฏิเสธ

แผนการของฝ่ายตะวันตกที่จะจัดการ กับ เรื่อง ปัญหา

เบอร์ลินเพื่อเป็นบันไดนำไปสู่ข้อตกลงในปัญหา การ ยื้อกัน
 ร่วมกันระหว่างเยอรมันและชนชาวยุโรปได้ รับ การ ปฏิเสธ
 ที่เห็นว่าโดยนายกรอมบีโค (ดู “การแบ่งแยกเยอรมัน”) ต่อ
 มาความพยายามของฝ่ายมหาอำนาจตะวันตกในอัน ที่จะตกลง
 เรื่องเบอร์ลินเป็นการชั่วคราวก็ประสบความล้มเหลว ลง
 ไปด้วย

นายเซอร์เตอร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ ต่าง
 ประเทศของสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวสรุปวาทะสถานะ-
 การณ์ไว้คำสั้นทรพจน์ของท่านขณะที่ ยศสมัย ประชุมคณะ
 รัฐมนตรีว่าการต่างประเทศไว้ดังนี้ :

“เท่าที่ข้าพเจ้าพอจะตัดสินได้นั้น
 สหภาพโซเวียตมิได้มีความสนใจ ที่จะ
 กระทำให้สถานการณ์ที่ในเบอร์ลิน ดีขึ้น
 อย่างแท้จริง แต่ทว่ามีความสนใจจะจัด
 การกั้มหาอำนาจ ตะวัน ตก ให้ ออก ไป
 เสียจากเบอร์ลินต่างหาก เป็นที่เห็นได้
 อย่างชัดเจนแล้วว่า การแข่งขันในการ

อยู่รวม กัน ระหว่าง อิศร ภาพ และ ลัทธิ
คอมมิวนิสต์ในกรุงเบอร์ลินไม่สู้จะอำ-
นวนยผลประโยชน์ให้แก่สหภาพโซเวียต
เท่าใดนัก

“จุดสำคัญในความเห็นแตก ต่างของ
เราในกรณีเบอร์ลิน จึงมิได้อยู่ที่ประเภท
ของปัญหาตั้งที่เราได้ปรึกษาหารือกันมา
มากเท่ากับปัญหารากฐานที่ว่า ชาวเบอร์
ลินตะวันตกควรจะเป็นอิสระเสรีหรือไม่

“บรรดาข้อเสนอต่าง ๆ ของโซ-
เวียตที่เสนอมาจนถึงขณะนี้ กระทำให้
เรารู้ สักว่าเป็นการเจตนาที่จะดึง ประชา
ชนเหล่านั้นเข้าไปสู่ระบอบ คอมมิวนิสต์
ทั้งที่เขามีได้ปรารถนา เราจะยอมให้
เป็นไปเช่นนั้นไม่ได้เป็นอันขาด” (๑๒)

นายเซอร์เตอร์ได้ให้รายละเอียดต่อไปถึง หลัก สำคัญ

หาประการ ซึ่งจำเป็นสำหรับขอตกลงสำหรับเบอร์ลินเป็น
การชั่วคราว คงจะได้นำมาสรุปดังต่อไปนี้

ระบอบของกำลังรบ

สหภาพโซเวียต เรียกร้องให้มีการลดกำลังรบอย่าง
หนัก เรียกได้ว่าขนาดที่ใกล้เคียงกับทหารฝ่ายตะวันตก
๑๑,๐๐๐ คน ในเบอร์ลินตะวันตก

มหาอำนาจตะวันตก พร้อมที่จะลดกำลังรบของ
ตนเองไปเท่าระดับในปัจจุบันและจะพิจารณา ลดลง
ไปอีก ถ้าหากมีการพัฒนาที่ดีขึ้น แต่มหาอำนาจ
ตะวันตกตั้งใจไว้ว่าจะตั้งหน่วยทหาร ไว้ ใน จำนวน
ที่เหมาะสม ใน เบอร์ ลิน ตราบเท่า ที่ ชาว เบอร์ ลิน
ตะวันตกยังต้องการและเท่าที่จำเป็น สำหรับ จะ
พิทักษ์รักษาชาวเบอร์ลินตะวันตก มหาอำนาจ
ตะวันตกชี้ให้เห็นด้วยว่า การถอนตัวของทหาร
โซเวียตออกจากเบอร์ลินตะวันออกในขณะเดียวกัน
ที่กำลังรบฝ่ายตะวัน ตก ถอน ตัว ออกจาก เบอร์ ลิน

ตะวันตกมิได้เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานะของสห-
ภาพโซเวียตแต่ประการใดเลย ทหารของโซเวียต
ยังคงตั้งมั่นอยู่ห่างจากตัวเมืองเพียง ๒-๓ ไมล์
เท่านั้น แต่หากฝ่ายตะวันตกถอนกำลังรบออก
จากเบอร์ลินแล้ว ก็เป็นอีกกรณีหนึ่ง ซึ่งแตกต่าง
กันไปเลยทีเดียว

อาวูธนิวเคลียร์

สหภาพโซเวียต ได้แสดงว่ามีความวิตกกังวล
ในเรื่องที่ฝ่ายตะวันตกอาจจะติดตั้งสถานอาวูธนิวเคลียร์และ
ขีปนาวุธในเบอร์ลินตะวันตก

มหาอำนาจตะวันตก ได้ลงมติเห็นชอบในหลัก
การว่า ไม่เป็นการสมควรที่จะติดตั้งสถานเช่นนี้ใน
เบอร์ลินตะวันตกและเสริมด้วยว่า ฝ่ายตะวันตกมิ
ได้เคยมีความสนใจแม้แต่อย่างหนึ่งหรือมิได้เคยมีความ
มุ่งหมายที่เปลี่ยนแปลงวิถีโดยนำเอาอาวุธเช่นนี้มา
ใช้ที่นั่นเลย

กิจกรรมบ่อนทำลาย

สหภาพโซเวียต กล่าวว่า เบอร์ลินตะวันตกเป็นศูนย์กลางของความเคลื่อนไหวในทางบ่อนทำลาย และเป็นแหล่งโฆษณาอันเป็นปฏิปักษ์ ต่อ เยอรมัน ตะวัน ออก และบรรดาประเทศในเครือโซเวียตทั้งหมด เสนอให้มีการยับยั้ง แต่ให้ดำเนินกิจการในเบอร์ลินตะวันตกอย่างกว้างขวางมากกว่าที่ในเบอร์ลินตะวันออก และเสนอให้คณะกรรมการสมาชิกรัฐสภาจะ “อำนวยความสะดวก” และ “ให้ความมั่นใจว่าจะสนับสนุน” การยับยั้งเบอร์ลินตะวันตก แต่โดยมิต้องมีการสำรวจตรวจตราในเบอร์ลินตะวันออก

มหาอำนาจตะวันตก เห็นชอบพร้อมกันว่าควรจะได้มีการกฎเกณฑ์ซึ่งยินยอมให้มีสิทธิและเสรีภาพในขั้นมูลฐาน เพื่อหลีกเลี่ยงความเคลื่อนไหวในทางที่เป็นศัตรูและเสนอว่าควรจะต้องให้มีผู้แทนขององค์การสหประชาชาติและอนุญาตให้มีเสรีภาพ

ในการเข้าออกได้ทุกส่วนของนครเบอร์ลิน เพื่อจะ
ได้รายงานการเคลื่อนไหวดังกล่าวต่อมหาอำนาจทั้ง
สี่ ซึ่งจะได้ปรึกษากันกับเลขาธิการองค์การ สหประชา
ชาติ เพื่อตัดสินใจวิธีที่จะปฏิบัติการให้เหมาะสม
ทั่วทั้งนครเบอร์ลินจะได้รับ การ ปฏิบัติ อย่าง เสมอ
ภาคกัน ส่วนคณะกรรมการซึ่งโซเวียตเป็นผู้
เสนอถูกปฏิเสธไปเพราะเห็นว่า อยู่ใน ลักษณะแบ่ง
แยกไป

กำหนดเวลาข้อตกลงชั่วคราว

สหภาพโซเวียต เสนอให้มีกำหนด ๑๘ เดือน ยิน
ยอมที่จะให้มีการเจรจาติดต่อสืบไป ถ้าหากเวลาได้สิ้นสุด
ลง แต่ปฏิเสธไม่ยอมกล่าวให้แน่นอนลงไปว่าสถานะของ
ตะวันตกในเบอร์ลินจะเป็นอย่างไร

มหาอำนาจตะวันตก เสนอให้มีกำหนด ๕ ปี
(ซึ่งทางสหภาพโซเวียตปฏิเสธ) และยืนยันว่าไม่ว่า
ระยะเวลาการตกลงชั่วคราวจะมีกำหนดเท่าใด ทาง

ฝ่ายตะวันตกจะต้องมั่นใจว่าในเมื่อระยะเวลาได้สิ้นสุดลงแล้ว สิทธิต่าง ๆ ของตนจะต้องอยู่ในสภาพเดียวกับเวลาเริ่มข้อตกลงชั่วคราว

สิทธิของการผ่านเข้าออก

สหภาพโซเวียต กล่าวว่าในเมื่อได้ลงมติในข้อตกลงเบอร์ลินชั่วคราวแล้ว และในระหว่างที่ดำเนินงานอยู่ การคมนาคมระหว่างเบอร์ลินตะวันตก และโลกภายนอกควรจะอยู่ในสภาพเดียวกับเช่นในปัจจุบันนี้

มหาอำนาจตะวันตก ต้องการให้การติดต่อกับเบอร์ลินเป็นไปอย่างเสรีและปราศจาก ขีดขั้น ตามหลักการที่ใช้อยู่ ใน เดือน เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๒ และให้ รักษา เสรีภาพ ในการ เคลื่อนไหว ระหว่างเบอร์ลินตะวันออกและตะวันตกไว้ เสนอให้มีคณะกรรมการของสี่ประเทศเพื่อหา ทาง ตกลง ใน เมื่อเกิดความยุ่งยากใด ๆ เกี่ยวกับการติดต่อกัน

หลังจากที่การเยือนสหรัฐอเมริกาของ นาย ครุสชอฟ
สิ้นสุดลงในเดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ครุสชอฟได้
ลงมติเห็นชอบกับประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ว่า ควรจะเปิด
การเจรจาติดต่อในเรื่องเบอร์ลินอีก “เพื่อหาทางออกให้
เหมาะสมกับส่วนใดส่วนเสียของ ผู้ที่มีส่วน เกียวข้อง ด้วย
และเพื่อการรักษาวินัยสันติภาพ” (๑๓)

หมายเหตุ

- (๑) ข้อตกลง EAC ระหว่างสหราชอาณาจักร สหรัฐ
อเมริกาและสหภาพโซเวียตเช่นกัน เมื่อวันที่ ๑๒
กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๗ และแก้ไขใหม่อีกเมื่อเดือน
พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๘๗ กับในเดือนกรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๘๘ เพื่อให้รัฐบาลฝรั่งเศสได้เข้าร่วมเช่น
สัญญาควยและเพื่อจัดแบ่งส่วนที่สี่ของเบอร์ลิน ซึ่ง
เป็นส่วนที่ฝรั่งเศสปกครอง ยังมีข้อตกลงปลีกย่อย
อื่นๆ ออกเกี่ยวกับการบริหารประเทศเยอรมนี รวมทั้ง
คำแถลงการณ์ของสมาชิกราชในวันที่ ๕ มิถุนายน

พ.ศ. ๒๔๘๘ กล่าวหาถึงข้อตกลง EAC ในเรื่อง
การแบ่งเบอร์ลินออกเป็นส่วน ๆ อีกด้วย

- (๒) การลำเลียงของทางอากาศ เริ่มเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๑ หลังจากที่ชาวรัสเซียได้สั่งระงับการจราจรบนถนนแผ่นดินไต้ ๆ ระหว่างเบอร์ลินและเยอรมันตะวันตกโดยสิ้นเชิง

ในวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๒ เมื่อสั่งเลิกการขีตการคมนาคม จำนวนของที่ลำเลียงไปในระหว่าง ๓๑๘ วันเป็นจำนวนถึงกว่า ๑ ล้านตันครึ่ง ในระหว่างนั้นบรรดาเครื่องบินของฝ่ายพันธมิตรได้ทำการบินไปยังเบอร์ลินถึง ๑๕๕,๕๓๐ ครั้ง.

- (๓) (ก) คำแถลงการณ์ร่วมกันประกาศโดยรัฐบาลฝรั่งเศส สหภาพโซเวียต สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับการยกเลิกข้อจำกัด ระหว่าง เขต ในเยอรมันทั้งสี่และเบอร์ลิน วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ.

- (๒) คำแถลงการณ์ของสมาชิกรัฐสภา อำนาจออกเมื่อการณประชุม
คณะมนตรีรัฐมนตริต่างประเทศ ครั้งที่ ๖ ไคสนสตุค
ลงที่ปารีส เมื่อวันที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๒
- (๔) หนังสือพิมพ์ ปรัฟต์ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ.
๒๕๐๑
- (๕) เอกสารเกี่ยวกับอนาคตของประเทศเยอรมนี (รวม
ทั้งเบอร์ลินด้วย) Comnd ๖๓๔ (HMSO) มกราคม
พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๖) หมอนขี ๗
- (๗) เอกสารเกี่ยวกับอนาคตของประเทศเยอรมนี (รวม
ทั้งเบอร์ลินด้วย) Comnd ๖๗๐ (HMSO) กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๘) หมอนขี ๗.
- (๙) หนังสือพิมพ์ ปรัฟต์ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๑๐) หนังสือพิมพ์ ปรัฟต์ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๑๑) เอกสารเกี่ยวกับอนาคตของประเทศเยอรมนี (รวม

ทังเบอร์ดินควัย) Comnd ๗๑๕ (HMSO) เมษายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

(๑๒) การประชุม คณะรัฐมนตรีต่างประเทศที่ นครเจนีวา
Comnd ๘๒๕ (HMSO) สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

(๑๓) คำแถลง การณบย สักท่ายทเกตคัสเบอร์ก สหรัฐ
อเมริกา หนังสือพิมพ์ ปราฟดำ ๒๘ กันยายน พ.ศ.
๒๕๐๒

หมวดที่ ๕

ทัศนะของฝ่ายตะวันตก

ลัมพัญฉภาพระหว่างตะวันออก และตะวันตก

“นายครูสชอฟกล่าวเมื่อวันก่อนนั้นว่า ตามที่คณะ
ของท่านนั้น การอยู่ร่วมกันโดยสันติหมายความว่า การ
สืบเนื่องของสิ่งซึ่งท่านเรียกว่าการต่อสู้กันในคำลัทธิ การ
เมืองและเศรษฐกิจระหว่างสองระบอบ

“ที่จะตัดสินเอาว่าเป็นการอยู่ร่วมกันโดยสันติ หรือ
เป็นการสืบเนื่องของสงครามเย็นขึ้นอยู่กับวิธีการที่จะนำมา
ใช้ในการต่อสู้ ถ้าหากวิธีการเป็นการยุยงให้เกิดความ
เกลียดชังกันชนระหว่างประเทศหรือเชื้อชาติ วิวาทกัน
ทางคำสอนอุตสาหกรรม ก่อการกบฏและขัดแย้งกันแล้ว
ก็ยังคงถือว่าเป็นสงครามเย็นอยู่และเราจะต้องเตรียมพร้อม
ที่จะป้องกันตัวเองต่อวิธีการเช่นนั้น” นายเซลวิน ลอยด์
กล่าวในสภาสามัญ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

“เมื่อพูดถึงสันติภาพ ข้าพเจ้ามีใ้หมายความว่าความถึง
 ความเข้าใจอย่างผิวเผินภายในโลกที่ว่าสงครามอย่างเบ็ด-
 เพลถูกยับยั้งไปชั่วคราวเพราะมีการแข่งขัน ซึ่งคึกคักในค่าน
 วิชาสำหรับใช้ในยาม สงครามซึ่ง มนุษย์ ผลิต ขึ้นมา เพื่อ
 ความมุ่งหวังร่วมกันที่จะช่วยให้บังเกิดความกลัวในผลอันที่จะ
 บังเกิดขึ้น และข้าพเจ้าก็มีใ้หมายความว่าความถึงการที่จะต้อง
 ช้อการทะเลาะวิวาทด้วยราคาของการยอมละเลยข้ามหลัก
 สำคัญไปเสียอย่างฉลาด ๆ เราจะมีสันติภาพไม่ได้ด้วย
 การยอมละทิ้งความปรารถนาที่ถูกต้องตามทำนอง คลอง
 ธรรม และสิทธิคงเดิมของเราสันติภาพซึ่งเราใ้หานั้น
 เป็นสภาพแห่งความ ยุติธรรมและ ความ เข้าใจ อันคึกคัก
 และกัน สันติภาพซึ่งมนุษย์ทุกคนสามารถจะใช้สิทธิการ
 ครองชีวิตของตนโดยไม่ขึ้นกับผู้ใด มีเสรีภาพและสามารถ
 ที่จะหาความสุขสบายในค่านทำการผลิตได้โดยเสรี ค้า
 ขายได้โดยเสรี ท่องเที่ยวได้โดยเสรี คึกได้โดยเสรี
 และนับถือศาสนาได้โดยเสรี....” ประธานาธิบดีไอเซน—

ฮาร์วีย์ กล่าวในสุนทรพจน์ต่อที่ประชุม ประมุข ของรัฐบาล
ประเทศภาคีสมาชิกองค์การเนโทที่กรุงปารีส วันที่ ๑๖—
๑๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๐

“ประการแรกเราต่างจะต้องหลีกเลี่ยงการกระทำใดๆ
ซึ่งจะนำความ กระทบกระเทือน มาสู่สถานการณ์ในปัจจุบัน
ไม่ว่าจะเป็น สถานที่ แห่งใดในโลก เพื่อบ่งหมายที่จะก่อให้เกิด
เกิดประโยชน์แต่ฝ่ายของตน ข้าพเจ้าจะต้องย้มนำคำพูด ของ
นายกรัฐมนตรีของท่านมากล่าวว่า การกระทำเช่นนั้นจะ
ต้อง ‘ก่อให้เกิดสถานการณ์ชนกันตราบายชน’ ประการที่
สองขอให้รับรองในข้อที่ว่า แต่ละฝ่ายต้องการความมั่นใจ
ที่แน่นอนจากอีกฝ่ายหนึ่ง คำพูดเท่านั้นยังไม่เพียงพอ การ
กระทำเช่นนั้นจะทำให้เชื่อถือได้ ประการที่สาม ขอให้
เราพิจารณาว่าเราสามารถจะเริ่มต้นและก้าวไปทีละขั้นได้
หรือไม่ การตกลงกันในกรณีหนึ่งจะนำไปสู่การตกลงอีก
กรณีหนึ่ง ที่สำคัญที่สุดก็คือบนเวทีหนึ่งนั้นเป็นเหตุ
ที่ทำให้ข้าพเจ้ามาอยู่ในที่นี้” นายแมคมิลแลน กล่าวทาง

วิทยุโทรทัศนในกรุงมอสโคว์ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ.

๒๕๐๒

“การส่งคณะผู้แทนไปเยือนต่างประเทศของข้าพเจ้า
ท่านนักสุมควรรอย แต่ทว่าสิ่งที่เราต้องการอย่างจริงจังนั้น
คือการไปมาหาสู่ระหว่างประชาชนคนธรรมดาภายในประ
เทศแต่ละประเทศนับเป็นจำนวนพัน ๆ ต่างหาก ไม่มีสิ่ง
ใดที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีไปกว่านั้น ระบบการ
ทัศนารระหว่างประเทศของเรากำลังทวชน และขอให้ทว
ชนมาก ๆ ด้วย เราไม่เคยที่จะปฏิเสธโดยอนุรักษการเดินทาง
ผ่านประเทศแก่นักทัศนารชาวโซเวียตคนใดเลย เพราะ
ฉันขอให้มาเยี่ยมเราเถอะ ประชาชนของเราจะไปเยือน
ประเทศของท่านอย่างแน่นอน” นายแม็คมิลแลนกล่าว
ทางวิทยุโทรทัศนในกรุงมอสโคว์ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม

พ.ศ. ๒๕๐๒

“กฤษฎาำนำไปสู่นโยบายของเราคือสิทธิในการเลือก
 มนุษย์ทวทุกหนทุกแห่งที่ถือกำเนิดมาแต่ละประเทศควรจะ
 มีเสรีภาพในการเลือกปรัชญาของตนเอง ระบบรัฐบาลของ
 ตนเอง วิธีการที่นำไปสู่ความก้าวหน้าของตนเอง แต่ถ้า
 หากมหาอำนาจใดทำการขู่กรุก ขู่เข็ญหรือข่มขู่ทำลาย ปฏิ-
 เสธไม่ยอมให้ประชาชนมีเสรีภาพในทางเลือกต่อ สาธารณ
 รัฐซึ่งเป็นเสมือนพี่น้องของเราแล้ว เราจะพิจารณาถือว่า
 เป็นการเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเหตุการณ์ภายในของ รัฐอเมริกา
 โดยตรงทีเดียว” ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ กล่าวใน
 สันทรพจน์ซึ่งกล่าวต่อที่ ประชุมร่วมกันของ รัฐสภาบราซิล
 เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

เยอรมนีและเบอร์ลิน

“เหตุผลที่ว่าเหตุใดเสรีภาพเหล่านี้ เช่นว่าเสรีภาพใน
 การเลือกกระขอบสังคม และเสรีภาพในการติดต่อจึงเพื่องพ
 อยู่ในขณะนทงนเนื่องจากว่ามหาอำนาจตะวันตก เป็นผู้รับ

ประกันขอความช่วยเหลือทางทหารของฝ่ายตะวันตก ไว้ ใน
เบอร์ลินตะวันตก” นายเซลวิน ลอยด์ เจเนอรัล ว่า วันที่ ๒ มิถุนายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

“เรากำลังกันในความจำเป็น ของ การที่จะต้อง รวม
เยอรมันเข้าด้วยกัน เรากำลังกันถึงความจำเป็นที่จะต้องมี
การเลือกตั้งในระยะเวลาหนึ่งระยะใด เรากำลังกันว่าจะต้องมี
การอภิปรายในรูปใดรูปหนึ่ง ระหว่างเยอรมันทั้งสองส่วน
เกยวกดกฎหมายเลือกตั้ง เรากำลังกันว่าจะมีระยะหนึ่งที่จะ
ต้องเช่นสนธิสัญญา กับเยอรมัน นั่นคือเจตจำนงในแผนการ
ของทั้งทางโซเวียตและของเรา ข้าพเจ้าเชื่อว่าทั้งหมดคน
คงจะมีส่วนสำคัญที่เป็นประโยชน์สำหรับการปรึกษาหารือ
บ้าง” นายเซลวิน ลอยด์ เจเนอรัล ว่า วันที่ ๒๒ พฤษภาคม
พ.ศ. ๒๕๐๒

“ตามที่คณะของรัฐบาลอังกฤษนั้น มิได้เห็นว่าเราควร
จะพำนักอาศัยอยู่ในเบอร์ลินเพื่อโฆษณาชวนเชื่อ ทาง ด้าน
การทหาร หรือเพื่อเหตุผลในด้านการกรรม เราจำต้องอยู่
ที่นั่นเพื่อรักษาสันติภาพของชาวเบอร์ลินตะวันตกจำนวน ๒ ล้าน
สองแสนห้าหมื่นคนไว้เพื่อให้โอกาสเลือกวิถีทางชีวิต ของ
ตนเองและเพื่อป้องกันคนเหล่านั้นจากการบังคับหรือคดโกง ๗

ถูกขบขันให้ยินยอมเข้าไปอยู่ในระบบ การ ปก ครอง ซึ่ง เขา
เกลียดชัง” นาย เซลวิน ลอยด์ วันที่ ๔ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๐๒

“.....ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ การเป็น
ประเทศเยอรมันนั้นยังคงดำรงอยู่โดยมีท้อง คำ นิ่ง ถึง เหตุ
ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๘ ในสมัยการยึดครองของส
มหาอำนาจ รัฐบาลของสหรัฐอเมริกาได้เคยเห็นชอบและ
จะไม่ยอมรับว่าประเทศเยอรมนีในฐานะ ที่ เป็น ประเทศ ๆ
หนึ่งจะต้องถูกแบ่งแยกออกเป็นสองรัฐอย่างถาวรอย่าง เช่น
กรณีออสเตรียหลังจาก สงครามโลกครั้งที่หนึ่ง” นาย
คริสเตียน เฮอเทออร์ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒
ในการประชุมที่เจนีวา

“ข้าพเจ้าต้องการที่จะเน้นว่าทั้งที่เบอร์ลินล้อม รอบ ไป
ด้วยดินแดนที่เรียกกันว่าสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน
แต่เบอร์ลินก็มีได้ ตั้งอยู่ภายในดินแดนของสาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยเยอรมันและก็มีใช้ส่วนหนึ่งของ ดิน แดน นั้น
ตั้งแต่เริ่มแรกมา ตามที่ไคมีอยู่ในข้อตกลงซึ่งสหภาพ

ไซเวียตมีส่วนร่วมอยู่ด้วยนั้น บริเวณเบอร์ลินส่วนใหญ่มีได้
อยู่ภายในเขตของไซเวียตและเป็นบริเวณ พิเศษ ซึ่ง อยู่ ใน
การยึดครองของสัมพันธมิตร” — นายเซอร์เตอร์ วันที่ ๒๐
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๒ ที่ ๆ ประชุมกันว่า

“.....นโยบายของรัฐบาล.....ก็ควรจะรวมเยอรมนี
เข้าด้วยกันโดยการเลือกตั้งโดยเสรีและรัฐบาลของชนชาว
เยอรมันทั้งคณะซึ่งเป็นผลของการเลือกตั้งจะสามารถเลือก
นโยบายภายในและภายนอกประเทศได้โดยเสรี.....วิธีการ
ที่แน่นอนในอันที่จะรวมเยอรมนีเข้าด้วยกันนั้นตราบดีที่ยัง
คงเป็นวิธีการที่อิสระเสรีอย่างแท้จริงแล้วก็อาจจะเป็นไปได้
หลายวิธีด้วยกัน” — นาย แมค มิลเลน ๒๐ มิถุนายน
พ.ศ. ๒๕๐๒

“อย่างไรก็ตามเป็นความจริงที่ว่าเรามีเจตจำนงจะ
รักษาสีทธิของเราที่ในเบอร์ลินไว้ และเห็นว่าไม่สามารถจะ
ยอมรบยื้อเส้นของไซเวียตไว้ได้ แต่ก็มีไ้หมายความว่า
เราจะไม่พยายามหาทางที่จะทำการปรัก ษาหา รือ กัน กับ
สหภาพไซเวียตในกรณีสถานะของประเทศเยอรมันในส่วน

รวม เราพร้อมที่จะปรึกษายัญญานกยชาวรสชัยทุกแห่งทุก
มุม” —นายเซลวิน ลอยด์ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

การลทกำลังอาวุธ

“.....นับแต่สัปดาห์แรก ๆ ที่เขามารับงาน เราได้
ประกาศแล้วว่าเราพร้อมแล้วที่จะตกลงให้ยุติ การใช้ระเบิด
ไฮโดรเจน ไม่ว่าจะเป็นการทดลองหรือการประจักษ์ หรือ
การสะสมหรือการส่งวนหรือการใช้ ถ้าหากการสั่งห้ามสิ่ง
เหล่านี้สามารถที่จะอยู่ภายใต้การควบคุมอันถูกต้อง และ
ถ้าหากการสั่งห้ามในขั้นสุดท้าย เป็นการ รวมถึง การ ลท
อาวุธธรรมดาภายใต้การควบคุมอันถูกต้องด้วย สิ่งนี้เป็น
สิ่งที่เราปรารถนาตลอดมา” —นายเซลวิน ลอยด์ ๒๘

ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐

“.....การเริ่มต้นการควบคุมและสำรวจระหว่างชาติ
ซึ่งเป็นข้อตกลงอย่างกว้าง ขวาง ครอบคลุม ไป ถึง การ ทด
ลองสามประเภทด้วยกันและลงนามโดยสามมหาอำนาจซึ่ง
ในขณะนี้เป็นผู้ปฏิบัติงานในตำแหน่ง เป็นรางวัลอันยิ่งใหญ่

และคุ้มค่าสมกับความพยายามและการรอนทนมาอย่าง มาก
 มาก เพราะว่าคุณภาพอันแท้จริงของการลดอาชญา
 ธรรมดาและนอกเหนือจากธรรมดาขึ้นอยู่กับความควบคุมและ
 สำรอกมากกว่าแผน การโดยทั่ว ๆ ไปใน เรื่อง อย่างโน้น
 อย่างนี้” — นายแม็คมิลแลน สภาสามัญ ๘ กรกฎาคม

พ.ศ. ๒๕๐๒

“เรา รู้สึกว่าในขณะที่อาชญาประจำชาติลดจำนวนลงไป
 งานขององค์การควบคุมระหว่างชาติภายในวงการขององค์
 การสหประชาชาติก็จะมีค่าสำคัญเพิ่มขึ้นอีก เราเชื่อว่า
 ควรจะต้องมีการควบคุมและทางที่จะป้องกันรักษาประเทศที่
 ถูกลดอาชญาลงไปเพราะเหตุว่าถ้าเราลดอาชญาแล้ว คงจะ
 ต้องเป็นปัญหาพอใช้สำหรับประเทศบางประเทศที่เป็นปฏิปักษ์
 และเกลียดชังซึ่งกันและกันที่เราได้เคยทราบอยู่แล้ว” — นาย เซลวิน-
 ลอยด์ สภาสามัญ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๓

การช่วยเหลือและการค้า

“บรรดาประมุขของประเทศและรัฐบาลได้เคยปรึกษา
 หากรอกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ ซึ่งเกิดขึ้นในภาวะ

เศรษฐกิจระหว่างชาติมาแล้ว เป็นที่รับรองกันแล้วว่าทวีป
ยุโรปตะวันตกมีความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจอย่างใหญ่
หลวง ดังนั้นจึงได้ตกลงกันว่าแทบทุกส่วนของโลกเสรีที่
เป็นแหล่งอุตสาหกรรมขณะนี้อยู่ในฐานะที่จะต้องอุทิศพลัง
งานเพื่อเพิ่มพูนวิธปฏิบัติงานอันสำคัญยิ่งคือพยายามมุ่งที่จะ
ช่วยกัน

(๑) ช่วยเหลือพัฒนาประเทศซึ่งด้วยความเจริญกว่า
และ

(๒) ค้นหาหนโยบายทางการค้าให้มุ่งไปในด้านที่
จะใช้ทรัพยากรทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมและรักษาสัมพันธ
ภาพระหว่างชาติให้กลมกลืนกัน เพื่อจะได้เป็นการช่วยเหลือ
ให้ความเจริญและเสถียรภาพในวงการเศรษฐกิจของโลก
และทำให้มาตรฐานการครองชีพดีขึ้น—คำแถลงการณ์
ร่วมกัน ของประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดี
แห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส นายกรัฐมนตรีของสหราชอาณาจักร
และนายกรัฐมนตรีของสหพันธ์สาธารณรัฐ

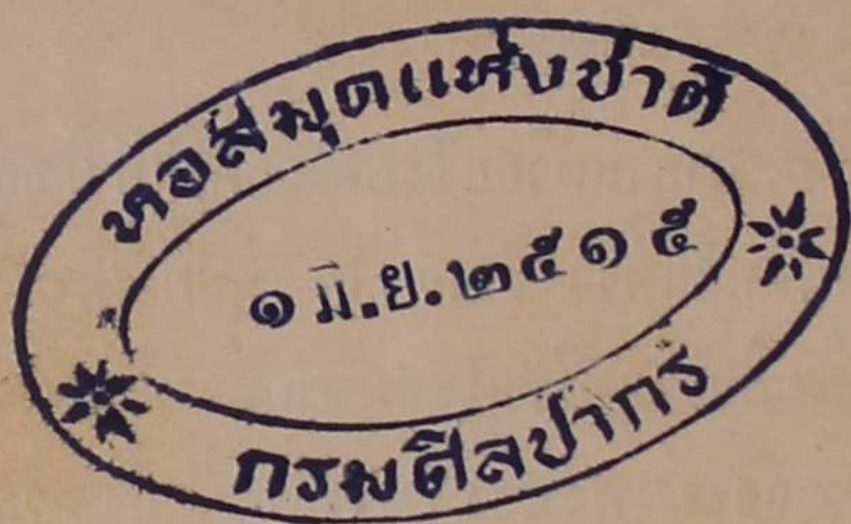
เยอรมัน หลังจากการประชุมสัมมนาทางที่กรุงปารีส วันที่
๑๕—๒๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๒

เบทส์นิก
(แผนราแพ็คคี)

“รัฐบาลของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถแห่ง
ประเทศอังกฤษ มีความเห็นอกเห็นใจรัฐบาลของประเทศ
โปแลนด์ในความพยายามที่จะเพิ่มพูนเสถียรภาพของประ-
เทศของตนให้มั่นคง และรัฐบาลของประเทศอังกฤษมีส่วน
ร่วมในเจตจำนงของรัฐบาลประเทศโปแลนด์ ที่ต้องการจะ
เห็นความก้าวหน้าในการลดอาวุธ และการลดความตึง
เครียดระหว่างชาติให้น้อยลงไป

“อย่างไรก็ตาม รัฐบาลของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พิจาร
ณาเห็นว่าข้อเสนอของรัฐบาลของประเทศโปแลนด์ก่อให้เกิดข้อ
หาอันกว้างใหญ่ซึ่งไม่สามารถจะหาทางออกได้ ในปัญหา
เหล่านี้มีการขู่ขวัญความมั่นคงของประเทศภาคีสมาชิกของ
องค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกควมอยู่ด้วยซึ่ง อาจ จะ เกิด
จากพลังอันมหาศาลของกองทัพฝ่ายโซเวียต ได้ ถ้าหากจะ
ยอมรับข้อเสนอของรัฐบาลของประเทศโปแลนด์ ถ้าจะรักษา

ความมั่นคงของประเทศภายในทวีปยุโรปตะวันตกให้มิอยู่
 ต่อไปแล้ว ก็เป็นความจำเป็นที่ว่า วิธีการใด ๆ ที่จะนำมา
 ใช้ในการลดอาวุธนิวเคลียร์ในทวีปยุโรปภาคกลางก็จะต้อง
 นำมาใช้ในการลดอาวุธธรรมดาของ โซเวียต ทั้ง ทั้ง ทวีป
 ยุโรปภาคกลางและตะวันออกเช่นเดียวกัน และก็เป็น
 ความจำเป็นที่ว่าวิธีการทั้งหมดนี้จะต้องขึ้นอยู่กับ การ ควบคุม
 และสำรวจที่ใกล้ชิดด้วย รัฐบาลของสมเด็จพระนางเจ้า
 ไคฟการณาเห็นว่าสำหรับปัญหาการรวมประเทศเยอรมนีนั้น
 คงจะไม่ได้ประโยชน์จากการวิจัยพิจารณาตาม ข้อเสนอ ของ
 พลฯ ท่าน” ข้อความในคำตอบของรัฐบาลของประเทศอังก
 กฤษซึ่งส่งไปยัง รัฐบาลของประเทศโปแลนด์ แกลงเมื่อ
 วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

หอสมุดแห่งชาติสาขานครราชสีมา

